

GROOVE

Nummer 3 • 2008 Sveriges största musiktidning

Succéproducenten

KLEERUP

"Man måste ha lite koll!"

Hitproducenterna

BLOODSHY & AVANT

nobbade Madonna

TIAMAT

AUTISTERNA

THE TING TINGS

Tricky Sebastien Tellier Opeth Alf
First Floor Power Apa State Mental
Exsonvaldes Black Lips Mystery Jets
Animasola Mother James The Radio Dept.

Costa del Sol • Melu • Joel Alme • Tunic • Twins Crew • Alibi Tom • Hillman Hunter • Prenumeranter får
Unik CD

FÖRENINGEN POPAGANDA
I SAMARBETE MED LUGER
PRESENTERAR:

popaganda

bob hund
SEBASTIEN
TELLIER [FR]
SHOUT OUT
LOUDS
JOEL ALME
BONDE DO
ROLE [BR]

FLER AKTER TILLKOMMER

MER INFO OCH BILJETTER:
POPAGANDA.SE

BILJETTER KAN ÄVEN KÖPAS PÅ
PET SOUNDS, RECORD HUNTER, SOUND
POLLUTION OCH BENGANS I STOCKHOLM

ERIKSDALS
BADET

SVERIGES STÖRSTA
POOLPARTY!

29 & 30 AUGUSTI 2008

3-6 JULI

THE CHEMICAL BROTHERS (UK)
GRINDERMAN (AUS/UK/US)
JAY-Z (US)
JUDAS PRIEST (UK)
MY BLOODY VALENTINE (IRL/UK)
RADIOHEAD (UK)
SLAYER (US)
NEIL YOUNG (CAN)

BAND OF HORSES (US) / BONNIE 'PRINCE' BILLY (US) / CAT POWER (US) /
THE CULT (UK) / TINA DICKOW (DK) / FEDDE LE GRAND & FRIENDS (NL) /
GNARLS BARKLEY (US) / THE HELLACOPTERS (S) / KINGS OF LEON (US) /
L.O.C. (DK) / M.I.A. (UK) / THE RAVEONETTES (DK) / THE STREETS (UK)

18TH DYE (DK/DE)
A KID HEREAFTER (DK)
AARON (FR)
ADELE (UK)
ALBERTSLUND
TERROR KORPS (DK)
ALPHABEAT (DK)
ANTI-FLAG (US)
AT THE GATES (S)
NICOLE ATKINS
& THE SEA (US)
AWADI (SE)
BABYLOVE & THE VAN
DANGOS (DK)
BATTLES (US)
BEARDYMAN (UK)
BLACK MOUNTAIN (CAN)
THE BLACK SEEDS (NZ)
BOY BETTER KNOW (UK)
BURHAN G (DK)
CADENCE WEAPON (CAN)
THE CAMPBELL
BROTHERS (US)

CHOIR OF YOUNG
BELIEVERS (DK)
CLUTCH (US)
THE COUNT & SINDEN (UK)
DAN DEACON (US)
DEE PEE (DK)
DENGUE FEVER (US/CBO)
DIGITALISM (DE)
THE DILLINGER
ESCAPE PLAN (US)
DSL (FR)
DUFFY (UK)
DUNKELBUNT (A)
THE DO (FIN/FR)
EFTERKLANG (DK)
ENTER SHIKARI (UK)
EXTRA GOLDEN (US/UK)
FAMILIEN (S)
FANFARA TIRANA (ALB)
THE FASHION (DK)
FRÉDÉRIC GALLIANO
KUDURO SOUND
SYSTEM (FR/AGO)

GIRL TALK (US)
GOLDFRAPP (UK)
JOSE GONZÁLEZ (S)
GOSSIP (US)
THE GRAND (N)
HENRIK HALL (DK)
HOLY FUCK (CAN)
HOT CHIP (UK)
ISAM B (DK)
JNEIRO JAREL'S SHAPE OF
BROAD MINDS (US)
JOAN AS POLICE
WOMAN (US)
JOB FOR A COWBOY (US)
SHARON JONES
& THE DAP-KINGS (US)
ANTHONY JOSEPH & THE
SPASM BAND (UK)
KENGE KENGE (KEN)
LA KINKY BEAT (E)
DJ KÄLHOVED (DK)
LADY SAW (JAM)
LIARS (US)

LDUNGECLASH (UK)
LULU ROUGE (DK)
LYKKE LI (S)
MAGNETIC MAN feat.
SKREAM & BENGAL (UK)
MAJORS (DK)
MAMAR KASSEY (NER)
MGMT (US)
MISS PLATINIUM (DE)
MOTORPSYCHO (N)
MUGISON (ISL)
KATE NASH (UK)
NO AGE (US)
THE NOTWIST (DE)
ORISHAS (CUB)
ORQUESTRA
IMPERIAL (BRA)
DJ WAGNER PÁ (BRA)
PATH OF NO RETURN (S)
PILGRIMZ (DK)
POLAKREIS 118 (DE)
RAUNCHY (DK)
RAY BEATARD (US)

RICOLOOP (DE)
ROSKILLZ (DK)
ROTTEN SOUND (FIN)
SANTOGOLD (US)
SEASICK STEVE (US)
SHACKLETON (UK)
SHANTEL & BUCOVINA
CLUB ORKESTAR (DE)
LA SHICA (E)
SIDI GOMA (IND)
SPLEEN UNITED (DK)
SPOKREVO
ORQUESTRA (BRA)
STATIC & NOIZE (DK)
STROM & ANDYOP (DK)
SUNBURNED HAND
OF THE MAN (US)
SUPERSILENT (N)
SWOLLEN
MEMBERS (CAN)
SÄKERT! (S)
TEITUR (FO)
TELMARY (CUB)

TWOLOIS
SYMPHONORKESTER (DK)
TOKYO POLICE CLUB (CAN)
VIEUX FARRA
TOURE (MALI)
TUMI AND THE
VOLUME (ZA)
VALRAVN (DK)
VARIOUS
PRODUCTIONS (UK)
VETO (DK)
VON HERTZEN
BROTHERS (FIN)
WILDBIRDS &
PEACEDRUMS (S)
YEASAYER (US)
YOYO OYOY presents
KIRSTEN METSJE, YOKE
& YOHS and YOYO OYOY
SPECIAL OCCASION
ORCHESTRA (DK)

ROSKILDE LOUNGE:

ALBERTA IN LOVE (DK/E)
AUGUST (DK)
DJ BADBOE (DK)
DJ BANEL (DK)
THOMAS BOBERG (DK)
BOOM CLAP
BACHELORS (DK)

CANON BLUE (US)
DJ DISSE (DK)
DUB TRACTOR &
OPIATE (DK)
DUNKELBUNT (A)
AUGUST ENKILDE (DK)
LARS FROST (DK)

KIM GRÖNBORG (DK)
Y.S. TROG (DK)
IAN ION (DK)
MC JABBER (DK)
JOMI MASSAGE (DK)
KRUSSELDORF (S)
PETER LAUGESEN (DK)

ERIK LEVANDER (S)
LITTERÆR HYPNOSE
ved JENS BLENSTRIUP &
LARS BUKDAHL (DK)
KLAUS LYNGGAARD (DK)
NIS & NIS (DK)
MARTIN ROSTBOLL (DK)

SEAHORSE
TRANSFORM (DK)
SOULCLUB DJ TEAM (DK)
THE STATE, THE MARKET
& THE DMØK
STELLA POLARIS SOUND
SYSTEM (DK)

TOPE (DK)
WHITE PONY DJ TEAM (DK)

PAVILION JUNIOR 29 JUNI - 2 JULI:

THE ASTEROIDS GALAXY
TOUR (DK)
BETA SATAN (DK)
BLOODGOOD (US)
CASHKIDS (N)

LE FIASKO (DK)
FREDNIKE'S (DK)
THE FREUDIAN SLIP (DK)
THE GOOD THE BAD (DK)
JONG PANG (DK)

KISS KISS KISS (DK)
THE LATE PARADE (DK)
LUCY LOVE (DK)
MARIA & METAMIT (DK)
PASCAL (S)

PRESS PLAY ON TAPE (DK)
RIFLESYNDIKATET (DK)
THE RIVER PHOENIX (DK)
RUMBLE IN RHODOS (N)
RUMSØB (DK)

SLAGSMÅLSKUBBEN (S)
SLEEP WITH ALL YOUR
FRIENDS (DK)
VIRA (DK)

WHEN SAINTS GO
MACHINE (DK)

- OCH MÅNGA FLERA...

WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

LUGER & LIVE NATION I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

W.T.A.I.
WHERE THE ACTION IS

FOO FIGHTERS
QUEENS OF THE STONE AGE
THE HIVES * THE HELLACOPTERS
SAHARA HOTNIGHTS
MANDO DIAO * DINOSAUR JR
DIRTY PRETTY THINGS * RIVAL SCHOOLS

14 JUNI 2008

STORA SKUGGAN/UNIVERSITETET STOCKHOLM

www.WhereTheActionIs.se

TICNET 077-170 70 70 WWW.TICNET.SE

SMS: A WTAI
TILL 72240
FÖR SPÄNNANDE
FESTIVALINFO

PRESENTÄTOR:

SPONSORER:

MEDIAPARTNERS:

PARTNERS:

ARRANGÖRER:

LUGER PRESENTERAR

ACCELERATOR

2008

DUFFY • BAND OF HORSES
VAMPIRE WEEKEND
MGMT • BLACK KIDS • FOALS
THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE
HERCULES AND LOVE AFFAIR
BATTLES • DEERHUNTER
STARS • FUCK BUTTONS
THE TEENAGERS • ST. VINCENT
WILDBIRDS & PEACEDRUMS
THOSE DANCING DAYS
EL PERRO DEL MAR

FLER ARTISTER TILLKOMMER

24-25 JUNI STOCKHOLM
MÜNCHENBRYGGERIET

MER INFO OCH BILJETTER PÅ

www.acceleratorfestivalen.se

BILJETTER FINNS ÄVEN PÅ PET SOUNDS, SOUND POLLUTION OCH RECORD HUNTER. 18 ÅRS ÅLDERSGRÄNS

LUGER PEOPLE

JUBILEUM! 10:e FESTIVALEN!

PEACE LOVE

BORLÄNGE

23-28 JUNI

3 temadagar + 3 festivaldagar

SEX PISTOLS [UK] • MANU CHAO [FR/ES]
KENT • HÅKAN HELLSTRÖM • IN FLAMES
THÅSTRÖM • THE HIVES • MANDO DIAO • W.A.S.P [US]
THE WATERBOYS [UK] • JASON MRAZ [US] • THE HELLACOPTERS
MILLENCOLIN • SAHARA HOTNIGHTS • LOOP TROOP ROCKERS
HANOI ROCKS [FIN] • TEDDY BEARS STHLM • THE WOMBATS [UK]
CANSEI DE SER SEXY [BRA] • SUZANNE VEGA [US] • WOVEN HAND [US]
CRYSTAL CASTLES [CAN] • THE PIGEON DETECTIVES [UK] • KAIZERS ORCHESTRA [NO]
DEVOTCHKA [US] • NICOLE ATKINS [US] • DE LYCKLIGA KOMPISARNA
HARDCORE SUPERSTAR • OPETH • TAKIDA • CAESARS • ELDKVARN
JILL JOHANSSON • PUGH ROGEFELDT • MUSTASCH • CLUTCH [US] • NATIONALTEATERN
ADAM TENSTA • TIMO RÄISÄNEN • MISS LI • THE [INTERNATIONAL] NOISE CONSPIRACY
STEFAN SUNDSTRÖM • JOHNOSI • ANDRE WICKSTRÖM & BJÖRN GUSTAFSSON • PETTER
KEN • DARK TRANQUILITY • THE HAUNTED • ENTOMBED • NEVERSTORE
MIKAEL WIEHE & EBBA FORSBERG • HURRIGANES [FIN] • M. A. NUMMINEN [FIN] • THE 69 EYES [FIN]
SAIGON [US] • SUGARPLUM FAIRY • MARKUS KRUNEGÅRD • HUMANZI [IRL] • CHRISTIAN KJELLVANDER
JIM WHITE [US] • ELLIS HOOKS [US] • AMANDA JENSSEN • VERONICA MAGGIO • LASSE LINDH
KULTIRATION • AFASI & FILTHY • KAPTEN RÖD OCH MAJORERNA • ORGANISMEN • SUPERSCI
THOSE DANCING DAYS • KRISTIAN ANTTILA • ANNA JÄRVINEN • JONDO [GER] • DIFUNTOS CORREA [CHL]
BILLIE THE VISION AND THE DANCERS • MELISSA HORN • ALICE IN VIDEO LAND • DARK FUNERAL • WOLF • LILLASYSTER
HOFFMAESTRO & CHRAA • HÅSTPOJKEN • BRITTA PERSSON • STONECAKE • MIMIKRY • PASCAL • ANDI ALMOVIST
SPACE AGE BABY JANE • ROOT VÅLTA • JIVE • THE TALLEST MAN ON EARTH • STIKO PER LARSSON • PROMISE AND THE MONSTER
LITTLE MARBLES • FILM ON FOUR • VANITY BLVD • THE LANCE Fler artister tillkommer (totalt ca 130 akter)

Köp biljett i tid!

Utsålt 2003, 2004, 2005, 2006 & 2007
Biljetterna säljs via www.peaceandlove.nu
och turistbyråerna i Dalarna.

www.peaceandlove.nu

Festivalpass exklusive camping 1195:- + serviceavgift

Festivalpass inklusive camping 1295:- + serviceavgift

Biljetterna säljs via www.peaceandlove.nu och turistbyråerna i Dalarna.

Med reservation för eventuella ändringar.

Borlänge

Borlänge Energi

WINDSTORM

FESTIVAL
KALAS

OKEJ.SE

GROOVE naz

Dalarnas Tidningar

BOOMTOWN

"Nu ska' det smaka
med YRAN..."

**BLONDIE^(US) | KENT | LARS WINNERBÄCK | HÅKAN
HELLSTRÖM | JUSTICE^(FR) | KRIS KRISTOFFERSON^(US)
SÅKERT! | MAGNUS UGGLA | DRIVE-BY TRUCKERS^(US)**

Mustasch | Sons & Daughters^(GB) | Lykke Li | Hardcore Superstar | Ane Brun | Neverstore | Amanda
Jenssen | Mark Olson^(US) | Gocoo^(JP) | Miss Li | Kristian Anttila | Adam Tensta | Mange Schmidt | Hästpojken
Florence Valentin | Kleerup | The Icarus Line^(US) | Joel Alme | Eliza Doolittle^(GB) | Markus Krunegård
Jenny Owen Youngs^(US) | Moto Boy | Autisterna | Avatar | All Ends | Nina Kinert | Stalingrad Cowgirls^(FI)
The Animal Five | Kristoffer Ragnstam | Blood Music | Wildbirds & Peacedrums | Geoff Berner^(CA)
The Tallest Man on Earth | Melissa Horn | Tom Malmquist | Kira Kira^(IS)
The Confusions | 22^(NO) | First Aid Kit | fler tillkommer, WWW.STORSJOYRAN.SE

Charter inkl. festivalbiljett.
från Stockholm via Sundsvall!
Boka på www.sjevent.se

storsjö

yran
östersund 31/7-2/8

PRESENTING PARTNER:
Jamtland.se

NATIONELLA
PARTNERS:

Telia Nöje
telia.se/noje

Spendrups
GRÖNDRÖPS
1897

Swedbank

Biljetterna köper du via ticnet.se, 077-170 70 70
samt ATG- och ticnetombud.

ticnet

- 11** Mystery Jets
- 11** 3 frågor till The Radio Dept
- 12** Vikten av att bära tungt

ESTHER

- 12** Groove i Kina ▲
- 14** Blågult guld
 - Alf
 - Mother James
 - Animasola
 - Apa State Mental
- 16** Black Lips

LBRANCOVITZ

- 16** Sebastien Tellier ▲
- 19** Autisterna
- 21** Tiamat
- 21** Exsonvaldes
- 22** The Ting Tings
- 24** Kleerup
- 29** Tricky
- 29** Opeth
- 30** Bloodshy & Avant
- 35** Recensioner
 - Live: First Floor Power
 - Album
 - Böcker
- 47** Groove CD 4 • 2008

Fram ur skuggan

Lite ofrivilligt blev detta nummer av Groove till något av ett producentnummer. Våra stora artiklar gjordes om och med producenter som tar steget in i rampljuset. Pratstunden med Andreas Kleerup blev en intim och underhållande upplevelse att ta del av tycker jag, och han har ju definitivt tagit sig ut ur Robyn-skuggan för att göra sig en egen karriär som artist. Framgångar och uppmärksamhet utomlands är redan ett faktum, så för honom ligger landet öppet.

Sveriges mest framgångsrika producentduo för närvarande är annars Bloodshy & Avant. De lyfte Britneys senaste platta och har jobbat med ett gäng av vår tids största kommersiella artister, men nu håller de under stort hemlighetsmakeri på att lanseras som artist i eget namn. Vilket namn vet vi dock inte ännu. När jag pratade med Pontus "Avant" Winnberg häromdagen berättade han att en radiokanal i Los Angeles spelar en av deras låtar samtidigt som en handfull bransch-

människor i USA har lyssnat på deras låtar. Utan att veta vilka personerna bakom musiken är. Detta för att undvika kläffingriga skivbolagsmänniskor att vilja stöpa om deras musik till hitmusik som de ju trots allt är kända för (i branschen).

Jag tycker det känns kul att studiorävar som dessa kommer ut och tar för sig av strålkastarljuset. De är ju arkemusiker som känns mer intressanta att prata med än vissa personer som bara frontar ett band för att de ser bra eller coola ut. Här får man istället chans att ta del av musikens essens, av kreatörer som är både begåvade och framgångsrika. Och sådana gillar vi på Groove.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Niclas Brunzell

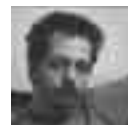
Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

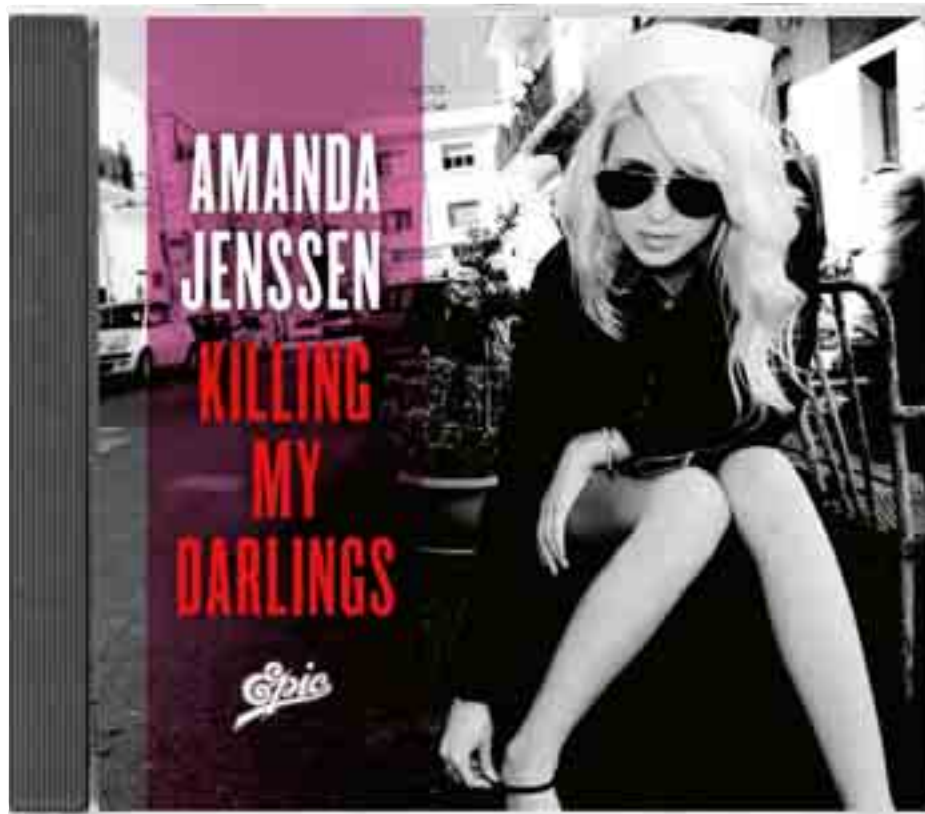
Groovearbetare i detta nummer

Therese Ahlberg	Torbjörn Hallgren
Mats Almegård	Erik Hjortek
Oscar Anderberg	Karin Knappe
Dan Andersson	Robert Lagerström
Lisa Andersson	Maria Petersson
Alexandra Bengtsson	Emma Rastbäck
Roger Bengtsson	Thomas Rödin
Fanny Bildsten	Magnus Sjöberg
Jenny Brinck	Mathias Skeppstedt
Niclas Brunzell	Edith Camilla
Mathilda Dahlgren	Svensson
Nina Einarsson	Anders Teglund
Mattias Elgemark	Christian Thunarf
Fredrik Franzén	Carl Thunman

Tryck VTT Grafiska
ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Amanda Jensen
Killing My Darlings
179:-

Portishead
Third
185:-

Papa Dee
A Little Way Different
169:-

Looptroop
Good Things
189:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

STHLM JAZZ 25TH

FESTIVAL 2008 SKEPPSHOLMEN 16-19 JULI

PATTI SMITH, TOWER OF POWER

JOAN ARMATRADING, e.s.t., SFJAZZ COLLECTIVE

SCOTT HAMILTON SCANDINAVIAN FIVE

TOMMY KÖRBERG & THE WAY BEYOND BAND

MARIT BERGMAN, THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

WILDBIRDS & PEACEDRUMS

ESPERANZA SPALDING, BOBO STENSON TRIO

THE YELLOWJACKETS FEATURING MIKE STERN

ABRAHAM BURTON - ERIC MCPHERSON QUARTET

RIGMOR GUSTAFSSON, TILL BRÖNNER

ANDERS BERGCRANTZ QUINTET

FREDRIK LJUNGKVIST - YUN KAN IO

LUDVIG BERGHE TRIO MED NINA RAMSBY

CHRISTIAN KJELLVANDER, JAZZKAMIKAZE

TRONDHEIM JAZZ ORCHESTRA, DAVELL CRAWFORD

KULLRUSK, SEPPO KANTONEN & TOKKA

SVANTE THURESSON MED PETER JOHANNESSON SIXTUS

SOFIA PETTERSSON, PETER ASPLUND QUARTET

AMANDA SEDGWICK & DELIGHTNESS

med flera ...

MYSTERY JETS

På egna ben

MYSTERY JETS BILDADES av Blaine Harrison och han pappa Henry när Blaine bara var 12 år gammal. De skulle heta Misery Jets efter flygplanen som konstant flög över Eel Pie Island i London där de bodde, men 12-åriga Blaine stavade det hela fel och så blev det Mystery Jets.

2006 släppte de debutplattan *Making dens*, och nu är det dags för Erol Alkan-producerade *Twenty one*.

– Erol hade en klubb i London som hette Trash där vi hängde under dess sista år. Och vi lärde känna honom och kände att vi borde göra en platta tillsammans, säger gitaristen William Rees över en sushi på Debaser i Stockholm.

– Eftersom han är DJ och aldrig spelat ett instrument så närmar han sig allt på ett annat sätt. Han närmar sig musik mer mentalt och abstrakt, lägger basisten Kai Fish till.

– Han försökte aldrig göra vår musik till en remix eller ha in electronica, han älskar band och han ville det skulle låta som ett band.

Var kommer titeln ifrån?

– Den säger mycket om vad låtarna handlar om. På ett sätt är det om vad det

betyder att vara 21 för oss, ett steg upp mot att vara vuxen och inte längre tonåring. På ett sätt är det viktigt att fylla 21 och samtidigt så vet man inte riktigt varför, för ingenting förändras egentligen.

William och Kai har precis gjort soundcheck och är utsvultna. De är i Stockholm för att öppna för Kate Nash på Debaser Medis. Sångaren och keyboardisten Blaine hoppar förbi på kryckor och trummisen Kapil Trevedi syns inte till alls. Pappa Henry har däremot lämnat bandet.

– Han spelar lite på plattan, bakgrundssång, piano och lite percussion, men vi ville vara mer fokuserade och rensa upp ljudbilden lite, det skulle kunna gå och spela live så därför är han

inte med så mycket på plattan. Och det var jättebra för oss förut med en äldre influens, men vi måste vara ett ungt band nu och han tyckte det också, säger Kai.

– Det är mer naturligt nu, fyller Rees i, det finns liksom mer luft i musiken.

Så vad är Eel Pie Island?

– Eel Pie Island är en ö mitt i London på Themsen med 50 hus på, och vi växte alla upp där, väldigt idylliskt. Precis som att bo på landet mitt i en storstad. Och vi hittade våra rötter och vårt sound där, det var väldigt viktigt för oss, för vi var outsiders och passade inte in. Men nu har vi alla flyttat hemifrån och lämnat ön för den här skivan, det var viktigt.

MATHIAS SKEPPSTEDT

Johan Duncanson

i **The Radio Dept.**, vår nye älsklingspostpunkare som i och med färskna ep:n *Freddie and the trojan horse* inte längre låter någon hysa några som helst moderna tveksamheter om vad det politiska skåpet ska stå.

Har ni alltid sett er som politiska?

– Som individer, ja.

Varför ansåg ni det nödvändigt att göra ett ställningstagande nu?

– Vi tog ställning för längesen. Men vi uttrycker inte politiska åsikter i låttexter på ett övertydligt sätt vanligtvis. Nu kändes övertydligheten kanske, ja, nödvändig. På grund av borgerlig regering etcetera. Men vi gör i första hand musik, än så länge.

Brakar ni själva uppskatta politik inom pop- och läroverksamheten och i så fall i vilka former?

– Oftast inte. Det blir lätt så fel även om tanken är god. Men det är ju klart att det går att göra något bra eller jättedåligt av vilket ämne som helst. Stereolab är ett exempel på när kombinationen popmusik och socialism har funkat bra. Dom har varit alldeles för konstnärligt intresserade, kreativa och hängivna för att låta musiken komma i andra hand.

– All musik, film och så vidare är ju dessutom politisk på sitt sätt. Det är nästan bara när någon protesterar mot någonting som folk använder ordet politisk för att beskriva det. Det används sällan om dom som bara håller med.

FANNY BILDSTEN

Groove och Peace & Love lottar ut 10 biljetter

till festivalen som går av stapeln i Borlänge den 23-28 juni.

Se Thåström, Håkan, Pistols, Mando, Manu Chao och Kent

– och var dessutom med och bestäm vilka band som ska spela på Groove-scenen.

Rösta och vinn på www.groove.se

Tävlingen avslutas 30 maj. Lycka till!

Eventuell vinstskatt betalas av vinnaren.

Vikten av att bära tungt

Med krökt rygg och blåsor i händerna står jag i incheckningen på Landvetter. Jag ställer ner min tjugokilosynth och oket över axlarna lättar. Utan frukost i magen, och med allt för få sömntimmar, pustar jag ut efter den svåraste etappen i mitt egna lilla Tour de France. Måhända att de flesta pustar ut i incheckningen på Landvetter, men för mig betyder alltid Landvetterutpustningen mer än bara en lättnad över att ha hunnit till rätt flight. För mig betyder den att jag just har betalat av en del av min skuld på Lutherkontot.

Det här med Luther och skuld är ju inga nyheter för oss nordbor. I korthet går det ut på att varje gång ens mödor ger utdelning drabbas man utav lutherpiskan, får skamsköljning, och arbetar ännu hårdare. Om en spannmålsskörd gav oväntat stor utdelning arbetar man ännu hårdare och investerar i fler åkrar. Den lutherska skulden var följaktligen en grundförutsättning för industrialiseringen av vårt samhälle. Vi nordbor kan helt enkelt inte nå framgång utan att ta till de lutherska takterna. Och som värst pumpar dessa takter i den vita medelklassen, ett fenomen som i England kallas *white middleclass guilt*. Tell me about it.

Det är väl ingen hemlighet att jag är medelklassigare än SVT:s programtablå, och finns det något vitare än att spela synth med svenska indieband? Nej. Synth är det vitaste, man kan varken dansa fritt på scenen eller slå hårt på sitt instrument. Men jag accepterar plikttroget min lott, och äger således instrument på närmare 100 kg. Allt för Fader Luthers skull.

Som ni förstår är det en ond cirkel. Ju bättre mina band går, varje gång en spelning blir bokad eller en publik applåderar, växer spannmålsodlaren inom mig och jag måste bära ännu tyngre instrument.

I vintras drabbades jag av en plågsam kris. Livet var skit och kreativiteten utbytt mot hopplöshet. Jag kände mig förvirrad, förstod inte var jag felat, jag som bar så tungt. Förtvivlad insåg jag då att det inte räcker med att bära tungt utan man även måste bli spottad på. Så jag köpte en cykelhjälm. Kanske skulle den göra mig tontigare och fulare och förstöra frisyren och förhoppningsvis skulle någon spotta på mig.

Och mycket riktigt. På Valborgsnatten då jag och min flickvän cyklade över Avenyn i Göteborg ropade en häcklare efter oss. Han sa att vi såg ut som japaner, med likadana kroppar och likadana cykelhjälm. Jag svarade ingenting – gav honom inte ens fingret – utan sög bara i mig av smädelsen. För mig var den ju en angenäm skuldsanering.

Efter cykelhjälmshäcklaren rop har jag fått ny kreativ kraft och sprudlar åter av energi. Vissa skulle säga att det är vårens förtjänst. De har fel.

Jag har Fader Luther att tacka.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

Sverige mot Kina

Kina ligger österut, långt österut. Vi tittar med stora ögon på vad som växer fram där borta. Allt som vi upplevt och genomgått under hundratals år kommer Kina klara av på några få år. Allt växer så det knakar – och Groove hänger med.

Jag sitter i en taxi på väg hem från C-Union Bar. Klockan närmar sig tre på morgonen och luften är fuktig och varm här i Guangzhou. Tidigare på kvällen har jag sett Maia Hirasawa och Hello Saferide inför en entusiastisk publik. De har båda en liten fanclub på plats.

– Hehe. Nej ingen fanclub, men jag hade fått en del mail innan jag åkte hit, säger Annika Norlin.

Refrängen "Damn! I wish I was a lesbian" är en av söktermerna till Hello Saferides hemsida som därför blockeras av de kinesiska myndigheterna. Det har gjort att många tror att Annika och Maia är ett par.

– Det dök det upp en massa astrevliga flator som har mailat och tackat. Jag var nöjd, Maia är ju både yngre och mer foxy än mig så det kändes som att jag har ett Asien-rykte om att ha gjort ett gott parti.

Tidigare samma dag har en svensk delegation bestående av olika branschintressenter talat inför närmare 100 inflytelserika personer från Kinas musikindustri.

Jag presenterar Grooves satsning på en hemsida om svensk musik översatt till kinesiska. Svensk musik har ända sedan Abbas tid gett Sverige ett gott rykte globalt och Groove vill vara med och sprida den svenska musiken. Och intresserade för svensk musik finns i Kina.

Jag träffar bland annat Rosa Lou som är chef på Radiostationen Hit FM som gillar svensk musik. Hit FM spelade under 2007 svensk musik, i 45 minuters program, fyra gånger i månaden.

Varför är svensk musik populär här i Kina?

– Svenska mollmelodier påminner mycket om dom lokala kinesiska hits man hör på radion. Kinesisk popradio låter ju som den svenska melodifestivalen ungefär, säger Eric Hasselqvist från förlaget Ten Songs.

Vilken svensk artist kommer att slå först och störst i Kina?

– Det beror på censuren, men det känns som folk i Kina längtar efter hårdrock och punk. The (International) Noise Conspiracy har ett bra rykte redan, säger Martina Ledinsky från skivbolaget Razzia.

– Närvaron på plats är nog nyckelfaktorn, säger Eric Hasselqvist. Sen kan det lika gärna bli ett metalband som en schlagerartist.

– Jag tror att den första artisten som tar en jättehitt på kinesiska och gör om den till engelska, den artisten kommer att slå igenom, säger Anders Hjelmtorp från Export Music Sweden.

Men piratkopierad musik dominerar den kinesiska marknaden. Går det att sälja musik i Kina?

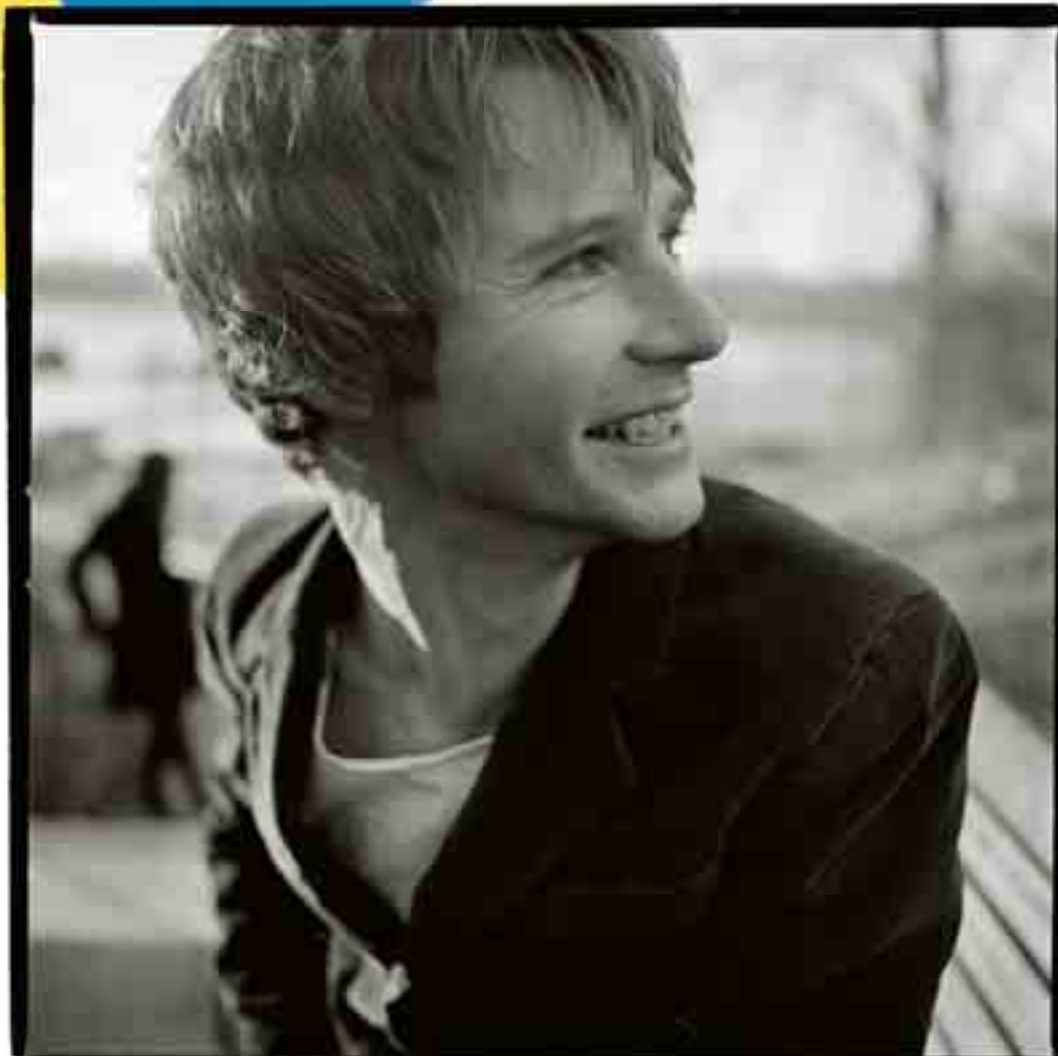
– Än så länge är legala marknaden väldigt marginell. Beyoncé till exempel säljer i runda slängar 2 000 exemplar av sina album och hon är stor där. Folk jag träffade sa att den kommer att blomstra inom fem till tio år, säger Martina Ledinsky.

– Man kan nog sälja downloads i viss utsträckning, men framförallt via olika mobiltjänster. CD-skivor är nog kört. Däremot kan det bli en bra livemarknad för turnerande band, menar Eric Hasselqvist.

– I Kina finns inga färdiga affärsmodeller för musik som resten av världen har utan alla möjliga olika avtal kan slutas, menar Anders Hjelmtorp.

Min första kväll i Peking avslutas på en klubb som liknar en vedbod, 2Kollegas heter den. På scen står noisebandet RandomK(e) som vräker på för fullt medan några i publiken punkdansar. På en pinnstol sitter en äldre herre och ler med ett sovande barn i knät. Det slår mig att det är här man ska vara. På plats i Kina. Här pågår en populärkulturell revolution, och det händer nu.

PER LUNDBERG GB

MARTIN BOGREN

Alf Inspirerade sånger om tid och land

Alf Håkan Åkesson, 40 år efter sommaren, sitter just och vaktar kaffebruggaren från att rinna över. Men han lovar att göra sitt bästa för att hinna med både mig och kaffet.

Efter att ha vuxit upp i lilla skånska Abbekås så hamnade han via Malmö till slut i huvudstaden. En resa som gör avtryck på musiken, flera av låtarna på Alf nya skiva *Tivoliv* behandlar just hur det är att känna sig vilsen och osäker som något av en lantis i staden.

– Det var ganska självklart att flytta. Jag älskar platsen där jag växte upp, och känner en trygghet i att jag alltid kan återvända dit. Men för att kunna förverkliga mina drömmar så var jag tvungen att röra på mig.

Vad är skillnaden mellan *Tivoliv* och dina två första plattor?

– *Tivoliv* innehåller några av dom bästa låtar jag någonsin gjort. Men jag tycker framför allt att jag utvecklats som sångare, och så ändras ju så klart textin-

nehållet i takt med att man själv åldras. Låtarnas utformning och tempo beror ju också på vilket känsloläge man varit i när man skrivit dom.

Alf har på sina tre album använt flera olika producent, förutom att han själv suttit med och producerat. Senast i raden av samarbetspartners hittar man Mattias Glavå som tidigare arbetat med bland andra Anna Järvinen och Håkan Hellström. Med ett hopkok av schlager, indiepop och visa framsjunget på skånska lyckas Alf åstadkomma ett tämligen enastående sound.

Varför är producentens roll så viktig?

– För mig är det viktigt att hela tiden få input. Ibland är det svårt att själv se vad som skulle kunna göras annorlunda när man sitter mitt i det. Oftast är det lättare för en utomstående att tala om hur jag ska arrangera låtarna för att dom bäst ska komma till sin rätt.

I svallvågorna efter Håkan Hellström så ploppade det helt plötsligt upp en

drös nya singer/songwriters som allihop gjorde pop på svenska. Och idag är det helt plötsligt både coolt och självklart att skriva på svenska språket igen.

Hur kommer det sig att du valde att skriva på svenska?

– Jag har enklare för att uttrycka mig på det svenska språket. Det blir helt enkelt mycket lättare att hitta nya ämnen och att utveckla mina texter. När jag dessutom kan sjunga på mitt modersmål skånskan så känns det mer personligt och okonstlat.

Vad ser du mest fram emot just nu?

– Just nu vill jag bara ge mig ut på vägarna och spela. Vi har redan gjort ett par spelningar i Göteborg och Stockholm, men framöver så kommer jag att ge mig ut i landet och bland annat spela på Siesta i Hässleholm i slutet av maj. När man har en ny platta i bagaget så vill man så klart ut och testa dom nya låtarna på publiken.

THOMAS RÖDIN

Animasola Slipar arenaverktygen i ett mellanland

Animasola säger att de vet vad deras problem är. De är för slipade för P3 och för oslipade för Rix. Då blir det svårt att promota och svårt att få skivkontrakt. Det går inte att stoppa dem i facket med alla indieband, men de är inte tillräckligt mainstream för tv-reklam och kommersiell radio.

– Vår musik har arenafeeling. Den är mörk, storlagen och det ska gå att upptäcka nya detaljer även när du har lyssnat på samma låt 200 gånger, säger gitarristen Jakob Eriksson.

Animasola sitter i ett soligt Göteborg och alla horder av festglada studenter som passerar gör att det känns smått bisarrt att prata om bandnamnets mörka betydelse.

– Vi visste inte att det betydde ensam själ när vi valde Animasola, men det fick vi reda på ganska tidigt och betydelsen passar bra.

Eftersom Jakob och basisten Johan Eriksson är bröder och sångaren Kristofer Lernsten är deras kusin har de gjort musik ihop sedan de var små. Men det var först för fem år sedan när trummisen Johan Örnberg kom med i bandet som de bildade Animasola.

De har fått höra att de låter som Red Hot Chili Peppers, en jämförelse som bandet själva tycker

Apa State Mental

Både hyllade och förbisedda garagepunkare

Det hela började som Lyxaporna, redan där fanns intresset för apor. Men det kändes inte rätt att sjunga på engelska och ha ett svenskt namn. Det var då när tänkte på den klassiska konserten The Cramps gjorde på Napa State Mental Home 1978, och med en del förändringar så hade Apa State Mental ett namn – med aptemat intakt.

– Vi tyckte Lyxaporna var ett roligt namn och när namnet satt så bestämde vi att det skulle vara apor på omslaget. Men det finns ingen riktig förklaring till alla apor, säger sångaren Jakob Zetterholm över telefon från Malmö. Vi ville bara ha med apor.

– Vi började med att bara spela covers i halvår, men sen tröttnade basisten Anders Wieslander och sa att skrev vi inte eget så drog han,

Så Apa började skriva eget. Mest var det Anders som kom till repen med klara låtar eller så kom gitarristen Peter Mattsson med riff som alla jobbade kring.

Sommaren 2006 gick de in i studio och spelade in det som är deras debutplatta, 30 minuter och 16 låtar med old school garagepunk, med obstinata gitarrer, repetitiva texter och en total brist på respekt för vad som är populärt.

– Ja, vi är över 30 år allihop, så det är mycket Stooges, Cramps och Buzzcocks. Det blir inte så mycket ny musik, säger Jakob.

Apa State Mental skickade plattan till 35-40 skivbolag och fick inte napp någonstans. Däremot fick de ett mail av legenden Jello Biafra från Dead Kennedys som tyvärr inte signade band längre men tyckte att de var jättebra. Även Mike Watt från Minutemen och numera The Stooges hittade deras platta och spelade den i sitt radioprogram, men från svenska skivbolag uteblev responsen.

– Så vi gav ut den själva på vårt eget bolag The Almighty Kong. Och vi har fått jättebra recensioner överallt, så det är ju skoj. Det blev en kort skiva eftersom våra låtar är så repetitiva både musikaliskt och textmässigt. Det blir jobbigt i fyra minuter men funkar perfekt i två.

Apa State Mental håller redan på med nytt material och ska snart spela in en ny platta.

– Vi har redan tre låtar om apor så temat fortsätter, säger Jakob och skrattar.

MATHIAS SKEPPSTEDT

är helt ofattbar. Det är betydligt lättare förstå att de blir jämförda med band som Coldplay eller U2. Att Animasola själva tycker om Joy Division och New Order hörs tydligt, medan andra favoriter inte är lika uppenbara.

– Vi lyssnar på Phil Collins och Celine Dion och det är ju inte så coolt. Men bra musik är bra musik, menar Jakob.

Animasola säger att de inte är ute efter något världsherravälde, men har siktet tydligt inställt på att byta småspelningar mot fulla arenor. De tycker att de gör musik med extra allt, ett sound de fått genom många noggranna timmar i studion.

– Det finns många som gör den avskalade indiegrejen bra, men många gör den dåligt. Vi vill alltid hålla en hög nivå, säger Kristofer Lernsten.

– Musiken är ett hantverk som vi tar på allvar och så länge vi gör det kan vi lita oss tillbaka. Det kanske är en naiv tanke, men jag tror att om vi gör musik som är bra och håller hög kvalitet kommer det till slut att lossna för oss, säger Jakob.

MARIA PETTERSSON

HENRIK EDSENIUS

Mother James

Storbandsblues med sväng

Mother James spelar på en krog på Söder i Stockholm. Frontmannen Stefan Petersson får redan medan han står på scenen syn på den legendariske regissören Quentin Tarantino som sitter i baren. Efter spelningen ordnar krogens ägare ett möte mellan de båda.

– Han kom fram och skakade tass efteråt och sa ”It was cool! You sounded really good!”. Jag blev helt starstruck, bara log fänigt och tackade. Men det var kul att han ville komma fram och dunka en i ryggen, ett bra kvitto på att det funkade. Han har ju bra musiksmak också.

Ett par år har gått sedan dess och Mother James debutalbum *Stomping grounds* ska snart släppas när jag pratar med Stefan, som är hjärtat i bandet och den enda egentliga medlemmen. När det vankas spelningar eller inspelningar lånas vänner och bekanta in.

– Jag ville prova att spela något som inte fanns, som var lite mer åt swing, storband och 40-tal. Det är svårt att beskriva musiken, man måste nästan använda referenser. Tom Waits nämns alltid. Det

är lite popaktigt med storbandsambitioner, men alternativt. Som ett popband med blås, swing och stomp.

Vad har du själv för influenser?

– Etta James, först och främst. Det är efter henne bandet heter Mother James. Sen gammal jazz, soul och blues, deltablues och swing. Lite Captain Beefheart och Tom Waits. Jag gillar gammal musik.

Vi kommer in på ämnet musikklimat och att skilja sig från mängden. Stefan menar att det är lättare än någonsin att göra något originellt och ändå nå ut.

– Om man som vi bara har akustiska instrument skiljer man sig lätt från mängden. För mig är det bara akustiska instrument som gäller, det är där det börjar och slutar för mig.

Stefan är mycket nöjd med albumet *Stomping grounds*, men framhåller ändå att man ska ta chansen att se Mother James live.

– Det är roligast att spela live, och Mother James är helt klart ett liveband. Vi är åtta personer, en blåssektion. Det svänger gott.

EMMA RASTBÄCK

The Black Lips

I Skandinavien jagas de av autografhungriga tanter. Fans leker Jackass på deras gig. Världens enda flowerpunkband lever i sanning upp till beskrivningen "psykedelisk komedi".

Jag träffar mannen, basisten och mustaschen Jared Swilley en solig aprilfredag inför The Black Lips gig på Debaser Slussen. På scenen stökar de resterande ¾ av bandet i samband med soundcheck. Fragment från förra årets *Good bad not evil* ekar mellan väggarna. Och man kan ju undra vad de har för magiska tricks för att bygga så autentisk ljudbild från garagerockens glansdagar i mitten av 60-talet, egentligen?

– Vi spelar in allt analogt och använder rörförstärkare, förklarar Jared kort.

Men min växande bild av The Black Lips som retropryl-fascister tunnas snart ut.

– Jag är inte anti modern teknologi, bara anti dålig teknologi. Artister som Ike Turner lät så bra på 60-talet, men lät som skit senare när de bara köpte den nyaste, dyraste utrustningen. Dom fattade inte vad som fick dom att låta så bra från början.

En annan anledning till att det snackas mycket om The Black Lips är att deras liveshower tenderar att spåra ur. Jared är märkbart trött på att prata om det.

– Vi livnär oss på publiken, och publiken på oss. Hur vild spelningen blir beror på tidpunkt, atmosfär och humör, säger han lite robotaktigt.

Händer det att publiken gör galna saker?

– Ja, i USA har det hänt att folk springer runt nakna. Och en gång var det en kille som tände eld på sitt eget könshår, det var ganska äckligt!

När jag nämner att två autografhungriga typer stryker längs husväggarna och bad mig hälsa bandet att komma ut, skrattar Jared och spanar nyfiket ut genom fönstret mot Slussen.

– Jag tror att det är ett skandinaviskt fenomen, men när vi spelade i Köpenhamn häromdagen sprang det en 60 år gammal kärring efter oss. Hon var utanför giget i London också, men jag tror inte att hon faktiskt ens sett spelningarna. Och det är inte första gången det händer!

En möjlig katalysator till allt galet som händer kring bandet kan mycket väl vara det minst lika vansinniga turnerandet. De har funnits i åtta år och under de senaste fyra har det handlat om konstant liv på vägarna.

– Det har blivit rent löjligt. Men i sommar tar vi semester och spelar in den nya plattan.

Det blir intensivt umgänge, hur klarar ni er från inre slitningar i bandet?

– Det här är vårt huvudsakliga yrke. Vi kan inte klaga. Jag menar, folk har såna riktiga skitjobb, som McDonalds eller att ligga och skjuta varandra i Irak. Många band klagar alltid på turné och jag antar att vissa personer inte är gjorda för den här sortens liv.

Vad hade du gjort om du inte var i bandet?

– Jag hade varit sopgubbe, stridspilot eller professionell brottare, säger Jared torrt, med ironiskt gravallvar i rösten.

Vi blir avbrutna.

"Jared!", skriker någon. "You're needed on stage!" Han tittar slitet på mig, nästan bedjande. "Tack för intervjun", säger jag.

– Thanks! skriker han över axeln när han far iväg som en oljad blix.

CHRISTIAN THUNARF

SEBASTIEN TELLIER

Landar i sexualiteten

FRANCOIS VALENZA

Sébastien Tellier gillar första spåret, Roche, på sitt nya album bäst. Roche handlar om hans sexdebut, på stranden i Biarritz på den franska Rivieran i tidiga tonåren.

PRECIS SOM TILL FÖRSTA SKIVAN, Sessions, har Tellier lyssnaravisningar.

– *Sexuality* ska du lyssna på tillsammans med din partner. Ni korkar upp en flaska god champagne en tidig kväll, sen trycker ni på play och låter skivan spela och så ägnar ni resten av kvällen och natten åt varandra, berättar han med inlevelse på "frangelska".

Tellier är avspänd, pratglad och fransk när jag träffar honom på Storan i Göteborg, efter en 14 timmar lång bussfärd från gårdagens spelning i Bergen. Han har stora, svarta solglasögon, långt yvigt hår och skäggväxt som påminner mest om en Jesus look-a-like från flower-powereran.

Tycker du om att bli jämförd med Serge Gainsbourg?

– Gainsbourg är alla fransmän av idag reinkarnationer av, vi har alla Serge Gainsbourg i vårt blod, säger han och gestikulerar ett skjut upp i armvecket. Vi ser honom som ett geni som vi lever i skuggan av och som indoktrinerat den franska kulturen och det är omöjligt att komma ifrån. Eftersom jag lever ett borderline-liknande liv och röker en massa, så kanske jag påminner ännu mer om

Serge. Men helst vill jag göra musik som är unik och inte liknar någon annans.

Är den omfattande turnén ett resultat av ditt engagemang i Eurovision Song Contest eller releasen av *Sexuality*?

– Låten *Divine* skrev jag för ett år sedan och den råkade vara ett spår på skivan som den franska juryn tyckte om. Efter en spelning i Frankrike fick jag frågan om jag ville ställa upp med låten i ESC. Jag tycker om paradox och *Sexuality* i sig är en paradox – texterna och musiken kan verka poppiga och lättsamma, samtidigt har de en djupare innebörd och hela temat på skivan handlar ju också om min sexuella historia. Med *Sexuality* hoppas jag kunna sprida glädje i världen och jag ser ESC som ett hjälpmedel att få större genomslagskraft och uppmärksamhet. Jag vill ge publiken en skön upplevelse och till exempel uppmanar jag dom att ta på varandra och pussa varandra under konserten.

Sexuality har blivit en succé i Frankrike och hans mål i livet är att upptäcka världen, och då inte som turist. Han tycker att turnélivet är ett utmärkt sätt att utforska världen på. Han jämför ESC med solen.

– Kommer jag för nära solen riskerar jag att bränna mig, så det gäller att hålla sig på lagom avstånd för att få ut det bästa av det.

Till vilken grad är du influerad av Daft Punk som också varit med och producerat *Sexuality*?

– Jag kände killarna i Daft Punk redan innan dom släppte sitt första album. Jag tycker att dom lyckas förmedla musik från hjärtat och samtidigt vara proffsiga, till skillnad från mycket annan fransk musik som lätt kan bli djupsinnig och pretentiös. Precis som min kan Daft Punks musik verka lättsam, men den har samtidigt en djupare mening. Daft Punk har gett färg åt den franska musikscenen, som tidigare varit ganska färglös.

Finns det en tanke bakom att du börjar din turné i Skandinavien?

– Ja, för här känner ingen till min musik sedan tidigare och jag ser det som ett uppdrag att ändra på det. Jag har haft ett turnénamn som poppat upp i mitt huvud, "Conquer Scandinavia". Jag tänker att jag ska erövra Skandinavien med min musik, precis som en viking, du vet?!

KARIN KNAPE

KULTURBOLAGET, LIVE NATION & PK MUSIK PROUDLY PRESENT

METALTOWN

GÖTEBORG 2008!

IN FLAMES

Nightwish

MONSTER MAGNET (US)

CAVALERA CONSPIRACY (US) | BULLET FOR MY VALENTINE (UK)
 DIMMU BORGIR (NO) | OPETH (S) | DANKO JONES (CAN)
 SOILWORK (S) | KILLSWITCH ENGAGE (US) | AMON AMARTH (S)
 CLUTCH (US) | DARK TRANQUILLITY (S) | CONVERGE (US) | JOB FOR A COWBOY (US)
 SONIC SYNDICATE (S) | NIFELHEIM (S) | WITCHCRAFT (S) | SABATON (S)
 DIE MANNEDUIN (S) | DEAD BY APRIL (S)

MER INFO HITTA DU PÅ: WWW.METALTOWN.SE

FRIHAMNEN GÖTEBORG 27 & 28 JUNI

BILJETTER: Ticket 077-170 70 70, www.ticket.se samt alla ATG-ombud. MÅLÅP 1200 - 13525000
www.livonation.se | www.pkmusik.se | www.kulturbolaget.se

CLUB SECT

KULTURBOLAGET, LIVE NATION & PK MUSIK PROUDLY PRESENT

WEST COAST RIOT

NOFX

MILLENCOLIN

BAD RELIGION

FLOGGING MOLLY (US) | LAGWAGON (US) | THE USED (US) | TIGER ARMY (US)
 COMEBACK KID (CAN) | DE LYCKLIGA KOMPISARNA (S) | NO FUN AT ALL (S)
 MODERAT LIKVIDATION (S) | NEVERSTORE (S) | SISTA SEKUNDEN (S)
 RANDY (S) | THE HIGH HATS (S) | TYSTA MARI (S) | SPLITSIDE (S)

FRIHAMNEN GÖTEBORG 26 JUNI

BILJETTER: WWW.TICNET.SE | MER INFO: WWW.WESTCOASTRIOT.SE

CLUB SECT

KULTURBOLAGET, PK MUSIK & ET CONCERTS PROUDLY PRESENT

Ted Nugent

☆ www.tednugent.com ☆

KULTURBOLAGET MALMÖ 8/7

BILJETTER: TICNET 077-170 70 70, WWW.TICNET.SE, SAMT
 ALLA TICNET- OCH ATG-OMBUD. WWW.KULTURBOLAGET.SE

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 9/7

BILJETTER: TICNET 077-170 70 70, WWW.TICNET.SE, SAMT
 ALLA TICNET- OCH ATG-OMBUD. WWW.PKMUSIK.SE

PK Musik and Art & Music proudly present

JETHRO TULL

40th Anniversary Tour

fre 21/11 - Lisebergshallen Gbg

PK Försäljning: www.ticket.se, Lisebergs Teaterkassa 031-400 200,
 samt sedvanliga försäljningsställen. www.pkmusik.se

PK MUSIK & ET CONCERTS PROUDLY PRESENT

KONSOLS

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 17/6

Biljetter: Ticket 077-170 70 70, www.ticket.se, samt alla Ticket- och ATG-ombud.
www.pkmusik.se

ticket PK

LIVE NATION proudly presents

STEVE LUKATHER

EVERCHANGING TIMES

Steve Lukather - Guitar/Vocals | Tony Spinner - Guitar/Vocals
 Steve Weingart - Keyboards | Carlitos Del Puerto - Bass/Vocals
 Eric Valentine - Drums/Vocals

Album ute nu!

23 Juni Gbg Trädgår'n

Biljetter: www.ticket.se
 077-170 70 70 samt hos
 Ticket- och ATG-ombud

ROCK KLUBBEN

LiveNation.se www.SteveLukather.net www.pkmusik.se

LIVE NATION proudly presents

Dngwie Malmsteen

Göteborg Trädgår'n 16/7

www.pkmusik.se

Biljetter: www.ticket.se, 077-170 70 70
 samt hos Ticket- och ATG-ombud.

LiveNation.se

LUGER I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

**N.E.R.D^{US} FRANZ FERDINAND^{UK}
 BRODER DANIEL^S SIGUR RÓS^{IS}
 GRINDERMAN<sup>UK
US
AUS</sup> SONIC YOUTH^{US}
 THE SONICS^{US} THE FLAMING LIPS^{US}
 HÅKAN HELLSTRÖM^S
 THE NATIONAL^{US} JOSÉ GONZÁLEZ^S
 MANDO DIAO^S SILVERBULLIT^S
 SAHARA HOTNIGHTS^S IRONGWINE^{US} YEASAYER^{US}
 OKKERVIL RIVER^{US} JOAN AS POLICEWOMAN^{US}
 LYKKE LI^S BURAKA SOM SISTEMA^{PT}
 FLEET FOXES^{US} LIGHTSPEED CHAMPION^{UK}**

KLUBBAKTER

**GIRL TALK^{US} HOLY FUCK^{CAN} PACIFIC!^S YACHT^{US}
 DENGUE FEVER^{US} DARK MEAT^{US} INGRID OLAVA^{NO}
 NO AGE^{US} THE MAE SHI^{US} SILJE NES^{NO}**

KÖP BILJETTER PÅ

www.wayoutwest.se

BILJETTER SÄLJS ÄVEN PÅ BENGANS I GÖTEBORG OCH PÅ PET SOUNDS, RECORD HUNTER, SOUND POLLUTION OCH BENGANS I STOCKHOLM. INTRÄDE PÅ KLUBBAR I MÅN AV PLATS.

way out west

—GÖTEBORG 7-9 AUG 2008—

Presentatör

Huvudsponsor

Sponsor

Mediapartner

Partner

Arrangör

SMS: A WOW
TILL 72240
FÖR SPÄNNANDE
FESTIVALINFO

AUTISTERNA

Lyckades på andra försöket

Genom flytten från Östersund till Göteborg och etableringen i sin nya stad har Autisternas sorgliga indiepop mognat. Men det hände något oönskat på vägen. Debutalbumet *Sista scenen* fullbordar bandets bakgrund i sorg, glädje och framtidsdrömmar.

AUTISTERNAS SÅNGARE Per-Olof Stjärnered sitter på ett kontor i centrala Göteborg för att prata med mig om debutalbumet. Han ger ett avvaktande intryck, nästan blygt. Det känns ibland som att han inte riktigt hunnit vänja sig vid uppmärksamheten än, vänja sig att prata om sig själv och bandet. Men det visar sig att han egentligen bara håller sig distanserad, att vissa saker kan vara svåra att prata om.

Några av medlemmarna i Autisterna spelade i samma band tidigare, ett band som hette Lola Barbershop, och som bildats redan när de bodde i Östersundstrakten. Som det ofta är att vara ung i en norrländsk stad blev några av dem sugna på att komma vidare både i livet som geografiskt och med musiken, och när en chans till skivinspelning dök upp i Göteborg, flyttade de dit.

– Vi hade ju gjort en massa spelningar runt om i Sverige, från Östersund. Ett år hade vi omkring femtio spelningar som vi bokade själva, och bodde hemma hos folk och så. Det går ju om man vill.

Den planerade satsningen och skivan blev dock inte av, och Lola Barbershop fortsatte att repa, men hade tappat mycket av glöden. Per-Olof lyckades dock få en nytändning med ett sidoprojekt. Några av låtarna som skissats på några år tidigare passade inte in i Lola Barbershop, och de valde att se om det gick att göra något med det. Ett par försök att göra låtar på svenska, översättning av några gamla låtar, och fröet till Autisterna var grott. Man började repa omkring 2005, och tog det lugnt och lät allt växa fram i sin egen takt så att allt skulle kännas bra och moget när det eventuellt skulle bli dags att slå igenom.

Under den första tiden fanns fortfarande Lola Barbershop kvar, och en av medlemmarna, Anders, hade varit en av Per-Olofs närmaste vänner under Öst-

OSCAR ANDERBERG

ersundsåren. Öppningsspåret på Autisternas fullängdare *Sista scenen* heter *Himmelen*, och har en bakgrund med sorgkant. Låten handlar i mycket om Per-Olofs och Anders gemensamma bakgrund och framtidsdrömmar från Östersundstiden. Anders var tillsammans med bland annat Per-Olof i en bilolycka på väg till en Hultsfredsfestival, och förolyckades. Låten *Himmelen*, som handlar om drömmar och framtid känns i både text och musik så tidlös att den lika gärna skulle kunnat vara skriven efter olyckan, som ett minne över honom.

– Fast jag hade hellre sett att den inte var så tidlös. Men det går inte att säga så, det går inte att tänka så... Jag är i alla fall väldigt glad att han hann få höra den.

Anders död blev det slutgiltiga som fick Lola Barbershop att splittras. Och även om det inte fanns planer på det då, tror Per-Olof att det någon gång ändå hade blivit tal om att göra en seriös satsning på musiken. Nu kom den satsningen med Autisterna istället. Men minnet av

olyckan och Anders finns i högsta grad närvarande på albumet, där många låtar, direkt eller indirekt, har teman som går att härleda dit. Ibland kan det dock bli svårt att hålla distansen till texterna när Per-Olof ska framföra det som ligger honom så nära personligen.

– Ofta går det bra, man är fokuserad på vad man ska göra. Men det var en kväll som var väldigt speciell där det var svårt att hålla fokus. På Storsjöran i Östersund, sommaren 2006, samma år som olyckan hade skett. Jag hade legat på sjukhus i fyra veckor, och det var många av Anders vänner i publiken. Det var en väldigt laddad stämning, väldigt tungt, och väldigt speciellt.

Autisterna släppte en EP tidigare under 2008 som rönste uppmärksamhet. Med en rättfram blandning av både modern och mer mogen svensk pop, gärna jämförd med Håkan Hellström, och det inte bara för att man delar producent i Mattias Glavå. Kanske också den stora uppmärksamheten också beror

på att man lyckas kombinera allvarliga och ärliga betraktelser med ett popsound som har lika stora delar melankoli som jubel och dans. Ett sound som har funnits med från början, sedan de första låtarna, och som bara förfinats sedan Sofia Gillgard kommit med på fiol. Men också ett sound som har sin grund i att alla i bandet känt varandra så länge.

– Vi har spelat ihop så länge att vi inte behöver prata med varandra så mycket om musiken. Björn, som spelar bas, beskrev det som att vi bara stod och pekade på varandra och hummade, så visste vi hur det skulle vara.

Sista scenen släpptes i mitten av maj, men redan innan dess hann de vara med som utmanare till Tracklistan i P3 med Kaj Kindvall.

– Det känns nästan bisarrt att höra Kaj Kindvall nämna oss och prata om oss. Lite överkligt kändes det, när man själv suttit där och lyssnat vid kassetbandspelaren.

MAGNUS SJÖBERG

10 till Roskilde

Tillsammans med Roskildefestivalen belönar Groove 10 lyckliga vinnare med biljetter till den mest klassiska av nordiska festivaler. I år smäller det till den 3-6 juli. Upplev Gnarl's Barkley, The Streets, Duffy, Slayer, Hot Chip, Neil Young, Jay-Z, M.I.A och Radiohead på plats i skuggan av den orangea scenen med en kall i handen. Svvara bara på denna fråga: När slöts freden i Roskilde?

SMS:a Groove + mellanslag + rätt svar till 72790.

SMS kostar 5 kr samt eventuell reguljär SMS-taxa. Tävlingen avslutas 30 maj då vinnarna meddelas via sms. Lycka till!

Eventuell vinstskatt betalas av vinnaren.

Duffy till 5

Vill du bekanta dig med skönsjungande Duffy? Ja, det är klart! Vi har 5 plattor vi vill få ut till er som ännu inte äger den.

Här är frågan: Vad heter Duffys härliga album som du kan vinna?

SMS:a Groove1 + mellanslag + rätt svar till 72790.

SMS kostar 5 kr samt eventuell reguljär SMS-taxa. Tävlingen avslutas 30 maj då vinnarna meddelas via sms. Lycka till!

Eventuell vinstskatt betalas av vinnaren.

27% rabatt

Vill du skaffa dig koll på den nya musiken på ett enkelt sätt? Det är ju en djungel därute... Groove ger dig de mest spännande och intressanta nya svenska (och utländska) artisterna, så låt oss leta rätt på dina nya favoritartister.

Sån här är den nya dealen: Få Groove, inklusive unik CD, hem i brevlådan årets resterande 6 nummer för bara 140 kr (helår ord. pris 319 kr, du får alltså 27% rabatt)! Ta chansen att komma ombord nu i sommar.

SMS:a Groovepren + mellanslag + ditt namn och adress till 72790 så dras 140 kr direkt (plus eventuell reguljär SMS-taxa) eller betala in på Plusgiro nr 184912-4 och ange hemadressen.

PS. En Groove-pren funkar också utmärkt som present. DS.

För mer info maila info@groove.se.

Rena kinesiskan

Du kan få mer Groove på groove.se, där lägger vi upp nya recensioner dagligen och även artiklar och tävlingar som inte publicerats i papperstidningen. Eller gå in och läs våra artiklar på kinesiska:

欢迎你来访问瑞典最大的音乐杂志

TIAMAT

Slemmig och hård nedkomst

Lagom till att eftertexterna till SVT:s Bolibompa får jag en pratstund i telefon med Tiamats basist Anders Iwers. På hemsidan har jag läst att det var aktuellt med ett tillskott till familjen så det kändes naturligt att inleda med om hans dotter blivit storsyster än.

– **NEJ, INTE RIKTIGT ÄN.** Det är beräknat till idag faktiskt så jag funderade lite på att boka om denna intervju men jag tror nog vi hinna.

Er nya skiva *Amanethes* har ju fått strålande recensioner i stort sett överallt. Hur känns det?

– Det hör ju inte till vanligheterna att vi fått så bra recensioner så visst känns det väldigt roligt. För egen del var det väl inga fantastiska omdömen man fick under skoltiden heller så självklart är det lite speciellt att det vi gjort uppskattas så.

Vad gäller skivan så sammanfattas de utmärkande dragen från hela Tiamats karriär på den. De hårda delarna, de drömska inslagen och även de Tom Waitska/Nick Caveska bitarna finns här.

– Man kan säga att det är extremare på båda hållen än något vi gjort tidigare. Det hårdare är hårdare än på länge och de slemmiga mjuka sidorna är ännu softare. Materialet kändes väldigt bra när vi skrev och när allt var färdigt var vi väldigt nöjda även om ingen riktigt vågade stå för hur bra man faktiskt tyckte det var förrän efter ett tag. Just för tillfället tycker jag *Misanthropolis* är skivans bästa låt men man brukar ju inte

veta förrän om något är vilka låtar som håller över tid.

Fem år har gått sedan *Prey* släpptes, varför har det tagit så lång tid?

– Ja, vi har ju inte legat nere eller så utan vi har ju gjort spelningar under hela perioden. Dessutom har ju både samlingskvivan *Commandments* och live-DVD:n *Church of Tiamat* släppts.

I huvudsak har det varit själva businessen som orsakat förseningen av *Amanethes*. Kontraktet med Century Media löpte ut och det tog ett tag innan de signerades till Nuclear Blast.

Sen är det ju inte bara att köra på när man har nytt skivbolag, det tar sin lilla tid att lära sig hur saker och ting funkar med nytt folk och andra rutiner.

För tre år sedan hyrde de en studio i Upplands Väsby och det var väl då det började. Men eftersom de inte hade något kontrakt och därför inte heller någon deadline att förhålla sig till så drog det ut på tiden, bandet jobbar bäst under viss press. Vore det inte för businessbiten hade nog skivan varit färdig redan 2006.

Genom åren har det religiöst färgade bildspråket i texterna blivit ert kännetecken.

Vad är det som gör religionen så intressant?

– Johan skriver ju alla texterna och han har nog fått lite förnyad inspiration sen han flyttade till Grekland där religionen är mer påverkansbar för de troende än i Sverige där religiositeten är mer stillsam. Men visst är det så att ritualer, fundamentalism och utövande religioner och sekter är ett stort intresse även för mig. Sen spelar det inte så stor roll om det är islam eller satanism, det finns något fascinerande över det. Just de katolska symbolerna som framträder mer på *Amanethes* är väldigt tacksamma att använda eftersom dom är bekanta för så många och att det finns ett djup och ofta en dubbelbotten bakom dem.

Intervjun lider mot sitt slut och Anders har inte behövt avbryta för färd mot BB. I sista stund förhör jag mig om möjligheterna att se Tiamat spela på svensk mark inom en snar framtid.

– I nuläget är det inga Sverige-datum klara. Visst hade det varit kul med några svenska festivalspelningar men skivan kom ju ganska sent på våren så det var väl lite dålig tajming i det avseendet.

ROGER BENGTTSSON

Exsonvaldes

Exsonvaldes är ett Paris-band som spelar musik som skulle kunna beskrivas som sorgsen Radiohead-relaterad indiepop, skapad av fyra fransmän som hade kunnat vara din syrras koft-beklädde filosofilärarkandidat. Lite nervösa, lite blyga, men ack så pålästa när det kommer till hjärta, smärta och världens vackra melankoli.

Jag träffar två av bandets medlemmar, Simon Beaudoux och Martin Chourrot, sångare respektive trummis på en stökig bar och de är indierareheten personifierad; de förklarar nervöst för mig att detta är deras första intervju på engelska och kastar misstänksamma blickar på min bandspelare på bordet.

MADDY JULIEN

De verkar nästan lite förvånade att i slutet av året kunna släppa ett andra album producerat av Alex Firla (som tidigare jobbat med landsmännen Phoenix) och mastrat av Mike Marsh vars arbete man kan avlyssna på skivor av Klaxons, Daft Punk och Depeche Mode.

Nya band kommer ju alltid från alla håll och kanter, vad gör Exsonvaldes speciella?

– Ehm, vi är franska, menar Simon. Min dialekt. (Tystnad). Jag tror att det som gör oss speciella är att vi inte är hypade. Vi är inte del av någon trend. Detta betyder ju att vi inte heller kan bli otrendiga för... vi var ju aldrig inne till att börja med. Vi bara... Vi gillar melodier.

– Vi hatar Ramones. Vi har inte tajta byxor. Vi gillade alltid Beatles mer än Rolling Stones och vi vill inte vara, du vet, garage... Vi vill bara skriva bra låtar. Vi försöker att inte vara för intellektuella men inte heller för garagerock och... ointelligenta. Vi gör bara låtar som vi hade lyssnat på. Vi tänker inte att "nu ska vi skriva nåt catchy" utan vi bara spelar det vi gillar.

Hur skapas era låtar?

– För det mesta kommer jag på en idé, en melodi, och sen jobbar vi på den tillsammans och ser vad det blir av det hela, säger Simon. Det kan ta allt från två dagar till två år att göra en låt.

Och vilka blir bäst?

– Dom som tar två dagar. Definitivt. Det är väl något mer uppenbart med dom antar jag.

Vad inspirerar er till att skriva låtar?

– Alkohol och tjejer. Att vara deppad över att ens skivor inte säljer.

– Och att vara deppad över tjejer och alkohol. Eller brist på alkohol, fyller Martin i.

Så det är mest sorg som inspirerar?

– Ja det är ju lite sorgligt men alltså, när man är glad har man ju annat att göra än att skriva låtar. Typ, träffa sin flickvän. Dricka alkohol. Och sen verkar man mycket mer intelligent när man är ledsen.

– Liksom "solen skiner och allt är härligt", vi vill inte vara så. (Lång tystnad, de fnissar, tittar förstulet på bandspelaren och mumlar sinsemellan "ze birdz, ze zun, watching ze zunzet... Yez, ze zunzet").

Så vad händer just nu?

– Vi har några spelningar snart, säger Simon, men efter dom kommer vi väl mest bara vänta på att skivan ska släppas...

Frustrerande?

– Ja. Och det är inte ens en frustration som får oss att skriva låtar...

NINA EINARSSON

THE TING TINGS

Electropop med förkärlek

CHRIS OWENS

för trummor

Av någon anledning kan jag inte sluta tänka på The Kills när jag hör The Ting Tings. Senast igår förväxlade jag dem. Kanske är det för att de också är en duo eller är det för att båda verkar vara stormförtjusta i trummor.

DÄREMOT ÄR THE TING TINGS tusen gånger mer glatt och elektroniskt. Jag som aldrig ens brukar röra vid något som inte är överfullt med gitarrer kan uppskatta musiken och till och med smått börja älska bandet.

Sångaren Katie Whites röst för mina tankar emellanåt till Madonna men mest låter hon som en new wave-brud. Någonstans gömmer sig 80-talet i bandet vilket både kan bero på att deras utstyrs-lar representerar det årtiondet eller att musiken låter lika glad som Blondies eller något annat band av den tiden.

Det var ungefär fyra-fem år sedan Jules de Martino och Katie White träffades. Julie stötte på Katie i Manchester och skaffade sig en musikintresserad kompis han kunde hänga med när han lämnade London där han var bosatt. De började så småningom spela tillsammans, gitarr och trummor på olika fester. En tid som lärde dem mycket.

Är ni ett bra team du och Katie?

– I vårt förra band Dear Eskiimo hade vi det väldigt tufft. Det förde definitivt oss samman. Vi kunde inte samarbeta med dom andra medlemmarna. Nu är vi ett bra team och strävar åt samma håll. Vi vet vad vi gillar och kommer jag på en idé och spelar den för Katie så älskar hon den. Gör hon samma sak älskar jag den, berättar trummisen Jules de Martino.

Efter mycket slit och kämpande bestämde sig duon som numera kallas sig The Ting Tings för att satsa. De hade en ny tid framför sig och trublet med förra konstellationen skulle de lägga bakom sig. Kanske skulle man kunna säga att debutskivan *We started nothing* skulle få bli avslutet och början till något nytt.

– Skivan representerar verkligen det vi gått igenom dom senaste åren, men även nu. Vi har skapat oss möjligheten att gå någon annanstans och starta om på nytt.

Albumet är väldigt uppåt och glatt och visst märks det att The Ting Tings är glada med hur allt har blivit till slut. Hela tiden visste de att det var en positiv och glad skiva som skulle bli det första släppet men de insåg inte att den var så catchy förrän de lämnade studion. De blev häpna över hur radiovänlig resultatet av *We started nothing* blev.

Det är en väldigt underhållande skiva som inte släpper sin fartfylldhet mer än

i låten *Traffic light*. Istället är det låtar som *That's not my name* som dominerar. Till slagen av trummorna som bultar till i hjärtat sjunger Katie ut "They call me Stacy/they call me her/they call me Jane/that's not my name".

Vad är storyn bakom låten?

– Den visar frustrationen över vår erfarenhet i det tidigare bandet Dear Eskiimo. Katie kände sig osynlig och vi förlorade massa vänner. Det är helt enkelt Katies sätt att säga att hon alltid vill bli ihågkommen och inte osynlig i fortsättningen.

Nuförtiden är det inte ovanligt att det är en artists musik som dyker upp i en reklamfilm och The Ting Tings är inte sämre än att de också sålt musik till reklam.

Dock är det ingen musikorelaterad produkt som en bil utan istället Apples Ipod som fick äran. Jules de Martino menar att bakom det låg en extremt kort process för att göra det verkligt. Fem minuter innan reklamen skulle sändas i USA fick de reda på att deras låt *Shut up and let me go* skulle vara med. Vissa musiker är helt emot att förknippa sin musik med en produkt men The Ting Tings ser inte alls användandet som något annat än en fröjd.

– Vi gillar Ipoden och färgerna den kommer i. Dessutom är den cool precis som deras färgrika reklamer.

När jag besökte The Ting Tings MySpace-sida blev jag förvånad över hur många som hade hittat dit innan deras album ens var släppt. Uppemot en halv miljon lyssningar per låt.

Hur mycket har en sida som MySpace betytt för er att få ut er musik?

– Det har betytt oerhört mycket. När vi först kom i kontakt med MySpace kände vi att det var en ärlig grej. Det kändes bra att människor kunde komma till sidan och lyssna eller se vart vi spelade, något som är guld värt för ett oetablerat band. Det är mycket snack om huruvida det ska vara lagligt eller inte att ladda ner musik. Man måste i slutändan ändå komma ihåg att det viktigaste är att folk får möjlighet att lyssna på vår musik, sen i andra hand måste vi betala hyran. Om du sedan förlorar din lägenhet får du börja tänka om. Det är en hårfin balansgång.

ALEXANDRA BENGTTSSON

PASCAL GALBERGET

"Det här är rock med spända halssenor, det är rock på desperationens brant, det är rock som aldrig någonsin kan bli passé. Det är sensationellt bra rock."

(5/5) Niklas Wahlöf, DN

"Trots att både texterna och musiken har något enkelt, nästan banalt, över sig ska man inte låta sig luras. Att hitta fram till det elementära - till kärnan - är en svår konst. En konst som Pascal behärskar fullt ut."

(5/6) Stefan Malmqvist, SvD

"Det är enkelt, rått och catchy. Och mycket renare nu än på Förbi Fabriken. Rakare i ljudet. Det smäller mer. På fingrarna eller på kinden om du inte är uppmärksam."

(7/10) Kal Ström, Dagenskiva.com

"Det här är bara sketen rock'n'roll. Och jag gillar det."

(9/10) Lennart Persson, Sonic

PAPER AN OBJECT

"Can Novoton Records do any wrong? Paper's 'An object' and all its wondrous lo-fi post-punk magic is yet another indication that, in fact, Novoton may be the best record label in Sweden at the moment."

(8/10) Lars Garvey Laing-Peterson, It's A Trap

"Paper as it turns out are something of a La Dusseldorf/Neu throb with shards of Joy Division or even Mogwai.

...Über-eclectic and recalling an era that is definitely in some sort of vogue, Paper are recycling an unassuming monolith that rubbish like Foals with their acres of press will never even get near."

Lindsay Hutton, The Next Big Thing

 novoton
www.novoton.se

DISTRIBUTION: BONNIER AMIGO

ANNA LEONG TERRORARIUM NEW ALBUM OUT NOW! WWW.MYSPACE.COM/ANNALEONG

White Weekend

 MusicSpot
Your music our choice

Har funnit känslan som sluter cirkeln

Nu ljusnar det. Kleerup kan precis ha släppt det album som vi kommer att dansa, svettas, skratta och gråta till under den kommande sommaren. Och såklart infaller vårens soligaste dag när Groove träffar honom, för inget annat lyckas ju vara lika symboliskt och metaforiskt som den så kallade verkligheten.

ANDREAS KLEERUP BEFINNER SIG på en bakgård på Kungsholmen i Stockholm, då solen står i zenit på en intensivt blå himmel, och ilsket bränner bort varje ansats till svalkande skugga. Jag finner honom hopsjunknen på en låg mur – han bär sina solglasögon som ett visir, och hälsar på ett vis som ger intrycket av att han hellre skulle vara någon annanstans.

När han väl börjar göra sig redo för att bli fotograferad, märker jag att han haltar och frågar såklart varför, varpå han förklarar att grannarna under natten klagat och knackat så hårt i taket, att han bara var tvungen att stampa tillbaka. Och då tänker jag att det här blir nog ingen enkel intervju.

Luckylyckligtvis har jag fel. Jag vet inte om det är det strålände vädret, fotografens smittande entusiasm eller ölen han får, men under fotograferingen vaknar i alla fall Kleerup till liv. Och när jag ser honom sitta där i solen, med en kall öl i handen och en cigarett hängandes i mungipan, kan jag inte låta bli att påpeka att det verkar vara ett ganska så behagligt jobb han skaffat sig.

– Jo, det är jävligt lätt, just det här. Folk säger till mig att det är nu det gäller, du måste vara skärpt, men det är ju inte nu det gäller. Det har gällt sedan jag var tio år. Jag har slitit så jävla länge. Det är inget som biter på mig längre. Det är inget som imponerar. Det är bara ett jobb. Eller

bara ett jobb... men man måste i alla fall separera lite på saker och ting.

En halvtimme senare har vi smugit in på det lokala sunkhaket och sitter mjukt inbäddade i de blå skuggorna med en varsin ljummen fulöl i handen. Då säger jag att han verkar vara ganska så bekväm med att bli fotograferad, med att befinna sig i blickfånget och synas.

– Jag har ju varit i klubbsvängen mycket och jag känner ju alla. Jag har ju liksom networkat mig fram själv, utan något skivbolag, utan någon hjälp. Jag har slagit ner dörrar och sagt: Jag finns, kolla på mig! Det är så jag lyckas komma så här pass långt. Och nu när jag väl är här, då får jag helt plötsligt inte göra det längre!

Han tar en stadig klunk öl och fortsätter:

– Sedan tycker jag ju att det är viktigt att producenten som artist får lite mer uppmärksamhet, såsom Brian Eno och Timbaland och Pharrell fått. Man blir ju faktiskt lite som en hovkompositör. Man konfigurerar allt, som i en symfoni – man har stråkarna, fagotterna, och så har man datorn. Och eftersom det ändå ofta är producenten som i slutändan bestämmer hur det ska låta, kan man ju lika gärna göra skivor själv. Därför tycker jag att det är skönt att dra fram den här typen av artisteri. Samtidigt tycker jag ju att det är alla musikers plikt att kunna dra av en

låt på en gura och sjunga lite. Man får inte ta snålvägen. Man måste veta vad man håller på med, vad ens uppgift är. Man måste ha lite koll!

Så där talar han nästan hela tiden – med emfas. Det är inte alltid helt lätt att följa honom, eftersom hans tal tycks liksom jaga efter hans ivriga, jäktande tankar, men samtidigt är det svårt att inte smittas av den glödande inlevelse han lyckas frammana för i stort sett vilket samtalsämne som helst.

DENNA BESTÄMDHET GÅR IGEN i det medvetna och konsekventa vis han presenterar sig själv som artist på. Det slog mig redan då jag såg hans video för första gången, och hemsidan och albumomslaget, och det slog mig åter under fotograferingen, då han välvilligt ställde upp på vissa bilder, men blankt hästvågrade andra.

– Jag är jävligt medveten om allt i mitt liv, vilket är jävligt jobbigt. När jag var 21 la jag en massa pengar på kläder och höll på och gymma hela jävla tiden, men nu är jag bara mer som jag är. Man träffar ju ändå bra och snygga brudar som säger till en att man kan vara och se ut precis som man vill. Så nu klär jag mig precis som när jag var fjorton igen. Exakt! Och det är lättare nu, eftersom jag gått hela varvet runt, från hårdrock till jazz till klassisk musik, till att vara DJ till att vara modemedveten, till gym till inte gym till

pizza, till knarkare till inte knarkare, till supit till inte supit... Och nu är det lite sådär the greatest hits of Andreas. Men återigen – man måste fan ha lite koll! Annars blir det ju bara tjo och tjim...

OCH MED TANKE PÅ den gränslösa succén med singeln *With every heartbeat* – samarbetet med Robyn som gick hem hos såväl lata listlyssnare som petiga poppuritaner – måste man väl ändå tillskriva Kleerup lite koll.

Någon vecka innan intervjun var jag och hälsade på en vän i London, och vid ett tillfälle, då vi satt på en trött uteservering och bälgade lager, dunkade man igång just *With every heartbeat* i högtalarsystemet, varpå det löpte som en våg av sprakande energi genom de ölslöa engelsmännen runtomkring oss, och med ens tycktes alla vara i toppform. Och jag frågar Kleerup om han ofta tänker på det där, på hur hans musik sprider sig, vilken effekt den har på människor.

– Jaja, visst gör jag det! Då finns det ju liksom en mening med att leva. Man ska ju inte bränna upp folk i hus, man skall icke dräpa, man ska betala skatt, och man ska ha en uppgift som människa. Och folk har olika uppgifter. Min morsa är sekretärare, och jag, jag gör det här. Min uppgift är att göra musik som folk känner. Det är mitt jobb. Så visst känns det bra att tänka på sådant där. Och att engelsmän sitter

och diggar, det är ju det bästa som finns. Det är världens bästa känsla.

Han tittar ingående på ölflaskan i hans hand, tänker efter och säger sedan:

– Det är precis som om folk fattar hur mycket arbete och smärta det ligger bakom allt, för det verkar inte vara någon som är avundsjuk på mig för att det faktiskt går ganska så bra nu. Jag gör inte det här för att få brudar, utan jag jobbar ju med att få ut mig själv. Och det känns faktiskt som om folk förstår det...

Jag nickar, tar en klunk öl och undrar hur det egentligen var att spela in ett album med en sådan singelsuccé i bak-huvudet, om det var sporrande eller bara ångestframkallande.

– Alltså, jag hade ju redan ett par låtar färdiga. Och sedan förra sommaren, sedan jag började må bra igen, har allting bara funkade. Så, nej, ingen ångest. Jag gör bara det jag tycker är bra, och om jag tycker att det är bra, brukar också folk tycka att det är bra.

– Som med *With every heartbeat* – den låten gjordes ju enbart efter min egen smak. Bara. Och jag hade en enda chans. Hade den floppat, hade jag fått kicken från skivbolaget direkt. Vilket jag i och för sig skitit i... men nu funkade den i alla fall, och nu är alla nöjda. Den blev ju en singeletta! Alltså måste jag ha rätt någonstans, och alltså kan jag följa den där känslan, så blir det bra.

– Jag tänker inte dra någon klyscha om att om ingen annan tycker att det är bra,

så är det fine med mig. Det är klart att jag vill att folk ska tycka om min musik, men det är nästan viktigare vilka som gör det. Det är ju kul om morsan gillar musiken, det är ju kul om någon musikernisse som är 60 gillar den, om klubbkidsen gör det. Och engelsmännen, såklart, för de är ju sådana jäkla music lovers.

OCH DET ÄR MYCKET MÖJLIGT att Kleerup lyckas med det där, för precis som förra årets succésingel, förenar debutalbumet kvaliteter på ett vis som borde tilltala en ovanligt bred publik – skickligt slipade popslingor och tungt tuggande housetakter, vissevänliga melodier och dansanta rytmer, upprymdhet och vemod, festsug och fylleångest, lyx och en smula dekadens.

Han håller i sig den sista skvätten öl och utbrister:

– Äh, fan, ska vi inte ha oss varsin till?

Varför inte? Intervjun har visserligen redan dragit över tiden, men det verkar ju inte som om någon av oss har särskilt bråttom. Och medan Kleerup attackerar baren, reflekterar jag ännu en gång över hur hans tal tycks jaga efter tankarna, samt väger teorin att kanske hela hans person liksom jagar efter hans infall och impulser. Och därför frågar jag honom, när han väl återvänder med en öl i vardera näven, hur han egentligen kom fram till vilka gästartister han ville ha med på albumet.

– Jag ville ju inte blanda in en massa kända, engelska sångerskor bara för att Robyn-låten gick så bra. Jag ville ha det så som det blev. Och både Lykke Li-låten och Marit Bergman-låten var klara. Titiyo är en kompis till en kompis. Neneh [Cherry] är ju Titiyos syrra, och jag och Titiyo blev polare när vi gjorde vår låt. Och Lisa [Millberg] kände jag sedan tidigare. Och så vidare. Dom är alla människor jag diggar som personer. Jag ville hålla det så.

Var det någon artist du hemskt gärna ville samarbeta med, som du inte riktigt fick till det med?

– Ja! Paul Stanley! Jag måste få med honom på nästa skiva. Om den här går bra så... men det får ju inte heller bli Fatboy Slim av allting. Man kan ju inte ha med en massa gästartister bara för att man ska ha det. Däremot kan ju någon vara med och spela munspel, lika gärna som de kan vara med och sjunga. Det är inte så noga, för det är ju ändå under mitt namn, så jag får göra vad fan jag vill.

Han sträcker sig efter flaskan, men får liksom en uppenbarelse och utbrister:

– Och du, vi har en så jävla grym live-show på g! Det blir live-multimedia-Kraftwerk av allting, fast med sådana här (säger han och drar i ett par trasiga jeans, som ser ut som om de skulle upplösas till stoft om han drog bara lite, lite hårdare). Numera är det ju såpass smidigt att göra musik med laptop, att man kan köra det live och

fortfarande få till lite Mötley Crüe-känsla. Man kan vara interaktiv med publiken, dansa och bjuda på bärs. Fan, det ska bli så jävla roligt att turnera...

OCH SÅ DÄR FORTSÄTTER VI ett tag – Kleerup jagar efter sina tankar, och jag jagar efter honom – tills han lika plötsligt som hela tiden tidigare utbrister:

– Du, jag måste nog dra efter den här ölen.

Därefter tömmer han hastigt glaset, och därmed är det visst dags att gå. Jag hinner dock fråga varför han överhuvudtaget gör musik, vad det är som ger honom den där imponerande energin.

– Hämnd, faktiskt. Inte mot någon eller något speciellt, utan bara mot att det inte riktigt fungerat i huvudet. Och det är ju så jävla skönt att upptäcka att man är bra på någonting. Då kan man ta det lugnt med allt det andra. Och det skadar inte heller att vara lite förbannad. Jag är skitsur jämt, fast det märks inte, för jag är glad samtidigt.

– Alltså, jag tycker ju att det är kul att leva, samtidigt som jag ändå blir lite besviken på människor ibland. Jag blir besviken på dom som inte försöker, som ger upp. Läger man bara ner tid, löser sig allt till slut. Det tar tid och man går på nitar, man blir besviken och man blir förbannad, men till slut löser det sig faktiskt alltid.

FREDRIK FRANZÉN

UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR:

SOMMARTURNÉ 2008

LARS WINNERBÄCK

- 10.7 HELSINGBORG Sofiero Slott
- 11.7 GÖTEBORG Slottskogsvallen
- 12.7 GAMLEBY Folkets Park
- 16.7 VARBERG Fästningen
- 17.7 MARIESTAD Folkets Park
- 18.7 RANSÅTER Ransäter Hembygdsgård
- 19.7 TÖNSBERG (N) Slottsfjellfestivalen
- 20.7 LYSEKIL Pinneviken
- 23.7 VISBY Östergårar
- 25.7 KALMAR Skälby Gård
- 26.7 MALMÖ Mölleplatsen
- 30.7 SÅTER Säterdalen
- 31.7 STORÅS (N) Storåsfestivalen

- 1.8 ÖSTERSUND Storsjöran
- 2.8 LULEÅ Luleåkalaset
- 3.8 SUNDSVALL Folkets Park
- 6.8 KARLSKRONA Stumholmen
- 7.8 HALMSTAD Brottet
- 8.8 ÖREBRO Brunnsparken
- 9.8 STOCKHOLM Zinkensdamms IP
- 14.8 STRÖMSHOLM Strömsholms Slott
- 15.8 GÄVLE Gasklockorna
- 16.8 HUSKVARNA Folkets Park
- 22.8 VÄXJÖ Amfium-Campus
- 23.8 LINKÖPING Stångebro

... samt

**Maia Hirasawa, Markus Krunegård, Sofia Karlsson,
Miss Li, Emil Jensen och Cissi & Nour**
med 2 scener, serveringar, caféer, skivaffär mm

www.ticnet.se 077-170 70 70 samt sedvanliga förköpställen
För information om vilka artister på respektive ort: www.unitedstage.se

PEACE & LOVE

DAGS ATT VAKNA!

Peace & love presenterar tre temadagar fulla med skapande verkstäder, seminarier, debatter, föreläsningar, estradpoesi, poesinatt, sagokväll, nycirkus och mycket mer!

HUR RÄDDAR VI MODER JORD? -DEBATT

Maria Wetterstrand, Bo Ekman
Alice Bah m fl

POESINATT

Suzanne Brögger, Jacques Werup
Bob Hansson, Curt Hillfon
Lill-Marit Bugge, Stina Berge m fl

tema:

VAKNA!

BORLÄNGE 23-25 JUNI

FÜHRERN

Spansk nycirkus som berör
alla sinnen!

Möt **Ingela Wall**, en av
Sveriges mest framgångsrika
estradoeter!

För fullständigt program och mer info, besök hemsidan!

www.peaceandlove.nu

STOP IP RECORDS

NO AGE HOURS
OUT NOW

WOLF PARADE AT MOUNT ZOOMER
OUT JUNE 17

MUDHONEY THE LUCKY ONES
OUT NOW

MUDHONEY SUPERFUZZ BIGMUFF DELUXE
OUT NOW

Ibland vill man bara ha ett hem

TIM SACCENTI

För första gången på drygt fem år släpper Tricky ett nytt album. Vårt samtal kommer dock att kretsa kring andra ämnen, framför allt på grund av min oförmåga att vara opartisk och objektiv.

FÅ ARTISTER HAR BETYTT SÅ mycket för mig som Tricky. Han har visserligen inte gjort något helgjutet på många år, men sånger som *Poems*, *Christiansands* och *Broken homes* är faktiskt precis lika otäckt vackra och vackert otäcka som då de skrevs, och det förekommer fortfarande dagar då jag tycker att *Maxinquaye* är det grymaste album som någonsin spelats in.

– Hallå?

Och nu strömmar den där liksom trasiga cockneyn ur telefonen i min darande hand.

Åh, hej. Hur står det till?

– Bra...

Så, vad kallar jag dig? Tricky eller Adrian?

– Nej, du kallar mig Tricky, för vi är inte släkt.

Fan. Det här kunde ju ha börjat bättre. **Det har varit tyst om dig ett bra tag nu. Vad har du haft för dig?**

– Jag har tagit det lugnt, umgåtts med familjen, med mina vänner, träffat människor och försökt vara på en och samma plats. Det blir lite jobbigt när man reser precis hela tiden, när man aldrig får stanna på ett ställe mer än en månad. Och så där har det varit sedan jag släppte mitt första album. Ibland vill man ju bara ha ett hem.

– Jag älskar ju att göra musik. När jag väl sitter i studion tänker jag inte på något annat, har inga problem, känner

inte någon stress. Det är som att meditera, fast det är spännande, för jag har möjligheten att göra något, skapa något. Det är en underbar känsla.

Jag har lyssnat igenom dina album och det slog mig hur olika de är, samtidigt som alla ändå låter som Tricky-album. Vad är det egentligen de har gemensamt?

– Det är ju mig! Jag låtsas aldrig vara någon annan. Jag spelar inte i mina album som en artist, utan som en riktig person. Och du vet, vi har alla olika nyanser av våra personligheter, och mina album är olika nyanser av min. Och det där växlar ständigt, som årstider. Ibland är jag uppåt, ibland nere.

Dom tidigaste albumen har varit en del av människors liv i mer än tio år nu, och jag kan erkänna att jag gjort det mesta man kan göra till din musik – åtit, sovit, sovit tillsammans med, skrattat och gråtit.

– Ärligt talat så är det precis det där jag vill åstadkomma. Jag vill beröra människor. Jag vill inte göra en hit-skiva, utan jag vill påverka människor. Det är min dröm. Och det är väldigt svårt att tro på att man lyckats, så istället fortsätter man drömma. Så jag drömmer vidare om att bli en del av människors liv, om att få dom att må bara lite, lite bättre...

Jag kan ju bara tala för mig själv, men jag tycker faktiskt att du lyckats med det.

– Tack! Det var skönt att få höra. Tack så hemskt mycket.

Varsågod. Du, det är förresten en grej jag velat fråga dig i ett decennium nu.

– Jaså? Vadå?

"I met a christian in Christiansands, and a devil in Helsinki." Jag älskar den där refrängen, men hur fasiken kom du på tanken att sjunga så? Har du ens varit i Kristiansand?

– Jamen, det var ju precis så. Jag spelade på en liten, ganska så häftig festival i Kristiansand, och då träffade jag en riktigt, riktigt schysst kille som hette Christian, som jag rökte med. Och dagen därpå flög jag till Helsingfors, och där intervjuade den kanske vidrigaste människa jag någonsin träffat mig. Det var den där kontrasten som fångade mig.

Så det var så enkelt? He he...

– Så enkelt var det. He he he...

Ah, okej. Är det något du vill tillägga?

– Bara att jag ser fram emot att låta alla få höra mitt nya album. Och att mitt hjärta är med er alla.

Det är nog ömsesidigt.

– Tack! Det var en fin sak att säga. Vet du, det var en väldigt rörande intervju det här. Väldigt fin.

Kul att du tycker det. Och det var trevligt att talas vid. Sköt om dig.

– Detsamma, mannen. Ha det bra.

Det där kunde ju ha gått sämre.

FREDRIK FRANZÉN

Opeth

På bandets officiella hemsida har Mikael Åkerfeldt beskrivit *Watershed* som den mörkaste skiva bandet spelat in. När jag ber om en utförligare beskrivning talar han om spjeldjude och experimentlusta och att minnet av själva inspelningen enbart är ljusst. Samtidigt finns det en hämndkänsla i både texter och musik gentemot de som inte trodde bandet skulle överleva avhoppet av både gitarristen Peter Lindgren (ersatt av Fredrik Åkesson) och trummisen Martin Lopez (ersatt av Martin Axenrot).

– Man får oddsens emot sig vid avhopp och dom som lämnade har varit med så länge och varit viktiga för Opeths musik. Skivan blev ändå inte dyster utan är mörk på ett bra sätt. Det är lite som en övergångsskiva där vi tar steg i någon riktning. Jag vet inte riktigt vart det kommer att ta oss och vill egentligen inte veta vart det leder. Trots att jag nyss fyllde 34 och hållit på med Opeth i så många år är jag fortfarande svinpeppad för vår musik.

Inför denna skiva har Mikael bestämt sig för att inte prata om texternas innehåll eller ge några förklaringar.

– Jag kan säga så mycket att de är personligare och mörkare än något jag skrivit tidigare. I princip allt skrevs över en natt och så lätt brukar det inte vara.

Med en relativt nybliven tvåbarnsfar i andra änden av luren är det inte svårt att komma in på ämnet föräldraskap.

– Det fungerar bra att kombinera med musiken. Jag har fått mer inspiration. Inte så att jag kommer att sjunga om hur jag vaknar upp på morgonen och byter blöjor, snarare att jag ser på världen med helt nya ögon.

– Givetvis kan det vara jobbigt också. Jag får nästan panik när veckor av turnerande ligger framför men vill ändå ta vara på den här tiden då bandet faktiskt kan åka iväg. Min familjs liv finansieras ju av detta så det är lite dubbelt. Men jag vet att min fru tycker jag ska ta chansen och jag tror även att mina döttrar kommer att tycka jag gjorde rätt när dom blir lite äldre.

Specialutgåvan av *Watershed* bjussar bland annat på tre extralåtar. Dels egna *Derelicht herds* och covers på Robin Trowers *Bridge of sighs* och Marie Fredrikssons *Den ständiga resan*.

– Det känns som det blev våra tolkningar och inte bara tråkiga covers. Särskilt *Den ständiga resan* blev jag väldigt nöjd med. Jag har velat spela in den i 16 år och det är roligt att göra en cover som sätter bandet utanför sitt naturliga sammanhang. Då får man pressa sig själv och göra det lite obekvämt för sig.

Hur vill du beskriva er nya skiva?

– Den är bra, asbra faktiskt, säger Mikael och skrattar. Allvarligt talat så gillar man Opeth kommer man att gilla den. Ja, gillar man musik kommer man att tycka om den. Kanske inte allt, de hårdare passagera passar inte alla men strukturer och melodier är jag väldigt stolt och nöjd över och troligen hade vi inte kunnat göra en bättre skiva just nu. Det är lite som att spotta i ansiktet på alla som trodde det var över.

ROGER BENGTTSSON

Okonventionella hitmakare

Christian "Bloodshy" Karlsson och Pontus "Avant" Winnberg har skaffat sig ett digert låtskrivar-CV. Men nu säger de nej till stjärnor som ber om fler hitlåtar. Istället spelar de in eget material för ett kommande album.

FÖR PONTUS WINNBERG BÖRjade förhållandet till musiken redan när han var liten. Hans pappa undervisade i musikteori vid Högskolan för scen och musik vid Göteborgs universitet. Senare drev han houseklubbar i Göteborg och var med i bandet Solomon.

Christian Karlsson har ingen klassisk musikbakgrund. Eller i alla fall inte i samma betydelse som Pontus som har musikteori och klassisk musik i föräldrabagaget. För Christian är det snarare en modern story: en ung kille köper skivor, gillar punk, åker skateboard och faller pladask för hiphop.

De båda träffas när Christian spelar i hiphopgruppen Goldmine, men började inte samarbeta förrän några år senare. Efter en kort karriär som producent och remixare (bland annat Jay Z:s *A hard knock life*) började förfrågningarna och uppdragen ramla in i sån hastighet att Christian kände att det var dags att skaffa en samarbetspartner. Han kontaktade Pontus och resten är, som det brukar heta, modern musikhistoria.

BARA UNDER HÖSTEN 2007 fanns producent- och låtskrivarduons låtar med på album gjorda av Britney Spears, Kylie Minogue och Jennifer Lopez. Lägg under samma period till låtar på debutskivorna från Kevin Michael och American Idol-vinnaren Jordin Sparks. Minst sagt imponerande. Men det slutar som bekant inte där. Bloodshy & Avant har också producerat två spår på 2005 års Madonna-album *Confession on a dancefloor* och medverkat på inte mindre än fyra Britney-album (om man räknar med samlingen *Greatest hits: my prerogative*).

För Bloodshy & Avant var förra året kulmen på en karriär som tagit dem ut i världen, gjort dem ekonomiskt oberoende för all framtid och gett dem möjlighet att lära känna stjärnor som Britney Spears genom att gå på barrundor med henne. Det var med Christina Milians debut-singel *AM to PM* som världen fick upp öronen för den svenska producentduon.

– Det var knäppt. Alla ringde och ville ha likadana låtar, vilket är helt skumt. Vi vill inte göra samma låt om och om igen. Och innan *AM to PM* blev en hit fick vi kämpa som djur för att övertyga skivbolaget om den låten. Dom sa att vi inte fick göra en låt som handlar om en klubb natt, ”för såna låtar spelas bara på klubbarna och sänds inte i radio, vilket ger färre intäkter”. Vi förstod ingenting, säger Christian och suckar.

DEN RIKTIGT, RIKTIGT STORA hypen kom sedan med en låt som de också fick kämpa hårt för. En låt som skulle visa världen att Bloodshy & Avant vågade ta ut svängarna långt längre än det småknäppa soundet med knorriga synthljud som låg under det klickande beatet i *AM to PM*.

– Efter att vi skrivit låtar tillsammans med Britney i studion sa vi att vi hade en låt till i byrålådan som var rätt störd. Dom ville höra, så vi satte på den och det var ingen som sa någonting. Sen försvann hela gänget ut i ett annat rum. Efter en stund kom dom in och sa att dom ville ha den, berättar Christian.

– Men det var osäkert länge om den skulle komma med på *In the zone*. Dom tyckte den var för konstig. Att det absolut inte var något singelsläpp gjorde dom

väldigt tydligt för oss, men den tog sig in på albumet och när det släpptes började folk köpa just den låten som galningar på iTunes, fortsätter Pontus.

– Haha, kommer du ihåg att Britneys A&R ringde och sa ”I think we have a dark horse here”, avbryter Christian och båda börjar skratta och ser nöjda ut.

Låten var *Toxic*.

De galna stråkarna, de hårda trummorna, det höga BPM-talet var saker som fått skivbolaget att tveka, men musikalysnarna älskade den. När singeln sedan släpptes landade den på många förstaplatsor på listor runt om i världen. Bara på förlagssidan, alltså om man inte räknar med sålda exemplar av skivan, har den genererat 60 miljoner kronor.

– Vi har aldrig siktat på att jobba med stora artister och få massvis med hits. Faktiskt! Det har bara hänt. Folk har kommit och sagt att vi vill ha det här och det här. Vi har testat att leverera vår grej och det har funkade så vi fortsatte snickra hittar som vi gillade och som artisterna också tyckte om. Andra i branschen känns jämfört med det väldigt målmedvetna och taggade på hits, säger Christian.

– Det finns många producenter som är totalt besatta av listor och placeringar. Dom ägnar nästan mer tid åt att läsa lis-

tor än att göra ny musik, det har aldrig varit vår grej, lägger Pontus till.

Men det måste väl ändå vara härligt att få med låtar på stora album?

– Jo det är klart. Men ibland har det varit minst lika skönt att *inte* få med en låt på en skiva. Även om artisterna är grymma och trevliga, har det hänt att dom inte förstår vad vi gör och bara vill ha snabba hits. Då är det bättre att inte göra något med dom, än att kompromissa för mycket, det blir bara dåligt, svarar Christian.

– Vi satte aldrig målet ”om tre år ska vi jobba med Britney”. Vi har gjort saker vi trott på och som har varit roliga för oss. Men nu är det verkligen på tiden att vi gör vår egen grej, menar Pontus.

och nu är det faktiskt slut med hitmakandet åt andra. I alla fall tillfälligt. Bloodshy & Avant har på senare tid tackat nej till att göra musik åt både Bey-

oncé och Madonna. Istället satsar de på sitt band som de startat efter att ha pratat om det i sex-sju år.

Bandet består av dem själva och en amerikansk sångare och när jag träffar dem i studion i Bergshamra utanför Stockholm håller de på med sångpåläggen.

Medan vi sitter i soffan och gör intervjun, väntar sångaren på att få fortsätta jobba i studion intill. Men Bloodshy & Avant tar sig tid, skrattar och pratar, bjuder på smågodis och kaffe. De utstrålar ett lugn och en ro som förmodligen kommer från faktumet att de vågat säga nej till världsstjärnorna för att satsa på något som de tror på till mer än hundra procent.

Och när de efter intervjun spelar upp tre halvfärdiga låtar för mig i studion är det lätt att inse varför de ser så nöjda ut.

Musiken som strömmar ur högtalarna låter, även i denna inte helt klara form, som vansinnigt catchy och stark popmusik. Mer rockinflenser än vad de visat

på tidigare produktioner, mer melodier – men inte utan udda elektroniska inslag och hårda beats. Som en perfekt fusion mellan Bloodshy & Avant-hits och äldre tiders popmusik, där melodier och gitarer dominerade ljudbilden.

CHRISTIAN KARLSSON SITTER HUKAD över mixerbordet och studsar med hela kroppen, Pontus Winnberg står och rycker med huvudet i takt till musiken. De älskar vad de gjort och kan inte vänta till att släppa albumet. För en hel skiva blir det. Och det tycker de är viktigt.

– Det enda jag är riktigt rädd för att det blir för mycket fokus på någon låt. Det vill inte jag. Jag hoppas att det blir emottaget som en helhet. En och en är låtarna bra, men hela skivan täcker av alla hörn som vi arbetar med. Jag har faktiskt känt mig som en femåring på julafton flera gånger när vi gjort den här skivan, för det känns som att det ligger

små julklappar överallt. Det är mäktigt, men jag kanske inte ska slå mig för bröstet för mycket, säger Pontus.

Det är helt okej, så gör det.

– Okej då, det är faktiskt ett sjukt bra album, haha!

I dagsläget har de hunnit spela in ett tiotal låtar och det finns planer på att skivan ska komma till hösten. Men fortfarande är det oklart på vilket skivbolag. Ett bandnamn har de, men de vill inte avslöja det för mig.

– Ledsen, men vi vill inte säga det nu. Vi vill inte att någon ska skriva kontrakt av fel anledning, förklarar Pontus.

Vad är fel anledning?

– Att det är Bloodshy & Avant som står bakom och att skivbolaget skulle förvänta sig hits som vi redan gjort, svarar Pontus.

– Det folk har hört av oss tidigare är inte representativt för allt vi kan och hur vi kan låta. Vår talang är större än dom

spår som skivbolagens A&R-folk fastnat för. På albumet kommer det vara en mix av oss tre och den musik vi gillar. Elektroniskt, rockigt, poppigt och skruvat. Både Pontus och jag har varit med i band förut, så det är egentligen inget nytt för oss. Men vi har verkligen längtat efter att få göra det här och jag är så glad att vi vågat säga nej till andra uppdrag för att genomföra det nu, lägger Christian till.

MADONNA HADE VERKLIGEN BEHÖVT dem på nya skivan, men även om världen får klara sig utan någon stor Bloodshy & Avant-hit under några månader kan vi med lugn och ro se fram emot hösten. Vågar bara ett skivbolag satsa på ett "okänt" band kommer två svenskar och en amerikan att rita om popkartan – med något så atypiskt för år 2008 som ett helgjutet album.

MATS ALMEGÅRD

HIWATT G100 112 R
100W RMS, 12" 2-kanals combo med Clean & Overdrive kanaler, reverb. Kolla www.jam.se

3.495,-

HIWATT G200R HD + M412
200W topp med inbyggt fjäderreverb plus en stabil tung 4X12 låda.
En komplett metal-rigg som håller. Separat pris 3.995,- + 3.895,- bär 7.890,- Paket

5.995,-

HIWATT B300HD + B410
300W topp plus 400W låda med 4X10" + diskantorn 7-bands EQ, kompressor, hörlursutgång. Balanserad XLR line out på baksidan. Paketpris topp + låda endast

6.995,-

Schecter 006 Deluxe
Finns i Satin black & Vampire Red. Bra billig modell. 22 bands hals med jumboband **OBS PRISSET!**

2.495,-

Trött på tunga guror?

Då skall du absolut prova **Eagle Ultra Light Player** som har kropp i indonesisk extra lätt mahogny. Skönt när man står på scen.

4.495,-

Ultra Light Player finns i flera utföranden. Kolla jam.se!

Strömning?

Ström till dina effektpedaler!

Alctron AC2DC. Kablar för 10 pedaler ingår. AC2DC orkar driva alla dina effektpedaler. AC2DC lämnar 500mA till dom 8 uttagen med 9VDC, 500mA till 12V ACm 500mA till 12V DC. Den bästa strömförsörjningen har även omkopplare för ON/OFF.

795,-

Zoom S2t

1.695,-

Zoom S2t Stack Package. Ett nytt koncept! USB-ljudkort med rör-preamp och fanlomatad mikingång, direct monitoring mm. **Cubase LE4 och Guitar Rig LE** ingår! Kolla mer på jam.se

Schecter Omen-6
Finns i tre olika färger, Gloss Black, Walnut Satin och Electric Blue. **OBS PRISSET!**

2.495,-

Eagle RKB
Finns i White, Black och Fireglow

5.995,-

T-rex Mudhoney - Rock'n'roll in a box!

1.495,-

Extra långa axelband i Military Style!

Steglöst ställbart av kraftig vävd bomull med militärspänne. Extra långt - ställbart ändra upp till 190cm - passar även dig som vill ha gitarren hängande nere på knäna. Svart, militärgrönt eller beige finish. **100,-**

Schecter Damien 6
EMG HZ-mikar, 24 jumboband, hals i lönn och greppbräden med fladdermössinlägg.

4.500,-

RAZOR

RAZOR Vulture Vee VS
Dubbla humbuckers, mahognykropp.

2.795,-

Gigbag ingår. Finns även i ljus lönn natur. Kolla in alla nya EBS-modeller på jam.se

EBS NeoDrome 12

Uppdaterad modell av storsäljaren. Nu med NeoDyrium lättvikts-element och något neobantad i storlek som är ännu mer portabel. Kolla in alla nya EBS-modeller på jam.se

10.295,-

Warwick Streamer elbaspaket
Komplett med allt du ser på bilden. En Warwick Streamer samt en Warwick Blue Cab 30 basförstärkare på 30W med 12" högtalare, och en massa tillbehör. **4.995,-**

LTD EC500
Finns förutom i black även i Black satin, Olympic White och Tobacco Sunburst.

6.995,-

Dean Razorback Explosion

11.995,-

Dean Razorback Two-Tone

EL-UKULELE

Mahalo ULP1E/VS
Ukulele i LP-utförande, finns i Vintage Sunburst (bilden) samt i svart.

795,-

Inbyggt aktivt miksystem som låter mycket bra. Kommer in i juli.

Fender

American Standard Stratocaster
Världens bästa elgitar tycker vil **11.600,-**

BLP-KIT Elgitarpaket

1.995,-

BurnOut BLP-1 med välvad topp, dubbla humbuckers, gigbag, axelband, BurnOut 10W gitarrförstärkare mm.

RÖRTOPP MED KLASS!
Titta in och prova! **3.995,-**

Orange OR120 från 1976
Nyservad av vår servicetekniker. Ser lagom rock'n roll ut, tre hörm saknas, låter kalas! Vi på JAM köper, byter, sätter, värderar och servar förstärkare osv. Be om kostnadsförslag!

12.900,-

KÖPER-BYTER-SÄLJER

Mbox 2 Factory

Digidesign Mbox 2 Factory m Pro Tools LE + Pro Tools Ignition Pack samt Plug-ins värds över 10.000:- som Moogerfooger, Joemeek Compressor & Meequalizer, Cosmonaut Voice mfl BombFactory och Digidesign pluggar mm. Kolla in all om erbjudandet på jam.se

Hlt'n Cajon Drum

Kan ersätta ett helt trumset på små scener och i studio. Hlt'n Drum Cajón är svensktillverkad och håller mycket bra kvalitet för priset. Rejäl sejmeknik, gummitfötter & mkt bra resonans. Nya modellen är snygg också - ser inte ut som en brödbäck.

1.295:-

Brauner Phantera

En fantommatad mikrofon utan rör kan faktiskt låta som en stor rörmik. Priset inkluderar case, upphängning och 5 meters VOVOX Link Direct S Connection kabel. Kolla även in Phantom Classic med en kapsel baserad på VM1.

14.995:-

AdrenaLinn III En helt unik box från Roger Linn - en lättanvänd gitarreflekt, looper, multieffekt, trummaskin osv. m ett helt unikt tänkande. 2.995:-

DEMOLITION MAX!

Ett stryktåligt Metal-set för nästan inga pengar alls!

4.795:-

Peerless

Kolla in alla fräscha nya och nygamla modeller på jam.se!

14.995:-

Strömring?

Ström till dina effektpedaler!

Alctron AC2DC. Kablar för 10 pedaler ingår och den här burken orkar driva alla dina effektpedaler. AC2DC lämnar 500mA till dom 8 uttagen med BVDC, 500mA till 12V ACm 500mA till 12V DC. Den bästa strömförsörjningen har omkopplare för ON/OFF. 795:-

4 X TRÅDLÖST 3.995:-

JJlabs EU-4700 med 4 handmikar eller 4 headset + bodypacks eller 2 av varje - du väljer!

Zoom S2t

Zoom S2t Stack Package. Ett nytt koncept: USB-ljudkort med rör-preamp och fantommatad mikingång, direct monitoring mm. Cubase LE4 och Guitar Rig LE ingår! Kolla mer på jam.se

1.695:-

USB Controller Keyboard

Svensk brukt!

NYHET!

JJlabs KS25B-USB har alla controllers du behöver i ett smidigt format. 795:-

Tanglewood

TW115ASCE

Cutawaymodell med förmåligt B-band miks-system, solitt lock & botten - låter kalas akustiskt också. Prova!

4.400:-

5-pack ukulele 899:-

Eagle UK-100/UK100 Flatulele 199:-/st

18 in - 8 ut!

ESI ESU1808

3.995:-

ESI ESU1808 - ett mobilt interface för PC/MAC med hela 18 ingångar varav 12 balanserade line och 2 mtk med XLR och fantommatning som dubblar som instrumentingångar. Kolla jam.se

SEMIVÄGD KLAVIATUR!

JJlabs MidiPlus 49n semivägd 49-långenters MIDI-keyboard med USB-anslutning, ny semivägd klaviatur med bra känsla. 995:-
Utökade funktioner. Plug&Play för både PC XP & MAC OSX, knappar för oktav upp/ner på framsidan. Slider för att mata in MIDI-data, Pitch- & Modulationshjul.

Ringway TD90

Digitaltrumset med vanliga pads + stämbar virvel med sarg samt en modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår, samt en trumpall. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser. 3.795:-

Analogfreak?

Det är många på JAM också!

DSI Prophet '08 Module 8-röster, helt analog signalväg. Kolla in allt om den på jam.se 11.995:-

USB MIDI-klaviatur/controller, ljudkort, synthesizer, Effektprocessor - allt-i-ett.

Novation Xio 25 (3.995:-) NU 2.595:-
Novation Xio 49 (4.995:-) NU 3.195:-

Digitalisera din skivsamling!

1.395:-

Med nya GEMSound GT-USB är det lätt som en plätt - koppla USB-kabeln till din PC/MAC, kör igång medföljande program: Audacity med stöd för high-speed inspelning för WAV&MP3 samt BIAS Sound Soap SE för att "tvätta" inspelningarna från knaster mm. Kolla www.jam.se

Focusrite Liquid Mix 16

Som Liquid Mix fast med 16 kanaler istället för 32. 4.595:-

PianoNova Norma

Finns i blankpolerat svart utförande & som på den här bilden i elegant mörk Rosewood. Titta in och prova! 5.595:-

VOCODER, SYNT, HAMMOND LIVE!

3.695:-

USE AUDIO PLUGGIATOR DSP-baserad tablotepeynth som kan laddas m. upp till 8 av Creamwares suveräna plug-ins. Funkar fristående - editera via USB. jam.se

E8i nEar05 eXperiences

Våra egna favoriter bland aktiva studiomonitorer. Egen import = kanonpris! 2.495:-
~~3.750:-~~

Gör oss glada igen! Kom in och dra en vits, så får du en T-shirt! Först till kvart!
Sommartorka, inte en kund i butiken...
Erik & Stig i Örebro döppar

Jam
www.jam.se
Stockholm-Göteborg-Malmö
Linköping-Örebro-Skellefteå
Nu även i Örebro!
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

Med res. för ev. prisändringar och ruffen korrekturläsning - priser från 14 maj 2008

Välkommen till Hälsingland!

Status Quo

Kilafors Herrgård 15 juni 2008

ROCK & ROLL

EXKLUSIV SVERIGE KONSERT

FOR ONE NIGHT ONLY IN SWEDEN 2008

WWW.ROCKWEEKEND.SE

ROCKWEEKEND SE
ROCKWEEKEND.SE

ALICE COOPER (USA) EUROPE
HELLOWEEN (GER) THIN LIZZY (UK)
ARCH ENEMY MUSTASCH SOILWORK
FIREWIND (GER) NIGHTRAGE (GER) PAUL DIANNO (UK)
ENTOMBED BABYLON BOMBS BLOODBOUND
LIONS SHARE HEAT CRAZY LIXX GASOLINE QUEEN
STEEL ATTACK DAWN OF SILENCE DEAD BY APRIL

LIVE & LOUD

ROCKTAGET
En eller flera dagar, uppställs efter tiderna
och kan pågå under festlokalerna.

CAMPING

Ticket nr 077 170 70 70 ATG-ombud
ROCKWEEKEND.SE

AEG Live presenterar:

WWW.SILVERSTEINMUSIC.COM

SILVERSTEIN

FREDAG 30 MAJ BREW HOUSE GÖTEBORG
LÖRDAG 31 MAJ TYROL STOCKHOLM
ONSDAG 4 JUNI MEJERIET LUND

www.kulturtaget.se

Tanya Tanya

STORM
IN EUROPE
2008

SÖNDAG 1 JUNI
TYROL, STOCKHOLM

www.playahead.com

STEVE EARLE
SUPPORT: ALLISON MOORER

MÅNDAG 2 JUNI
GÖTEBORG, STORAN
TISDAG 3 JUNI
STOCKHOLM, CIRKUS
ONSDAG 4 JUNI
MALMÖ, KB

1 TIMMARET MED FK MEXIKO
OCH BELEVINGSLAGET
www.pokersilk.se
www.kulturtaget.se

WWW.STVEVEEARLE.COM
WWW.ALLISONMOORER.COM

GAVIN DEGRAW

ONSDAG 4 JUNI
BERNS, STOCKHOLM

www.gavindegraw.com
www.myspace.com/gavindegraw

LEONARD COHEN

WORLD TOUR
TORSdag 3 JULI
Sofiero Slott, Helsingborg

I samarbete med Kulturtaget.
www.kulturtaget.se

leonardcohen.aeglive.com

ICE CUBE

MÅNDAG 21 JULI
KÄGELBANAN, STOCKHOLM

www.kulturtaget.se

Levellers

lördag 8 november
DEBASER MEDIS STOCKHOLM
måndag 10 november
TRÄDGÅR'N GÖTEBORG
tisdag 11 november
KB MALMÖ

www.levellers.co.uk

Biljetter finns
att köpa via
www.ticnet.se,
tel: 077-1707070
samt alla Ticnet-
och ATG-ombud

Vill du ha vårt nyhetsbrev?
Registrera dig på:
www.aeglive.se

FIRST FLOOR POWERPustervik, Göteborg
9 maj 2008**GGGG**

Stämningen i luften:
Eskalerande leenden och en
atmosfär som inte luktar rosor.

EDITH CAMILLA SVENSSON

DEN HÄR LÖRDAGEN HAR bjudit på 22°C och solsken trots att det bara är början av maj. Att det varit förhandsvisning av sommarväder märks på lite olika sätt. Till exempel har omfattningen på publikens kläder halverats, det luktar rejält av svett i lokalen och alla verkar vara på ett segt semesterhumör. Men som tur är står First Floor Power på scen och medan deras Karl-Jonas Winqvist står och skakar sin gula fiskformade tamburin vaknar Pustervikspubliken faktiskt till.

Sedan First Floor Powers förra skiva *Nerves* gavs ut 2003 har det hunnit hända en hel del med bandet. Karl-Jonas Winqvist har haft sitt soloprojekt Blood Music, Sara Wilson har släppt musik

med Sir Eric Beyond and the Avant-garde medan Jenny Wilson hoppat av för att satsa på sin solokarriär. Att bandet skulle splittras eller försämrats fanns det nog en del som var lite oroliga för. Men tack och lov är det här musik och inte matematik och bortfallet av en medlem betyder inte att musiken blir mindre. I själva verket är nya skivan *Don't back down* minst lika bra som det tidigare.

Två tredjedelar av First Floor Power finns på plats, Sara med gitarr och Karl-Jonas på klaviatur, den kvarvarande medlemmen Per Lager är inte med. Inhoppar gör istället Niklas Korssell, som ofta syns i popsammanhang på trummor, och Marcus Palm på bas.

Första låten ut är *God damn your fingers* från nya skivan. Det är inte riktigt tillräckligt för att väcka publiken som fortfarande ser lite loja ut. Som tur är har de slängt in ett säkert kort som andra låt: *Uprising*, som är en av hitsen från *Nerves* och väcker liv i publiken.

Den visuella upplevelsen av en First Floor Power-spelning är egentligen inte mycket att prata om. Och det kommer man med lätthet undan med när man har ett bra låtmateriale. Vilket First Floor Power har.

Efter *Holding the ladder* och en grym sånginsats från Sara märks det tydligt att det nya materialet fungerar. Lite här och var börjar det lilla fänleendet dyka upp

i publiken. Du vet det där leendet som du inte riktigt kan styra över. Ungefär som motsatsen till effekten av att äta en citronskiva. Mungiporna drar sig uppåt och munnen tycks växa lite grand, ett beteende som inte riktigt går att hindra. Under *The jacket* multiplicerar sig leendet på publikens läppar och blir sedan fast konserten ut.

Efter nio låtar tackar de för sig och går av scen men återvänder snabbt.

– Vi är inte svärflörtade, förklara Sara Wilson och drar igång *Love song*.

Avslutar gör de med *There is hope* medan publiken gladeligen skrålar ”don't let the bastards get you down”.

LISA ANDERSSON

Är du över 20 år och har ett band?

Sign up and win
Jack Rocks 2008

www.jackrockssweden.se

BERNS SALONGER

AJ Mclean
29 MAJ

Mad Professor feat.
Victoria Morales
12 JUNI

Erykah Badu
26 JUNI

Mavis Staples
1 AUGUSTI

Berzelii Park, Stockholm
08-566 320 00

www.berns.se/entertainment
www.ticnet.se

AFASI & FILTHY TURNÉ MAJ-AUGUSTI

WWW.MYSPACE.COM/AFASIFILTHY

"DEBUTEN VÄL VÄRD ALL VÄNTAN"
- 4/5 - UPPSALA NYA TIDNING

- AFTONBLADET

"BÄSTA SVENSKA RAPSKIVAN
PÅ JAG VET INTE HUR MÅNGA ÅR"
- 9/10 - DAGENSSKIVA.COM

"AFASI & FILTHY GÖR NÅGOT ALLDELES
EGET" - 4/5 - GÖTEBORGS-POSTEN

HENRIK SCHYFFERT SVERIGETURNÉ OKTOBER-DECEMBER

HENRIKSCHYFFERT.BLOGSPOT.COM

"SÅ ROLIGT ATT DET GÖR ONT"

- AFTONBLADET

"100 MINUTER ENMANSSHOW
UTAN EN DÖD MINUT" - EXPRESSEN

"DET ÄR LYSANDE FRÅN BÖRJAN TILL SLUT"
- SVENSKA DAGBLADET

"SCHYFFERTS MÄSTERVERK"
- ARBETARBLADET

ÖVRIGA TURNÉAKTUELLA ARTISTER:

ANDRÉ WICKSTRÖM & BJÖRN GUSTAFSSON | AUTISTERNA | DREAMBOY | FIBES, OH FIBES! | FIRST AID KIT | FREDRIK LINDSTRÖM | JONNA LEE | MANGE SCHMIDT
MARKUS KRUNEGÅRD | SALEM AL FAKIR | SEPTEMBER | SÄKERT! | THOSE DANCING DAYS | TIMO RÄISÄNEN | VERONICA MAGGIO | VINCENT

Blixten&co

BILJETTER: WWW.TICNET.SE, 077-170 70 70. FÖR MER INFO BESÖK WWW.BLIXTEN.COM

TRE SKRIBENTER

Maria Pettersson
mp@groove.se

Jag är egentligen inte emot att åka kollektivt, jag gillar faktiskt att åka sicksack över stan i skumpande spårvagnar. Men för

att hantera förseningar, mobilpratande exhibitionister, värmeaggregat på speed och svettigt trängsel behöver du ett par bra hörlurar, en rymlig musikspelare och förslagsvis någon av nedanstående låtar.

1) Lily Allen – *LDN*. Lily sjunger i och för sig om att hon cyklar, men det är ändå en funktionell låt. Antingen kan du lyssna med ena örat då hon sjunger om hur bra det är i staden, eller lyssna med andra örat då hon sjunger om allt elände.

2) Familjen – *Huvudet i sanden*. Gör sig extra bra på hög volym och fungerar utmärkt för att stänga ute ljud. Det sjungs även om folk som går ut, kommer in och som inte vill krypa hem – aktuella situationer för oss resenärer.

3) Patrick Wolf – *Magic position*. Ibland sitter man inte i någon magic position men då kan Wolf liva upp resan. Det är helt enkelt hopplöst att vara på sur till den här låten. Och det är bra.

Therese Ahlberg
ta@groove.se

1. 31 songs. I författaren Nick Hornbys universum är musiken viktigast. I *31 songs* skriver han om just 31 låtar som påverkat

hans liv. Likt andra böcker han skrivit är konstant name-dropping och humor dominerande ingredienser. Allt från Nelly Furtado till The Avalanches avhandlas, och det är roligt att upptäcka hur vi kan älska/hata samma låtar men att musikupplevelser är otroligt individuella.

2. Självvranssakan. Tio skivor av The Roots sorterade i årsföljd vs. tio slarvigt insatta *Absolute dance*-skivor. Din skivsamling säger mycket om vem du är som person och om vilka faser du genomgått i ditt liv. Att ägna en helg åt att gå igenom skivsamlingen är ett fantastiskt sätt att lära känna sig själv.

3. Förvaring. Om du är en av få som fortfarande samlar på skivor har du säkert ställts inför förvaringsproblemet någon gång. Snyggaste förvaringen genom tiderna är hyllan String, designad av arkitekten Nisse Strinning. Den enkla modernistiska designen introducerades 1949 och än idag är hyllorna älskade. Framförallt är de funktionella. www.string.se.

Torbjörn Hallgren
th@groove.se

Studioalbumets revansch
"Allt du behöver veta om Iron Maiden finns på scenen" säger Bruce Dickinson i en färsk

Reuters-intervju. Därmed sänker han alla de otroliga studioalbum gruppen gjort genom tiderna. Men jag har sett Iron Maiden spela några gånger, och aldrig någonsin har det överträffat de stunder när jag andaktsfullt satt på deras studioalbum och koncentrerat mig fullständigt på att lyssna. Höra samma låt igen. Och igen.

Likadant med alla andra metalband jag sett live genom åren. Hur bra deras spelningar än varit, så har de ändå brådats av makalösa studioalbum – där banden har testat idé efter idé tills ljud, atmosfär och struktur är perfekta.

Mitt tips till er som missar Maidens spelningar i år är att istället gratulera er själva. Ni kan få njuta av fantastiska låtar som *Hallowed be thy name* utan bösigt publikbrus, utan nedskalade versioner och utan Bruce Dickinsons utnötta "Scream for me, Sweden".

Och det bästa – studioalbumen spelar alltid de låtar man vill höra.

GGGGG
GGGG
GGG
GG
G

Riktigt riktigt rusligt härlig

Inspirerande och spännande

Okej men inte speciellt bra

Tråkig och intetsägande

Underkänd med marginal

ALICE IN VIDEOLAND

She's a machine!
NATIONAL/BONNIERAMIGO

GG

Alice In Videoland släpper sin tredje skiva och precis som tidigare är det synt kryddad med punk och energiknippt Toril Lindqvist som cool frontfigur. Men tyvärr är idén bättre än utförandet. Som bäst låter det som Leila K som går igenom en flört med industriellt synt. Som sämst låter det som T.A.T.U. som försöker rappa.

På skivan finns en del gästartister som Maja Ivarsson och Felix Rodríguez från The Sounds och Hannes Hansson från Mustasch. Det skivan lider mest av är brist på bra låtar. Även om de är catchy så räcker det inte.

LISA ANDERSSON

NICOLE ATKINS

Neptune City
SONYBMG

GGG

När Nicole Atkins var liten lärde hennes pappa henne att spela bluesgitarr, men den banan blev inte lång. Nu skivdebuterar hon pampigt uppbackad med omfångsrikt, stråkdominerad retro-orkester. Stilen gör att mina tankar oundvikligt flyger fågelvägen direkt till Rufus Wainwright och Cat Power, även om den sistnämnda håller sig till en skirare framtoning. Rösten ligger åt det mörkare hållet, men känns imponerande stark, säker och klassiskt välutvecklad. Den håller tveklöst för höga, utdragna toner och känns förankrad i tidig musikaltradition å la Judy Garland, men mer allvarstygnt och ibland med lite modernare touch. Hade det här varit soundtrack till en musikalfilm hade jag förstätt upplägget bättre, men när skivan pekar på sig själv tycker jag att den blir påfrestande att lyssna på i längden. Men det är skönt att namnet Atkins nu kan förknippas med något annat än köttiga dieter.

MATHILDA DAHLGREN

ATMOSPHERE

When life gives you lemons, you paint that shit gold
RHYMESAYERS/BORDER

GGGG

Om man som jag älskar Michael Franti och hans följsamma hiphoptilltal eller lyssnade extremt mycket på A Tribe Called Quest back in the day så tillhör man definitivt hardcore-målgruppen vad gäller Atmosphere. Det handlar om vuxen och medveten musik med en smart och cool inställning, utan att för den delen ens snudda vid någon dryghet. Organiskt. Lekfullt. Uppriktigt och allvarligt fanns ändå underhållande.

When life gives you lemons, you paint that shit gold är allt detta. Men inte så tung och funkig musikaliskt sett. Den låter lite tanig ibland faktiskt. De tankeväckande texterna om utsatta människor och deras öden hade fått bra av riktigt tung produktion bakom. Som skrämmande droghistorien *Shoulda known* med sitt knorrande och obehagliga komp.

Men mina tveksamheter är ändå i slutändan få. Atmosphere är på *When life gives you lemons, you paint that shit gold* inspirerade och går fram genom mediabruset med sin humanistiska och soulchillande musik som ger tillfredsställelse på flera sätt. De passar perfekt i solskenet på en gräsmatta nära dig inom kort.

GARY LANDSTRÖM

AUTISTERNA

Sista scenen
GROOVER/BONNIERAMIGO

GGGG

Autisterna släppte EP:n *Himmelen* tidigare i våras, och jag lät mig förtrollas av deras förmåga att väva in känslor i låtarna utan att bli övertydliga. De kombinerade glada melodier och texter så drypande av vemod och ångest att det gick rakt in under huden. Förvirringen blev underbart total. Dansa? Gråta? Njuta? Allt på samma gång.

Fullängdsdebuten fortsätter i samma stil. Texterna fungerar som vykortslänkande betraktelser över vänskapsrelationer, själv-rannsakn och ödesdigra ögonblick, över rädsla, desperation och längtan. Lägg till det popigtarr som ömsom gränsar mot The Cure, ömsom är strålände i största allmänhet, och galanta melodier.

Det kan låta som en popskena i mängden, men icke. Autisterna är lite svängigare, lite rakare och lite mer poetiska än de flesta. Och så har de stråkar som ger det där lilla extra, som känns så välavvägd och tröstande. Lyssna bara på låtar som *Aldrig bli mig själv* och *Sista scenen*. Utan stråkar hade de varit bra men någorlunda ordinära, stråkarna ger en extra dimension och mjukar upp melodierna en aning.

Autisterna har med *Sista scenen* lyckats göra en skiva som bättre än någon annan jag på rak arm tänker på skildrar vänskapsrelationer och den speciella kärlek som uppstår mellan två vänner. En kärlek utan romantiska förtecken, men som kan vara nog så stark i alla fall.

EMMA RASTBÄCK

AVISHAI COHEN TRIO

Gently disturbed
RAZDAZ/CDCA

GGGGG

För mig som lyssnar på och recenserar musik ur så många olika genrer så är det ibland lätt att tappa sugen när allt jag bjuds, oavsett genre, låter mer eller mindre likadant. Jazzen har dock alltså varit en sån där kategori där kontrasterna brukar vara stora, just för att begreppet jazz är så diffus. Och *Gently disturbed* visar sig vara just en sån där pärla värd att vänta på.

AFASI & FILTHY

Fläcken
POPE/PLAYGROUND

GGGG

Fläcken är en ganska svår skiva att recensera. En recension och dess betyg ska enligt min mening summera en platta rättvist, men det initiala problemet med just *Fläcken* är att här finns en sån väldig bredd. Rättfram hiphop, trubadur, eurotechno, pop, funk. Afasi själv påpekar förvisso i *Glider* att "kan jag stället utantill så kanske det är dags för mig att glida".

Det är framförallt fem spår står sig vassare i mängden. Utöver sin lika catchy som jordnära refräng är *Glider* den solklara singeln och dängan. *Sol på våran sida* är den lugnare styvbrodern som också går lite i samma sköna anda. På dessa båda spår trappar Afasi ner tempot en aning vilket ger en bättre rytm och flyt och därmed även en bättre känsla. *Magnolian* är helt enkelt lysande producerad poesi och *Benen på ryggen* är den Promoe-gästade söderhip-hopsläpiga genomköraren.

ERIK HJORTEK

skivor

Israel-födde basisten Avishai Cohen, som numera huserar i USA, har flera framgångsrika turnéer bakom sig och har blivit något av en publikfavorit här i Sverige. Med sin unika spelstil och rytmik låter han aldrig lyssnaren tappa koncentrationen för en sekund och att lyssna på den här plattan är lite som ett äventyr i sig. Han väljer alltid de mest oväntade vägarna till målet och den sköna blandningen av modern jazz, österländska klanger och klassisk musik svänger nåt grymt. En stor eloge också till 21-åriga pianisten Shai Maestro vars briljanta spel firar triumfer i låtar som inledande *Seattle*. Det här är helt enkelt jazz när jag tycker den är som allra bäst; melodisk, finurlig, lättillgänglig, och alldeles, alldeles underbar!

THOMAS RÖDIN

BIRDS OF AVALON

Bazaar bazaar
VOLCOM

GGGG

På senaste tiden har jag stött på mycket gitarrer och kanske är tydligare och 70-tals inspirerade riff nästa stora grej. Det faller i alla fall mig i smaken att om den progrock/psykedelia/stoner som Birds Of Avalon kör skulle sprida sig till fler hör.

Det förvånar mig inte att bandet nyligen turnerat med Black Mountain som kör samma stil, men mest har jag fastnat vid en jämförelse med The Killers. Birds Of Avalon landar någonstans på linje mellan att vara kommersiella och radiovänliga men på samma gång tillhöra någon alternativ rörelse.

Det är ett fåtal låtar som drar ned skivan från att få en full pott. Inte för att de låtarna på något sätt är dåliga men de bryter den bana av gedigna pepp-parad som leder *Bazaar bazaar*. Höjdpunkterna på skivan är många men i låten *House called dust* överträffar de alla andra. Cleana 70-tals riff genomryrar låten precis som i *Taking trains*. Efter första gången du hör låten finns det ett parti du väntar på genom hela låten. Ungefär halvvägs in i låten sjunger sångaren om hur han tog "the train in the wrong direction" och kanske är det istället här jag njuter mest på skivan.

ALEXANDRA BENGTSOON

Mer än tidigare märks det på *Fläcken* hur Afasi är som handen i den handske som här heter Filthy. Det här är den tralliga mer populärkulturella tappningen av svensk hiphop och i just denna genre står sig duon med sina bättre verser och betydligt bättre beats väl mot exempelvis kollegerna Snook. Visst finns det några klavertramp på *Fläcken* (*Jobb* och *Sverigetrotters* är högstadieshiphop, *Coverband* är rätt och slätt tråkig), men i slutändan – där allt ändå ska räknas – är Afasi & Filthys platta oenkligen en bra samling spår och en svensk hiphoppssamtidspegel.

Sweden Rock Festival

4-5-6-7 JUNI 2008 SÖLVESBORG

JUDAS PRIEST (UK) **DEF LEPPARD** (UK) **POISON** (US)
TRIUMPH (CAN) **WHITESNAKE** (UK) **DISTURBED** (US)
BLUE ÖYSTER CULT (US) **AVANTASIA** (D)
ACE FREHLEY (US) **SAXON** (UK) **HANOI ROCKS** (FIN)
ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA (UK)
 former members of ELO and ELO part II
MINISTRY (US) **CARCASS** (UK) **AT THE GATES** (S) **RATT** (US)
TESLA (US) **APOCALYPTICA** (FIN) **SATYRICON** (N)
SEBASTIAN BACH (US) **COHEED & CAMBRIA** (US)
TESTAMENT (US) **JOE SATRIANI** (US) **PICTURE** (NL)
LIZZY BORDEN (US) **DERRINGER** (US) **SABATON** (S)
PAIN OF SALVATION (S) **BIRTH CONTROL** (D)
SABATON (S) **THE POODLES** (S) **PRIMORDIAL** (IRL)
DARE (UK) **HAVANA BLACK** (FIN) **MUSTASCH MUCC** (JAP)
ULI JON ROTH (D) **BLACK STONE CHERRY** (US)
SHAKIN' STREET (F) **PRIMAL FEAR** (D) **AIRBOURNE** (AUS)
FASTWAY (UK) **GLYDER** (IRL) **VOLBEAT** (DK) **GOTTHARD** (CH)
HENSLEY/LAWTON & LIVE FIRE (UK) **BONAFIDE** (S)
THE BLUES BAND (UK) **AXEWITCH** (S) **SWEET SAVAGE** (IRL)
ELÄKELÄISET (FIN) **FAITH** (S) **H.E.A.T.** (S) **KORPIKLAANI** (FIN)
AVATAR (FIN) **ASTRAL DOORS** (S) **NEGATIVE** (FIN) **SVÖLK** (N)
STORMWARRIOR (D) **SONIC SYNDICATE** (S)
FIVE FIFTEEN (FIN) **SISTER SIN** (S) **45 DEGREE WOMAN** (FIN)
ARCHER (US) **GRAVEYARD** (S) **FATAL SMILE** (S)
HAPPY PILL (S) **DAMPUNGARNA** (S) **VIVIAN BOIL** (DK)

www.swedenrock.com

BILJETTER KÖPER DU ENDAST ONLINE VIA VÅR HEMSIDA
 För information om boende och transport: www.visitsouthsweden.se, Call Center: 0454-309310
 Kontakta oss: Tel: 0456-31795, E-mail: info@swedenrock.com
 All information hittar du säklart på: www.swedenrock.com

BORN RUFFIANS

Red, yellow and blue
 WARP/BORDER

GGGG

Det första de gör i pressreleasen är att citera X-men. Professorn i serien om superhjältarna pratar om hur evolutionen ibland tar ett jättesteg framåt. Professorn syftar på sina övernaturliga mutantkompisar. Born Ruffians syftar på sig själva – Homo Superior. Det är inte så lite de har att leva upp till.

Jag vet inte hur gamla Born Ruffians är, det spelar kanske ingen roll, men allt det där om hur bra de är som skulle kunna vara irriterade hybris är istället festligt pojkkattig charm. En charm som genomsyrar hela skivan. De låter som några killar som bara spelar lite och så blev det grymt och nu får de ge ut en skiva. Så är det troligtvis inte, även om de själva kallar sitt sound för "the best we could come up with".

Red, yellow and blue skramlar lekfullt och trots jag har en skadad fot som gör gångstilen hyfsat klumpig kan jag inte låta bli att gunga fram i takt till de dansanta tonerna. Sångaren Luke Lalonde har en röst som nästan skär sig men som ändå alltid funkar förvånansvärt bra. Born Ruffians växlar tempo, dur med moll, högt med lågt och skivan har en del smått briljanta spår, poppärlor som man vill plocka fram i tid och otid. Skivan låter skönt otvingad men ändå ambitiös. Kanske var det här det bästa de kunde komma på, och det kan jag nog tro på för *Red, yellow and blue* är inte fy skam.

MARIA PETERSSON

THE CHARLATANS

You cross my path
 COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GG

Det finns mycket att säga om brittiska indie-rävarna The Charlatans. Det mesta är inte särskilt smickrande. Men man måste ge dem ett erkännande: de är konsekventa. Inte för att de håller konsekvent hög kvalitet. Tvärtom. Från albumdebuten 1990 har de aldrig lyckats åstadkomma mer än två-tre hyfsade låtar per

skiva – och inte en enda i nivå med indieklassikern *The only one I know*.

Tionde albumet *You cross my path* är inget undantag. Orgelmättade *Oh! vanity* har ett skönt driv, ja, nästan sväng bitvis, baktunga eposet *My name is despair* borde kunna bli en konsertfavorit, medan *This is the end* stoltserar med albumets enda minnesvärda refräng. I övrigt fortsätter bandet att på autopilot mata ut låt efter låt av stelopererad radirock. Längst fram står Tim Burgess och mumlar vidare bakom sina solglasögon utan en tanke på hur bra de skulle kunna vara – om de bara kunde göra ett helt album med höjdpunkter som de de nu så tanklöst sprider över det ena mediokra albumet efter det andra.

DAN ANDERSSON

CHORDS

Things we do for things
 JUJU/PLAYGROUND

GGG

Jens "Chords" Resch är en skön snubbe. Som sidekick till Timbuktu har han varit med om mycket och skaffat sig en shitload med scen- och studiorutin. Nu tar han det till nästa nivå med sin andra soloalbum, platsen i producentstolen intas mer och mer av honom själv och han spelar instrument också, utöver att skriva låtarna. Men polarna kring projektet känns igen; layout av Supreme och Mattias från Ink Graphix (assnygg booklet!), produktion av Breakmekanix, gästinspår av Tingssek och Timbuktu samt Damn!. Dessa snubbar har skapat sig ett eget litet musikaliskt universum där de känner sig bekväma att producera skön och livsbejakande musik.

Men de första genomlysningarna av *Things we do for things* innebär ingen nyförälskelse. Men plattan växer, som det heter. Den växer sig stor, trygg och gungande varm. Även om den är väldigt amerikaniserad både i många ämnen och i utförandet. Samtidigt som en roots reggae-vibb är allestädes närvarande.

Flera spår är härliga, men plattan har ändå sin styrka i sin jämnhet. Lågstanivån är hög och resan är här målet. Och jag åker gärna med.

GARY LANDSTRÖM

NYTT ALBUM UTE NU!

De vill att vi bragar och niger

RILTONS VÄNNER

WWW.RILTONSVANNER.COM

CLUB KILLERS

13 top reggae hits
 BONNIERAMIGO

GGGG

Sol, sommarkänslor, öl – reggae med Club Killers. Det kan knappt bli bättre. Äntligen kommer här ett studioalbum där kärleken för reggae strålar, brinner och verkligen lyser igenom.

Club Killers är från början en klubb som hållit till på Debaser Slussen sedan 2002. Det var musikprofilen Gustav Bendt som startade det karibiska danspalatset och driver det tillsammans med trombonisten Viktor Brobacke. Sista onsdagen varje månad bjuder de in till makalös baktakt som leder till dans som garanterat strider mot jantelagen. Jag har haft turen att besöka Stockholms nattliv en kväll när Club Killers spelade. Dagen efter strålade det om mig när jag leendes berättade om 17-manna-orkesteren och deras galna konstellationer och versioner av reggae-klassiker. Man skulle kunna säga att Club Killers är ett ovanligt coverband som tillsammans omfattar den jamaicanska musikhistorien på ett fantastiskt sätt.

Don Drummond, Tommy McCook, Viktor Brobacke och Gustav Bendt leder orkesteren genom ett utsökt urval av instrumentaler, evergreens och sällsynta pärlor med vokalisterna Whales Ofili och Anna Maria Espinosa – den sistnämnde med en förförande röst som ger gåshud över hela kroppen.

13 top reggae hits är Club Killers första studioalbum som säkert kommer att spelas flitigt, köpas mindre flitigt, men snackas om till fördärv. Du kommer gilla denna skiva om du gillar kärlek, reggae, ska, rock steady, jazz, fantasi, calypso, stolthet – eller – kärlek. Köp skivan så fort som möjligt och bege dig mot Stockholm för att lyssna på Club Killers live.

THERESE AHLBERG

DIMMA

På grund av dimma
GS RECORDS

GGGG

Detta är så nära man kan komma full pott i betyg utan att hamna där. Dimma är en svensk hårdrockstrio från Uppsala som sjunger på svenska. Tungt, bra lirar, bra låtar, schysst proddat, och så vidare. Det finns ett annat svenskt band från Örebro vid namn Witchcraft. Gillar man dem gillar man detta.

Dimmas musik får en att tänka på 70-talsprylar som Black Sabbath (ofrånkomligt), Budgie, Ted Nugents Amboy Dukes och Captain Beyond. Men även nyare doom som Cathedral. Det faktum att de sjunger på svenska gör att man tänker massor på ett annat svenskt band som inte alls fått det erkännande de borde. Nämligen November, som under det tidiga 1970-talet lät på detta viset.

Jakob Jennisches sång är bra, men när inte ända fram alla gånger. Men att det inte är 100 procent rätt tonläge varenda sekund gör även att sången låter levande och individuellt charmig. Det blir lite prog-punkigt. Det är dock det enda som Dimma behöver slipa lite på. Sen är det full pott! Trumspel, gitarrspel och bas är mitt i prick och texterna är schysst poesi och rocklyrik. Detta skulle jag vilja se live.

CARL THUNMAN

DIVERSE ARTISTER

Nigeria 70 - Lagos jump
STRUT/PLAYGROUND

GGGG

Strut kommer med ytterligare en samling nigeriansk musik från 70-talet, när den utmejslade blandningen av stilar också kom att innefatta många västerländska tidsenliga element. Det är rätt häftigt att ta del av, även om det lider lite av samlingskvornas dilemma, att olikheterna tenderar att splittra helheten. Men sådana petitesser bortser man lätt ifrån här, faktiskt.

För framför allt finns det en röd tråd: de flesta låtarna är uppbyggda enligt ett groove som upprepas genom hela låtar, unikt för varje låt, men tillåter variationen bortom detta. Som jazzimprovisationer, som mantra-liknande, malande tillstånd; ibland som europeiska 70-talsband malande i evighet, ibland som dynamiska briseringsar, inget av dem trådigt eller långrandigt.

Men det märks att västerländsk rock kring skiftet 60-70-tal haft inverkan, haft påverkan. Men det tar ändå aldrig överhanden över det afrikanska grundidiomet, här finns lika mycket highlife och juju som gitarrhjältar.

Från det rätt traditionellt 70-talistiskt afrikanska hos Ashanti Afrika Jah via det episkt progiga Dynamic Africana till det nästan happeningartade hos Eric (Showboy) Akaeze & His Royal Ericos.

Det är en resa som inte bara handlar om geografi och tid, utan lika mycket om upptäckande och öppnande av den musikaliska perceptionen hos sinnen man redan trodde var rätt öppna.

MAGNUS SJÖBERG

DOLLFACE

Mars attacks
65 PRODUCTIONS

GGGG

Fyndig och innovativ indie-rock från Malmö. Dollface lirar som de vill och lyckas påminna om tidiga Roxy Music, Sparks, tidiga Ultravox,

Fugazi, Franz Ferdinand, The Ark, The Mo och Venus Outback på en och samma gång. Det låter dock inte som att de har en aning om detta själva. Det är originellt och har en lite intellektuell touch någonstans. Vilket inte heller känns som det är meningen. Fast det klär dem utmärkt.

Jag upplever Dollface som ett ärligt band som skriver och lirar direkt ur hjärtat och det blir som det blir. Nu visar det sig att det också blir ruskigt intressant och begåvat. Och trots allt låter det mycket strukturerat, fast på ett lite impulsivt sätt. Kontradiktionen skapar en spänning.

Strukturkänslan kan kanske ha att göra en del med att produktionen är skött av en rutinerad och duktig kille vid namn Henryk Lipp. Han har lirar i "roliga" band som Anne-Lie Rydés småpunkiga Extra och han bildade Blue For Two med Freddie Wadling. Han har tidigare producerat bland andra Thåström, Union Carbide, Håkan Hellström och Sator.

Kombinationen Dollface och Henryk Lipp är hur som helst ett vinnande koncept. Detta är mycket bra!

CARL THUNMAN

FORWARD, RUSSIA!

Life processes
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GG

Amerikanska Forward, Russia! har på *Life processes* samarbetat med Matt Bayles, som även producerat bland andra Blood Brothers, Mastodon och Pearl Jam. Alla nämnda band gör stora anspråk vad gäller ljudmässiga visioner.

Men gränsen går här. Forward, Russia! kan vara det mest stovulna jag lyssnat på i år. Tydlig hardcore-grund med kvarlevor från grungen och den mest irriterande falsett-sången någonsin.

Här finns alla typiska ingredienser; malande gitarrer, småmeckiga trumkomp och ångest-laddad atmosfär. Men tomgången är så omfattande och djupet så obefintligt att jag lessnar omedelbarts.

CHRISTIAN THUNARF

THE FRATELLIS

Here we stand
ISLAND/UNIVERSAL

GG

Åh, som jag älskade The Fratellis debutplatta *Costello music* från 2006! Men jag verkade vara ensam i Sverige att ta dessa Glasgow-bors uppstudsiga och underhållande partypoprock till hjärtat. När nu uppföljaren landar kickar de igång den med underbara *My friend John* som i dessa The Last Shadow Puppets-tider känns helrätt med sina twangiga cowboygitarrer. Men redan nästa spår *A heady tale* låter The Fratellis som Robbie Williams! Vad hände?

Och resten av *Here we stand* är faktiskt en rätt tråkig mix av Oasis- och Beatles-hookar, charmen från debuten har de tappat någonstans på vägen (men ja, jag kan erkänna att *Lupe Brown* är lite kul). De känns lite trötta och oinspirerade, som de gjort plattan på rutin. *My friend John* lyfter jag över till min mobil, men resten av *Here we stand* glömmar jag helst omedelbart.

GARY LANDSTRÖM

SALEM AL FAKIR ELIN RUTH SIGVARDSSON

BRITTA PERSSON, THERESA ANDERSSON

MAGNUS UGGLA

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

MUSTASCH

DAVID URWITZ, ANNA JÄRVINEN

THE REFRESHMENTS

TIMO RÄISÄNEN

PATRIK ISAKSSON, AUGUSTIFAMILJEN

E-TYPE, ERIC GADD

BWO, JILL JOHNSON

DAG VAG, CALAISA, LARS DEMIAN

HARDCORE SUPERSTAR

THE POODLES

CARL-EINAR HÄCKNERS VARIETÉ

AMANDA JENSSEN

MOTOBOY, ABALONE DOTS

OCH MÅNGA FLER KOMMER TILL

LISEBERG I SOMMAR.

MER ÄN NÅGONSIN FÖR 175 KR!

MED LISEBERGS ÅRSKORT

FÅR DU FRI ENTRÉ TILL LISEBERG

ALLA ÖPPETDAGAR UNDER 2008.

LÄS MER PÅ WWW.LISEBERG.SE.

Med reservation för ev ändringar.

böcker

SIMON GÄRDENFORS

Simons 120 dagar
GALAGO/ORDFRONT

GGG

Simon Gärdenfors tog en dag våren 2007 sitt pick och pack och förbjöd sig själv att besöka sin egen lägenhet under de närmsta 120 dagarna. Istället skulle han bo hos vänner, bekanta och totala främlingar som erbjuder honom husrum, max två dagar på samma ställe. *Simons 120 dagar* är baserad på den dagbok Simon hade med sig på resan, och skildrar den från början till slut, inklusive haschrökning på ett nattstängt dagis och mordhot.

I grunden är Simon Gärdenfors serier underhållande, och konceptet är både intressant och djärvt. Delar av *Simons 120 dagar* är dessutom riktigt roliga. Tyvärr tycker jag inte att det håller hela vägen just denna gång. Det var som upplagt för ett storverk, men istället skildrar stora delar av serieromanen på ett rätt onyanserat sätt sex, knarkande och en smula musik. Simon är rappare i gruppen Las Palmas, och ett av deras framträdanden berörs i förbifarten. Potentialen finns, och den dryga timme som krävs för att ta sig igenom *Simons 120 dagar* känns inte bortkastad. Däremot blir reaktionen inte mycket mer än en axelryckning.

EMMA RASTBÄCK

LUCY O'BRIEN

Madonna
ICA BOKFÖRLAG

GGG

Att inledningar och avslutningar är viktiga vet alla som jobbar med text. Särskilt när det handlar om böcker. Att Lucy O'Brien väljer att inleda med "Jag blev Madonna-fan 1985" ger mig ryning, för det signalerar att vi snart kommer att få veta mer om O'Brien, som i sammanhanget är helt ointressant. Och visst, snart jämför hon sitt eget liv med Madonnas (båda är mammor – så unikt!) och döper ett kapitel till "Jag kommer in i bilden" där hon berättar om att hon sågat Madonna i engelsk TV... Typexempel på vad en biografiförfattare inte ska ägna sig åt.

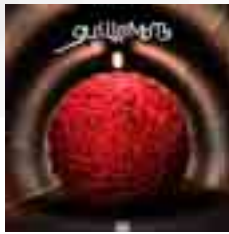
Skönt nog tillhör det undantaget att vi får veta mer om författarinnan. Det handlar om Madonna. Om Madonnas uppväxt, tidiga karriär som dansare, som relativt misslyckad filmstjärna, som sångerska och framför allt som fenomen. Det är mycket underhållande läsning och ger en bra bild över det enorma inflytande Madonna faktiskt haft på musikvärlden sedan tidigt 80-tal.

O'Brien har gjort grundlig research och försöker förmedla en "sann" bild av Madonna (vad nu en "sann bild" är). Men en sak är frustrerande – nämligen att det är många som kommer till tals, men inte huvudpersonen själv. Madonna uttalar sig enbart i citat som O'Brien grävt fram i tidningar. Det hade varit intressant om O'Brien kommenterat varför. Är det så att Madonna inte ställt upp för intervju? Som det är nu ger det ett konstigt intryck, särskilt eftersom en del besivna ex-pojkvänner och ex-medhjälpare får stå oemotsagda.

Sen är det det där med slutet. Efter en läsning som bekräftar Madonnas totala särställning avslutar O'Brien så här lamt: "Madonna är, liksom det helgon som ursprungligen bar hennes namn, här för att stanna". Eh, ja visst är hon det. Att Madonna är "här för att stanna" är en sån oerhörd underdrift att man häpnar.

Så *Madonna* är inte den perfekta biografien. Men är man det minsta intresserad av modern populärkultur borde man läsa den, trots invändningarna.

MATS ALMEGÅRD

UILLEMOTS

Red
POLYDOR/UNIVERSAL

GGGG

Jag är klugen när det gäller *Red*. Å ena sidan är det en otroligt bra skiva, där de flesta låtarna är intressanta, välgjorda och väldigt bra. Två år har gått sen Guillemots debuterade och på denna uppföljare experimenterar Fyfe Dangerfield och de andra med olika musikstilar, vilket ger en slutprodukt långt ifrån tråkig att lyssna på.

Å andra sidan bidrar alla dessa olika musikstilar (nedtempolåtar, klassiska popdängor, funkiga upptempolåtar och öppningsspåret *Kriss kross* som jag inte riktigt vet var jag ska placera) till en ojämn skiva som inte riktigt har någon gemensam nämnare.

Men jag gillar verkligen *Red*, samtidigt irriterar alla ständiga vändningar mig. Att Guillemots är ett jävligt duktigt band är däremot något jag inte tveksam inför, och allra bäst är de när de håller sig det indiepopiga som dominerade förra skivan. Bland alla vändningar innehåller skivan spår som håller riktigt hög klass, däribland *Get over it*, *Falling out of reach* och *Cockateels*.

JENNY BRINCK

EMMYLOU HARRIS

All I intended to be
NONESUCH/WARNER

GGGG

Som numera 61-årig countrylegend så har Emmylou Harris inte särskilt mycket mer kvar att bevisa. Hon har spelat tillsammans med de största, gjort närmre 30 studioplattor och kan se fram emot en ekonomiskt tryggad ålderdom. Men kärleken till musiken finns helt klart kvar där och jag har svårt att se henne fortsätta harva bara för att få kränga några plattor till.

Frågan är väl om hon överhuvudtaget någonsin gjort något riktigt dåligt, och *All I intended to be* är inget undantag från den regeln. Emmylous vibrato klingar lika vackert som alltid och hon är egentligen något utav den klassiska kvinnliga countryn personifierad.

Kombinationen av väl utvalda låtar och gamle parhåsten Brian Aherns stämningsfulla produktion gör det här till en mycket behaglig platta. Här finns inga större överraskningar, men inte heller några bottenapp. Allra bäst blir det i inledande *Shores of white sand* som är så vacker och spröd att jag får gäshud. Det är inte mycket mer att orda om, Emmylou har gjort det igen.

THOMAS RÖDIN

JOHAN HELTNE

Vetenskapliga bevis för att Jesus lever
RAFFAELLA/DOTSHOP.SE

GGGG

Till en början fick jag känslan av att detta var en dussinvara. En skiva som var helt okej men saknade personlighet. Men så lyssnade jag lite till och insåg att jag hade fel. Det här är finstämd pop som har något vardagligt vackert över sig. Några vetenskapliga bevis hittar jag inte trots att Heltne sjunger med en klar och vänlig stämma. Den är full med av små melodier som nästan omärkbara men effektivt får dig att slappna av och le. Med tanke på att Heltne hade ett 20-tal vänner till hjälp så låter det förvånansvärt avskalat och sammanhållet.

Vetenskapliga bevis för att Jesus lever påminner, om man ska överföra det till mänskliga termer, om en person som du tyckte var ganska tråkig och anonym första gångerna ni

träffades. Men efter ett tag, utan att du märkt det eller velat det, har personen blivit en god vän trots att ni inte har mycket gemensamt. En vän du aldrig skulle ta med på fest, men åker många mil för att dricka kaffe med. Eller, om man ska hålla det kort, en skiva som utan att man märker det tar sig innanför huden.

LISA ANDERSSON

THE HERBALISER

Same as it never was
1K7/PLAYGROUND

GGGG

Aj, vad jag känner mig gammal när jag konstaterar det här, men det är faktiskt snart 15 år sedan Jake Wherry och Ollie Teeba albumdebuterade som The Herbaliser, på det då smått blåbärgiga skivbolaget Ninja Tune. Duons gungiga förening av funk, hiphop, jazz och atmosfärisk electronica blev inte bara en av bolagets första albumsuccéer, utan på sätt och vis också en arketyper för den säregna stil som så småningom skulle ge Ninja Tune en i somliga kretsar nästan legendarisk status.

Debuten var en instrumental sådan, smockfull av smidigt norpade samplingsar, men alltsedan dess har Wherry och Teeba för varje album samplat allt mindre, och istället använt sig allt mer av inhyrda musiker och sångare. Och jag gillar verkligen debut, och jag gillar också de två efterföljande albumen, men sedan är det inte längre riktigt lika roligt. Därefter känns det nämligen som om duons inspiration bleknar, och som om de där musikerna och sångarna de förlit sig på inte är färgstarka nog för att kompensera det faktumet.

Nu är The Herbalisers sjätte album här, ironiskt betitlat *Same as it never was*, och för

första gången i duons historia släpps albumet inte på Ninja Tune. Det fanns alltså tecken på att något förändrats, men jag noterade dem inte, utan fortsatte vara skeptisk och lite sådär gubbsur och svår. Men det åter jag gladeligen upp nu, för *Same as it never was* är The Herbalisers bästa album på tio år. Lätt.

Så vad är då likadant som det aldrig varit? Jo, hiphop- och jazzinslagen är lika framträdande som vanligt, medan funken och framförallt soulen tillåts ta bra mycket mer plats. Duon har liksom sopat rent i studion, städad ut all dammig utrustning, och därmed fått utrymme att istället ta in både bläs- och stråkektioner, basister och gitarrister, samt en fantastisk sångerska vid namn Jessica Darling, som sjunger så att öronhären ställer sig på högkant.

Och de har faktiskt lyckats med något sällsamt sällsynt – de har både återfunnit inspirationen och återuppfunnit sig själva artistiskt, utan att för den skull förändra sitt uttryck, för albumet *Same as it never was* låter mycket riktigt precis likadant som The Herbaliser aldrig tidigare gjort. Och att musiker som varit verksamma i nästan 20 år lyckas göra musik som utstrålar en sådan entusiasm och skaparglädje, det är faktiskt smått fantastiskt. Kanske har Wherry och Teeba delvis sina nya bandmedlemmar att tacka för detta, och kanske är det därför duon numera kallar sig för en kvintett. Och visst, de får kalla sig vad de vill. Jag kallar dem tillbaka.

FREDRIK FRANZÉN

MADONNA

Hard candy
WARNER

GGG

Redan med den dundrande Timbalandproduktionen i singelspåret *4 minutes* var det klart att Madonna ställt in siktet mot USA. Den amerikanska marknaden har varit rätt sval mot hennes senare album, men med Timbaland och Pharrell Williams bakom studiospakarna skulle jänkarna få se på andra bullar. Förmödligen kommer det att funka alldeles utmärkt, Madonna är ju inte den som brukar felkalkyler när det gäller karriärsarta drag.

Men några andra bullar innehåller egentligen inte *Hard candy*, även om skivan framställts så. I artiklar och recensioner har hennes nya album lovordats för att hon (som vanligt) har full koll på trender och vet hur hon ska göra om sig för att leda popens utveckling. Men nej. Det gör hon faktiskt inte på *Hard candy*. Hon har istället valt en ganska feg väg, som går ut på följande: 1. jag vill ha en hitplatta i USA, 2. USA gillar Timbaland och Pharrell, 3. jag har stålar nog att anlita båda.

Hade hon samarbetat med de båda herrarna för, såg, fem år sedan hade hon varit modig och stilbildande. Men vid det här laget är Timbaland och Pharrell så säkra kort att det snarare är ängsligt att anlita dem. Bara för att nämna några som hann före: Gwen Stefani, Björk, Nelly Furtado och Beyoncé. Det duger inte om man ska vara popens drottning.

Men visst är det en helt duglig skiva. Det är ju som sagt inga nybörjare hon jobbar med. Kantiga *Candy shop*, singeln *4 minutes*, pumpiga *Give it 2 me* och självsäkra *She's not me* sticker ut extra mycket.

Det finns dock två stora problem med skivan. För det första har fokuset på rytmer och r'n'b gjort att Madonna och hennes medarbetare har glömt bort melodier. Visst är det pop som är gjord för dansgolvet, men Madonna har tidigare varit bättre på att kombinera dansdriv och popkänsla i melodier. Det saknas starka melodier som balans till rytm-sessionerna. För det andra blir Madonnas texter sämre och sämre. Det absoluta lågvattenmärket när hon när hon i *Incredible* sjunger om hur bra sex hon får av sin make. Roligt för henne, men rätt intressant för oss som köper skivan. Jämför man med tidigare hitlåtar som *Justify my love* eller *Erotica* är försämringen extremt märkbar. Madonna har gått från att vara en utmanande provokator till en trend-ängslig, nöjd fru.

MATS ALMEGÅRD

LIVE NATION proudly presents

AVRIL LAVIGNE

IN CONCERT + SUPPORT *Jonas Brothers*

ANNEXET STOCKHOLM
LÖRDAG 28 JUNI

The First Lady of Gospel & Soul

MAVIS STAPLES

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 30/7 2008, WWW.PKMUSIK.SE
KULTURBOLAGET MALMÖ 31/7 2008, WWW.KULTURBOLAGET.SE
BERNS STOCKHOLM 1/8 2008, WWW.BERNS.SE

www.mavisstaples.com

LIVE NATION OCH LUGER PRESENTERAR:

HANDEN PÅ HJÄRTAT

JONAS GAME
KLEERUP
PASCAL
VAPNET
JUVELEN
KOCKY

GÖTEBORG VARBERG HALMSTAD
HELSINGBORG JÖNKÖPING

WWW.HANDENPAHJARTAT.SE

plus special guests

Accelerate 08

EDITORS & THE DISCIPLINES

söndag 7 september
stockholms stadion

www.remhq.com

Nytt album
"Accelerate"
ute nu!

Bruce Springsteen | Erykah Badu | Foo Fighters | Gnarl's Barkley | Jay-Z | Jonas Gardell | Kylie | Lenny Kravitz | Lou Reed | Magnus Ugglå | Ulf Lundell | Amanda Jensen | Kleerup | Sahara Hotnights... Fler konserter på LiveNation.se

**Biljetter: www.ticnet.se, 077-170 70 70, Ticnet- och ATG-ombud,
Globenarenorna 077-131 00 00, www.globearenas.se**

Exklusiva förköpserbjudanden och konsertnyheter! Bli medlem på LiveNation.se

album

KLEERUP

Kleerup
VIRGIN/EMI

GGGG

Lykke Li, Robyn, Titiyo, Marit Bergman, Lisa Milberg, Neneh Cherry... och så Andreas Kleerup – han som K-märkt alla spåren. Före detta DJ på Riche, nere och vänt i partyträsket, toppat den engelska singellistan tillsammans med Robyn med *With every heartbeat* och nu aktuell med sitt självbetitlade debutalbum. Det ser ljusst ut för den trummande Täby-killen.

Titiyo-låten *Longing for lullabies* känns aningen för lik *With every heartbeat*. Lisa Milberg gör en bra sånginsats på *Music for girl* och Robyn-samarbetet *With every heartbeat* kan jag aldrig lyssna mig trött på. Men *3am*, med skönsång av Marit Bergman, är mitt favoritspår just nu. De låtar Kleerup själv sjunger på känns poppiga, speciellt *On my own again*. Musiken är electropoppig, blippig, lätt och rätt.

En ny svensk genre verkar vara skapad, en nordisk musikstil byggd på krispig, bitvis kall electronica med desto varmare, snudd på barnslig, sång. Kleerup tar täten med en självklar stil och karaktäristik.

KARIN KNAPE

MADRUGADA

Madrugada
EMI

GGGGG

När norska Madrugada är tillbaka med sin femte fullängdare så är förutsättningar helt plötsligt totalt förändrade. Mitt under inspelningarna av *Madrugada* hittades gitarristen Robert Burås död i sin lägenhet med sin älskade gitarr i famnen. Trots detta så fullföljs projektet av de kvarvarande medlemmarna Sivert Høyem och Frode Jacobsen. Och även om huvuddelen av plattan var inspelad innan Burås död så har den en ganska vemodig och mörk ton.

Visst kräver *Madrugada* några lyssningar innan den sätter sig ordentligt, men i gengäld är den nästan omöjlig att skaka av sig. Det är som om man blandat lika delar Johnny Cash, Nick Cave, Michael Stipe och Dave Gahan i och tillverkat världens godaste smoothie. Det är suggestivt, tungfotat och gubbigt för att

i nästa stund bli skört och ändlöst vackert. Sorgligt nog så är det här kanske det sista vi hör av Madrugada eftersom bandets framtid för tillfället ser väldigt osäker ut. Och när det ödesmättade piano-outrot på den av Robert Burås skrivna *Our time won't live that long* sakta tonar ut så får jag nästan kämpa för att hålla tillbaka tårarna. Tack Madrugada, och vila i frid Robert.

THOMAS RÖDIN

MONDE YEUX

Naked girls
KUNGEN OCH HERTIGEN RECORDS

GGGG

Det finns något här som får en att spetsa öronen. Det finns något som man anar, något annalkande, något smygande som man önskar veta mer om, som man önskar ska visa sig och skimra.

Det kommer redan från början. *Cigarettes & porn* stegrar från akustisk gitarrballad till minimalistisk epik, precis som mycket annat på *Naked girls* – det blir som ett schema över ett mycket kuperat landskap. Det är lugnt, det är skirt, det är intensivt och ökar, det svalnar, det ebbar ut; åter igen bara för att börja om. Och det händer igen, kommer att händera igen. I grunden finns det oftast ett balladskimrande, singer/songwriter-, ja, nästan trubaduranslag, oavsett genre, som oftast berikas med något, andra kryddor, andra instrument, allt som leder till att öka, fylla ut och kanske till och med förändra den inledande känslan, det inledande, ibland felaktiga första intrycket. Både lite nord- och östeuropeiskt, europeiskt och lite amerikanskt, samtidigt också geografiskt obundet.

Jag gillar uppägget, jag gillar arrangemanget, hur allt är uppbyggt. Därför känns det så trist att några av låtarna känns lite väl långrandiga och går lite på tomgång, som aldrig helt och hållet kommer upp i den standard, den intensitet man vill efter att ha hört några av de mer dynamiska. Några låtar på *Naked girls* är riktigt, riktigt bra. Men som helhet blir det ofta mer charmen som dröjer sig kvar. Och det räcker långt.

MAGNUS SJÖBERG

DANIEL NORGRÉN

Outskirt
SUPER PUMA RECORDS

GGGG

Upp ur mörkrets källa stiger Daniel Norgren, likt en av Ingmar Bergmans värsta demoner. Inledningen till livet ovan ytan blir *Who's knocking* – en rå, själsligt utrensande punk-blues i stil med Bob Log III eller Deltahead.

Hela skivan, som för övrigt är hans andra, känns som en stark kamp mot onda makter. Gospeltonen finns med som en vakande ängel, över svarta natters tyngd. Speciellt gäshudsframkallande *Let me go* tar ordentligt på djupet. De grova rötterna är förankrade långt ner i jorden, som i symbios med varandras ursprung. Allt matnyttigt serveras på en skivtallrik, själva CD-skivan är nämligen utformad som just en mattallrik.

Norgren har mycket av den riktigt tidiga bluesen, balladtraditionen och countryn under huden. Han lyckas få nya låtar att låta riktigt gamla på ett positivt sätt, vilket är en svår konst. Röstmässigt känns inte Tom Waits långt borta och ibland blir jag nästan lurad att tro att det är Andi Almqvists svartmålade stämma jag hör. Äkta, innerligt och härligt mycket skräp i maskineriet blir ledorden. Med lite mer eget experimenterande tror jag att Norgren kan klara att stå riktigt stadigt, med ena foten i det gamla och andra i det nya.

MATHILDA DAHLGREN

ONE NIGHT ONLY

Started a fire
MERCURY/UNIVERSAL

GGG

Ännu ett brittisk band att placera i poprock-facket. Låter de som ingen annan? Sticker deras musik direkt ut ur mängden? Kanske inte, men vad gör det när det låter så här bra.

Istället för att enbart använda sig av trummor-gitarr-bas-sång dyker även piano, syntar och blås upp på flera spår, och det kanske är det, tillsammans med George Craigs släpigt brittiska röst, som gör att skivan sätter sig väldigt snabbt.

Jag skulle kunna namedroppa mängder av liknande band från samma land, men betvivlar att det skulle underhålla någon inblandad. Istället konstaterar jag att *Started a fire* när en bra bit över medel tack vare låtar som *You and me*, *Here's there* och *Just for tonight*.

JENNY BRINCK

RILTONS VÄNNER

De vill att vi bugar och niger
SOCKEYE/CDA

GGG

Det är nästan obehagligt att läsa att inga instrument används på den här skivan. Inga instrument. Riltons vänner är en a capella-grupp, och även om många av arrangemanget har varit med om olika former av manipulation i inspelningsstudions maskinparker känns det rätt häftigt.

Och det är nästan en nackdel för plattan, eftersom man hela tiden tänker på det; att det bara är röster, inga instrument. Det skulle lika gärna kunna vara en hygglig soulelectronicaplatta, men det blir på något sätt något mer i och med röstarrangemanget. Men det känns lite konstigt att en a capellaplatta ska måsta förklada en röst till instrument. Allt känns också musikaliskt rätt splittrat, från modern progppop via soul till något som skulle kunnat vara med på Karin Ströms *En*

saga om en sten. Det som ändå lyckas hålla ihop allt är just arrangemanget, rösterna.

Tekniskt sett är det riktigt, riktigt snyggt gjort. Häftigt. Musikaliskt inte speciellt originellt, även om det är bra. Skulle gärna se dem framföra allt live, utan de tekniska finesserna som gör att man i princip döljer att det handlar om röster. Då kommer jag smälta rejält. Även åt låtarna.

MAGNUS SJÖBERG

SOPHIE RIMHEDEN

Traveller
NONS

GG

Jag tyckte om Sophie Rimhedens album *Hi-Fi*. Idén att liksom ta Madonnas samlade 80-talsproduktion, strimla den till glänsande popflis i electromixern, och sedan sammanfoga bitarna till något trällvänligt men samtidigt experimentellt, den kändes ju både färsk och klocker. Och att albumet blev grammisnominerat var ju lika bisarrt som självklart.

Men alltsedan dess har varje artistiskt beslut Rimheden fattat gått stic i stäv med det jag hoppades på, och för varje släpp har hennes musik rört sig allt längre bort från mixerflisen, och allt närmare den autotunade syntpoppens kvalfulla mörker.

Nya albumet *Traveller* bryter lyckligtvis den beklagliga trenden, och Rimheden närmar sig nu istället hiphopen (med trevade steg). Det är lite mer beats, det går att höra lite scratching här och där, och bland annat Form One, Adam Tensta och Aaron Phiri är med och pratsjunger lite.

Det är en god tanke och en välkommen förändring, som dessvärre inte fungerar i praktiken. Gästartisterna gör bra ifrån sig, men Rimheden lyckas aldrig införliva deras röster i musiken, utan de flyter liksom olja på vatten ovanpå allting. På andra låtar sjunger Rimheden själv, men jag vet inte om det fungerar bättre. Dels är jag dödligt trött på den där effekten hon envisas med att lägga på varenda stavelse hon yttrar, och dels är melodierna hon sjunger långt ifrån särskilt minnesvärda. Melodisnickeri har visserligen aldrig varit hennes starka sida. Tidigare vägdes detta upp av den snygga sammanfogningen av mixerflis, men nu när hon gör mer rak pop, blir denna svaghet allt för påtaglig för att inte skava och irritera.

Och jag köper inte epitetet "Sveriges electronicadrottning", som ju ofta förekommer i samband med Rimhedens namn. Det tror jag i och för sig inte att hon heller gör, men våra skäl skiljer sig nog åt. Jag tycker nämligen inte att Rimheden gör electronica, utan pop – uddlös syntpop. Och om hennes musik nu nödvändigtvis ändå ska benämnas som electronica, då erbjuder faktiskt genren bra mycket mer intressanta alster än *Traveller*.

FREDRIK FRANZÉN

ANDERS F RÖNNBLOM

Underground Vol 2 – Välkommen till verkligheten
F-RECORDS

GGGG

Anders F Rönnblom är mer Dylan än vad Lars Winnerbäck någonsin kommer att bli. Han är mer till vänster än Stefan Sundström. Anders F Rönnbloms texter får Jocke Bergs ord att verka transparenta. Rönnblom är lika mycket punk som Thåström. AFRB är hård som Bang. Anders F Rönnbloms är vår samtids CJL Almqvist. Anders F Rönnblom ÄR Underground.

PER LUNDBERG GB

SEBADOH

Bubble & scrape
DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

En gång i tiden, på 1990-talet – när indie var en musikgenre och inte ett skällsord – var lo-fi-trion Sebadoh gudar. Det fanns de som väsnades mer, de som skrev ljuvare melodier och de som gapade ut snärtigare hits. Lou Barlow var balladmakaren, Jason Loewenstein skrev de raka indieockhitsen och Eric Gaffneys hysteriska ljudkollage hade lätt kunnat avfärdas som primalskristerapi – om de inte varit så geniala.

Fjärde plattan *Bubble and scrape* släpptes 1993. Det blev den sista med Gaffney och kändes direkt som ett odödligt mästerverk. Nu, 15 år senare, när Domino släpper jubileumsutgåvan med rariteter och demos och Gaffney har återförenats med Sebadoh för att turnera släppet, känns "odödlig" som ett illa valt ord.

Inte ens nostalgi kan släta över att åren gått och den då så älskade lo-fi-estetiken

som får allt att låta som det är inspelat i någons bakficka känns lika daterat som personsökare och ironi.

"Mästerverk" får däremot stå kvar. Låt-mässigt är *Bubble and scrape* fortfarande ett pärlband av klassiker – smekande pop bekymmerslöst inklad jämte furiösa urladdningar och skrammelspsykedelia.

Och nu, 15 år senare, känns Sebadoh fortfarande som det enda bandet på jorden som klarar av den bredden.

DAN ANDERSSON

FREDAG 4.7.

NIGHTWISH
PORCUPINE TREE (UK)
AT THE GATES (SWE)
THE CULT (UK)

MINISTRY (USA) • ANTI-FLAG (USA)
ENSIFERUM • I WALK THE LINE
LIFE OF AGONY (USA)
RAISED FIST (SWE) • AMORPHIS
SONATA ARCTICA • STAMINA

LÖRDAG 5.7.

HIM
PRIMAL SCREAM (UK)
THE ARK (SWE)
FLOGGING MOLLY (USA)

OPETH (SWE) • MILLENCOLIN (SWE)
DISCO ENSEMBLE • CMX • LAPKO
POETS OF THE FALL • JONNA TERVOMAA
HANOI ROCKS • SCANDINAVIAN MUSIC GROUP
VON HERTZEN BROTHERS • DOWNSTAIRS
22-PISTEPIIRKKO • HERRA YLPPÖ & IHMISET
THE 69 EYES • KARI PEITSAMON SKOOTTERI

SÖNDAG 6.7.

INTERPOL (USA)
BULLET FOR MY VALENTINE (UK)
KENT (SWE)
APOCALYPTICA

THE NATIONAL (USA) • JOSÉ GONZÁLEZ (SWE)
ANNA JÄRVINEN (SWE) • ISMO ALANKO TEHOLLA
LAURI TÄHKÄ & ELONKERJUU • APULANTA
TURISAS • TERÄSBETONI • YUP

sonera

Turku Energia

SOUNDS LIKE

RUNSALA, ÅBO
4.-6.7.2008

BILJETTER:
FREDAG 50 E
LÖRDAG 62 E
SÖNDAG 55 E
FRE-LÖ 80 E
LÖ-SÖ 85 E
3 DAGAR 100 E

BILJETTER FINNS TILL SALU PÅ RUISROCKS
HEMSIDOR OCH PÅ ALLA TIKETTIS OCH
LIPPUPÄLVELUS FÖRSÄLJNINGSPUNKTER.

WWW.RUISROCK.FI

SIWA

VEDICALS

HeVi

Turun Sanomat

Sifu

RAMIRENT

SUZUKI

SUB

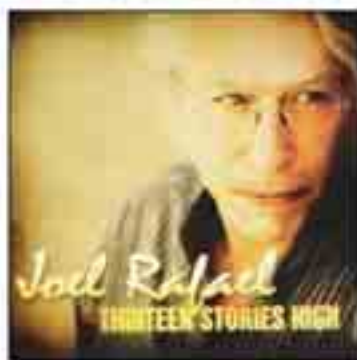
SOUNDI

X3M

THE VOICE

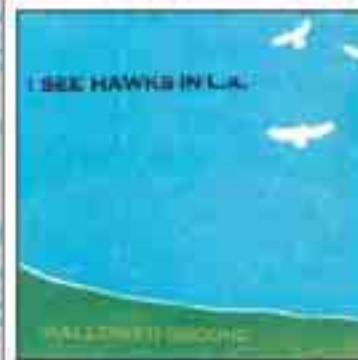
IRC-Gallena

MUSIK ÄR EN MAGKÄNSLA ...

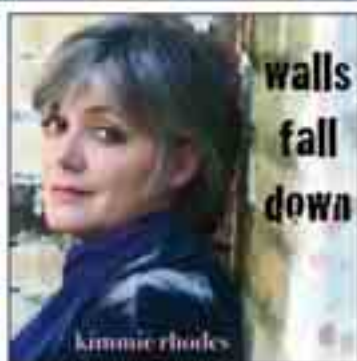
JOEL RAFAEL -
THIRTEEN STORIES HIGH
(single/bam)

"Joel Rafael låter som en modern trubadur från en svunnen tid - en mycket välkommen gäst hemma i vardagsrummet!"
- kalle oidby / country -

I SEE HAWKS IN L.A. -
HALLOWED GROUND
(big book/border)

"det 4:e albumet med 'hökarna' är minst lika bra som de tidigare - starka melodier, genomreflekterande texter och ett elegant driv i kompet!"
- magnus eriksson / rootsy -

KIMMIE RHODES -
WALLS FALL DOWN
(single/border)

"kimmie rhodes är lika underbar som hennes artistfasad är allmoglig - framför allt är det här country som låter som väldigt mycket mer här och nu, än det var en gång!"
- malena rydell / dagens nyheter -

THE LOOSE ACOUSTIC TRIO -
SORROW BE GONE
(big book/border)

"ett cajunsväng så lätt, luftigt och lättroligt att man glömmer hur trist och likriktad den traditionen ofta kan bli - skivans titel säger det mesta när the loose acoustic trio bjuder upp till sin suveräna svängfest!"
- magnus eriksson / rootsy -

BRA MUSIK KOMMER INER HEMIFRÅN!

PREMIÄR 25 MAJ PÅ TRÄDGÅR'N

GÖTEBORGS FETASTE

rockklubb!

www.superrock.se

DJ'S: **NICKE B & DREGEN** [BACKYARD BABIES]
MARTIN W [LILLASYSTER]

ROCKBARTENDER: **RALF GYLLENHAMMAR** [MUSTASCH]

LIVE ON STAGE:

WWW.SUPERROCK.SE · ROCKGOGO'S · TÄVLINGAR · GUITAR HERO... OCH EN JÄVLA MASSA ROCK!!

sommarens skönaste födelsedag!

KLUBB KALIBER
FYLLER FEM 1/2/3 AUGUSTI
FOLKPARKEN MARIESTAD

WITHIN TEMPTATION ★ HÅKAN HELLSTRÖM
MAGNUS UGGLA ★ TAKIDA ★ MANGE SCHMIDT
AMANDA JENSSEN ★ TEDDYBEARS STHLM
NATIONALTEATERNS ROCKORKESTER ★ ASTA KASK
DE LYCKLIGA KOMPISARNA ★ DAG VAG ★ HÄSTPOJKEN
FLORENCE VALENTIN ★ LA PUMA ★ MOTO BOY ★ WOLFBRIGADE

BILJETTER: All-Card: all-card.se ★ Ticnet: ticnet.se tfn. 077-1707070 samt alla ATG-ombud
1-DAG 350:- (inkl. serviceavgift) ★ 3-DAGAR 795:- (inkl. serviceavgift)

2 scener ★ barer ★ matserveringar ★ marknader ★ tivoli ★ feststämning
mer info på www.klubbkaliber.com

SAFT STOCKHOLM

Ordet
EGENUTGIVNING

GGGGG

Bakom det mystiska namnet Saft Stockholm står en tjej vid namn Lena Bjärskog. Hon är en medveten, erfaren och kreativ kraft att räkna med i många år framöver hoppas jag. *Ordet* tyder i alla fall på det. Hon har nämligen skrivit, sjungit och producerat i princip hela klabbet – och det låter löjligt bra.

Min uppmaning är att du släpper sargen, öppnar ditt sinne och låter *Ordet* skölja över dig som den fräscha och vitala ström av charmig inspiration den faktiskt är. Låt inte faktumet att jag nämner reggaeton, spoken word, latinsväng, feminism, hiphop, sång på svenska eller jazzig soul avskräcka – denna platta är mycket större än sina beståndsdelar och mår bäst av att inte knuffas in i tränga genrehörn. Den är sjukt organisk och kaxig, den har formats som en rolig, sprittande, spretig, varmblodig och totalavvåpnande liten present från Lena till just dig. Jag lovar att den kommer att få dig att må bättre samtidigt som du får något att tänka på. Så varför skulle du missa den? Slarva inte bort detta tillfälle.

Plattan är ju urstark och höjdpunkterna är många; så klart fartiga hitspåret *Stockholm e snyggare med mig i*, funkiga *Paradiset*, *Dubbellov* med sin överlevnadsmentalitet, stolta *Efter giget* och fantastisk rakryggade *Alla vill knulla nu*. Den sistnämnda är en branschuppgörelse där Saft Stockholm sätter ner foten och förklarar hur hon ser på sin (och alla tjejers) roll i media i 00-talet som sedan spiller över i *Ordet outro* som avslutas med orden "Nej, vi kan inte ha det så här – kom igen tjejer". Det gömda D'Angelo-ångande bonusspåret *Sugar daddy* är dessutom en stäpalsare av rang.

Saft Stockholm får mig att tänka på andra kaxiga up-and-coming kvinnliga favoritarartister såsom Sophia Somajo, Åka Kärlek och Mapei som också lyckas fusionera sväng och känsla med skärpa och budskap, alltså de motpoler som traditionellt tolkas som kvinnligt och manligt. Hos Saft Stockholm finns det dock inga gränser, inga traditioner och inga murar. Bara kärlek. Hon har kokat ner det till det viktigaste. Jag hoppas du ger henne kärlek tillbaka för det.

GARY LANDSTRÖM

SCAAR

Next level of torture
ALABAMA/DEAD FROG

GGGGG

Om jag vore en låt så skulle jag gärna vara det i Scaars händer. Svenskarna verkar jobba omsorgsfullt och noggrant med sin musik, vänder den upp-och-ner och in-och-ut innan de spelar in den. Resultatet är tio hårda thrash metal-spår, som i många stunder är bländande bra.

Albumet börjar lite tvekan med speedade *Helltrip*, men när andra låten *Reborn* släpps loss visar Scaar upp sina vassaste tänder. Bandet är definitivt som bäst när de kör tyngre material, som i nyss nämnda *Reborn*, *Whole* och *Antisocial punk*.

Next level of torture innehåller massa bra riff, versmelodier och refränger. Jag bara hoppas att detta kan ta bandet till en högre nivå, men för det krävs det förmodligen turné, turné, turné. Hoppas de orkar.

TORBJÖRN HALLGREN

SEÑOR COCONUT AND HIS ORCHESTRA

Around the world with Señor Coconut and his orchestra
PIAS/BORDER

GGG

Nu börjar man kunna sin Uwe Schmidt. Åtminstone när han gör musik under namnet Señor Coconut. För i över tio års tid har tysken stöpt om andras låtar till samplade former av rumba, merengue och cha-cha-cha – från kända tongångar av Deep Purple och Michael Jackson till Sade och Yellow Magic Orchestra.

Höjdpunkten kom med temaalbumet *El baile alemán* där Schmidt enbart tolkade Kraftwerk-material och fick det att svänga på ett helt nytt sätt. Och precis som där är den här skivan full av välproducerad musik med glimten i ögat, en ambitiöst uppbyggd ljudbild där helheten är både genomtänkt och övertygande.

Men nu börjar vi kunna konceptet. Här ger sig Schmidt bland annat sig på Daft Punks *Around the world* och Prince-låten *Kiss*, Telex *Moscow disco* och *Sweet dreams* av Eurhythms. Det är snyggt, fräckt och smakfullt, och kan säkerligen fungera som partyhögare, men samtidigt behöver tysken förnya sig. Hitta lite annorlunda vägar. Men trots det innehåller plattan ett och annat guldkorn. Och inte minst en skön version av bossanova-klassikern *Corcovado*, med tillhörande vocodersång på portugisiska.

ROBERT LAGERSTRÖM

SPARKS

Exotic creatures of the deep
LIL' BEETHOVEN/BORDER

GGG

På 37 år har bröderna Russell och Ron Mael med sitt Sparks gett ut inte mindre än 21 studioalbum. Inte alls illa. Det fanns en tid då jag levde nära deras fantastiska skiva *Kimono my love* med låtar som *This town ain't big enough for the both of us* och *Here in heaven*. Teatral popmusik när den var som allra bäst, eller hur Ola Salo?

Det som fascinerar mest med Sparks nya skiva är att de verkar ha kvar samma lekfullhet som för 37 år sedan. Det kan man inte säga om andra dinosaurier i den här branschen. Lättnässigt så är väl inte det här det bästa de gjort men visst finns det några spår som lyfter sig ur mängden som *(She got me) Pregnant*, *Lighten up Morrissey* och *I've never been high*. Har svårt att se att det inte ska komma en skiva nummer 22 också. Kanske redan nästa år.

PER LUNDBERG GB

THE SWORD

Gods of the earth
KEMADO/BORDER

GGG

Efter fjolårets fina split-EP med ett av mina favoritband, Witchcraft, fick jag upp ögonen för denna hårdrockande kvartett från Texas. Vill man vara elak kan man hävda att de endast är ytterligare ett band som överdoserar på de första sex Black Sabbath-albumen och harvar på i doom/retroland istället för att komma med egna idéer. Men jag vill inte vara elak, jag vill bara ha schysst rock med feta och svulstiga riff och en sångare som inte sticker under stol med att Ozzy är något att eftersträva – bättre påhejare finns inte när det vankas träning.

Gillar det mesta på detta album men mest av allt gillas *Maiden*, *Mother & crone* och

Under the boughs som stundom är så hård att den skulle funka att slita fram som vapen vid ett överfall. Förutsägbart men på ett bra sätt.

ROGER BENGTSOON

THE TING TINGS

We started nothing
SONYBMG

GGG

Bolagsjätten Sony marknadsför The Ting Tings som "the next big thing". Jag är tveksam till att något sådant ens existerar nuförtiden och om man som band *vill* vara det. Risken att bli en dagslända är minst sagt överhängande.

Den brittiska duons mix av klubb, punk-attityd, gitarrpop och "snappy" lyrik kommer förmodligen gå hem hos en ung pop-publik. Inget fel i det, men frågan är om inte lyssnare bör ställa lite högre krav på dagens artister. De flesta grepp på *We started nothing* är redan beprövade flera gånger om. Att "allt startade med ett illa spelat d-dur på gitarr" är inte direkt heller något skäl till geniförklaring. Å andra sidan gör The Ting Tings sin grej riktigt bra stundtals och har i *Great DJ* åstadkommit ett tuggummi som inte lämnar hörselminnet i första taget.

CHRISTIAN THUNARF

LIZ TORMES

Limelight
VELOUR RECORDINGS/HEMIFRÅN

GGG

På CD-omslaget tittar Liz Tormes dig rakt i ögonen med allvar i blicken. Hon verkar säga "Kom och ta för dig, mina låtar tål granskning."

Liz Tormes är mig en helt ny bekantskap. Hennes röst som påminner lite om Anne McCue är dock mer intressant än själva musiken och låtarna. Den countryinfluerade pop hon framför är hyfsat bra. Men det är som sagt svårt att uppfinna hjulet tio gånger om. Det blir i längden rätt så trådigt. *Limelight* skulle ha vuxit ännu mer om den varit mer avskalad. Bara Liz röst och en gitarr som i vackra *Read my mind*. Liz har alla möjligheter att bli Buck Owen-stor och då menar jag inte bara hemma i New York utan även i resten av världen.

PER LUNDBERG GB

VENOMOUS CONCEPT

Poisoned apple
CENTURY MEDIA/EMI

GGGG

Detta är något som liknar en "supergrupp" i gränslandet mellan HC-punk och grindcore. Bandet består av medlemmar från minst sagt legendariska band i genren som Napalm Death, Brutal Truth, Nuclear Assault och Melvins.

Grabbarnas historia började i New York, redan för 20 år sedan, då de lärde känna varandra på ryktbara ställen som CBGB's och St Marks Pizza Parlour. De debuterade dock inte som detta band förrän 2004, med albumet *Retroactive abortion* och nu är en glädjande uppföljare här.

Den är både brutal, cool och svulstigt bra på ett härligt old school-sätt. Första låten ut – *Drop dead* – är en riktig smocka och det fortsätter på samma sätt i låtar som *Punk rock idol*, *Workers of the world*, *White devil* och *Chaos*.

Fans av medlemmarnas tidigare äventyr, såväl som av gamla punk- och HC-band som Discharge, Dead Kennedys, Black Flag, Rudimentary Peni och GBH lär gilla detta. Jag gör det absolut.

CARL THUNMAN

WILD BEASTS

Limbo, *Panto*
DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

Det djuriska, lekfulla hos Wild Beasts är en frisk fläkt från Leeds, England. Sångaren Hayden Thorpes falsett påminner om landsmännen Mika och Justin Hawkins (The Darkness). Det teatrala skapar en dramaturgi som kan gå från sammanbitet gnolande till exploderande amatöröpera. Att bygga ett koncept på en sådan speciell stämma är ett risktagande, eftersom det vokala oftast står i centrum.

Tio spår är på gränsen till överbelastning av mina sinnen. Men med låtar och lättilltar som *Brave bulging buoyant clairvoyants*, *The devils crayon* och *Vigil for a fuddy duddy* kan jag inte göra annat än uppskatta dessa förnyare av en bakåtsträvande brittisk musikscen.

CHRISTIAN THUNARF

SPIRITUALIZED

Songs in A & E
V2/UNIVERSAL

GGGG

"Three chords good, two chords better, one chord best", var den mer än lovligt minimalistiska programförklaringen som guidade Jason "Spaceman" Pierce i Spacemen 3 på 1980-talet och Spiritualized på 1990- och 2000-talet. Det vinnande konceptet föll på plats tidigt: astmatiskt framviskad gospelreori, Velvet Underground-ackord, och alltmer utsvävande psykedeliska ljudexkursioner långt utanför jordatmosfären.

När Spiritualized nu släpper *Songs in A & E*, bandets första skiva på fem år, så har Spaceman plockat in både det fjärde och femte ackordet och parkerat rymskeppet i garaget för sin rakaste produktion någonsin. Akustisk gitarr, elbas, stråkar, tamburiner, handklapp, flickkörer – tidigare excesser som över 100 musiker per låt känns väldigt avlägsna.

Frågan blir oundviklig: vad finns då kvar av det gamla Spiritualized?

Mer än man tror: den militäriska precisionen, låtar som gåvor från gudarna han förkastat och mästarens omisskännliga signatur, allt är intakt. Tyvärr så gör den avskalade inramningen och förkärleken för att återanvända sina bästa rockklyschor så ofta han kan att skivan blir lite väl likformigt – men formtopparna *Borrowed your gun*, *Don't hold me close* och singeln *Soul on fire* hade lätt plats på vilket av hans fornstora mästerverk som helst.

DAN ANDERSSON

Lau Nau [FIN]
Snöleoparden (sologig) [DK]
Eiko [NO]
Konono N° 1 [CONGO]
Bassekou Kouyate & Ngoni Ba [MALI]
Rupa & The April Fishes [US]
Mala Rodriguez [ESP]
Kaly Live Dub [FRA]
Aba Shanti-I [UK]
Rough Americana [ITA/US]
The Bug & Warrior Queen [UK/JAM]
Amir Sulaiman [US]
Ghislain Poirier Live [NINJA TUNE/CAN]
Nazarenes [SWE]
El Guincho [ESP]
Sub Swara [US]
Dj Mutamassik [ITA/US]
Daito Manabe [JAP]
Dj Wattsriot [ESP]
Echodeck [SWE]
Afrosvenskarna [SWE]
Glänta [SWE]
Koloni [SWE]
Bezdomny [SWE]

www.clandestinfestival.org

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?
Vi har allt för ditt CD projekt.**

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

1 SisterTheresia

Untrue

Theresia Svensson tar med *Untrue Groove*-skivan i besittning redan från början. Hennes närvaro, nerv och djup i rösten är imponerande och snärjande. Denna göteborgstjej blandar tuffa rockriff med klistriga refränger och popsensibilitet när hon sjunger om att hon följer sitt hjärta och inte bryr sig om vad folk säger om det. Debutalbumet planeras att landa till hösten.
www.myspace.com/sistertheresia

OSCAR ANDERBERG

2 Joel Alme

When the moon shakes

Göteborgs skärgårdscrooner nummer ett verkar kunna spela på folks hjärtesträngar i var och varannan låt. *A master of ceremonies* innehåller ju ett gäng riktiga pumpmuskelsmekare och stråkfyllda *When the moon shakes* är inget undantag. Och Joel kommer undan med dessa smöriga stråkar eftersom de passar så väl ihop med hans speciella frasering. Älskvärt till max.
www.myspace.com/joelalme

3 Solrosgatan

Tack för njuren mormor

"En balanserad blandning av blues, juice och jazz!" säger de själva. Progg är också ett ord de använder flitigt om sin musik, denna Västeråstrio. Och lite flummigt är det ju onekligen, detta tack till en släkting. Men detta näst intill instrumentala spår får det både att spritta i benen och klla i basknäpparfingrarna. De knäppa ljuven och spejsade breaksen är bara grädde på moset.
www.myspace.com/solrosgatan

4 Dick Diamond

No need for medication

Självklart ska man kalla sig Dick Diamond! Och lika självklart är det då att man spelar party-ska

i gröna träningsoveraller! Detta stockholmska tiomannaband är komplett med blåsolon, flinka odistade gitarrslingor, torra trumljud och varmblodig och upbeat sång. De har roligt när de spelar och de spelar för att ha roligt, och jag har absolut inget att invända där.
www.myspace.com/dickdiamondsweden

5 The York

Sometimes situations like this seem to have a life of their own

Med rötterna i Kalmar levererar The York "indiealternativepostpoprock" eller "karatepop". Alltså intensiv, knixig och delvis påträngande poprock med vassa kanter, utbukningar och skrovliga ytor. Och angelägen sång. Riktigt charmigt faktiskt.
www.theyorkmusic.com

6 Jonas Tunander

Self-pity is all you need

Denne Borlänge-son kastar ner electronica, rock, singer/songwriter-mjukhet, pop och hitkänsla i en flyhänt mix som både känns kommersiellt gångbar och tillräckligt indie för att tillfredsställa de flesta. *Self-pity is all you need* är en intensiv och hårdslående popkaramell med närhet och öppenhet som ledord. Och refrängen är en av de största jag hört på länge!
www.jonastunander.se

7 Melu

Way under ground

Denna kvartett östgötar i Stockholms-exil tar malande postrock till en ny nivå i *Way under ground*. I uppemot sex minuter gnider de på gitarrerna och pumpar fram sitt tajta rockkomp så att man blir glad i själen. Faktiskt. Repetitiv musik som denna kan ibland bli riktigt snärjande, så att man hamnar i ett tillstånd av eufori i sin egen lilla bubbla. Så tror jag Melu känner sig i replokalen.
www.myspace.com/melusthlm

8 Twins Crew

Davy Jones

Twins Crew utgörs av fem killar som är 20-nånting. De hyllar indirekt klassiska band som Iron Maiden, Judas Priest (läs intervju med dem i nästa nummer av Groove!) och Helloween genom att ta deras sound vidare in i 2000-talet. Andreas Larsson söker de

CD 4 • 2008

Nu går Groove på offensiven och vill övertyga precis alla om att bli prenumeranter. Och vi har ett erbjudande: Testa årets återstående 6 nummer för bara 140 kr och betala via mobilen. SMS:a Groovepren + mellanslag + ditt namn och adress till 72790 så kommer tidningen och skivan direkt hem till dig. Vi gör det enkelt att hålla koll!

höga tonerna vid mikrofonen medan tvillingarna David och Dennis Janglöv battrlar med gitarrerna. Och det låter mäktigt.
www.twinscrewband.com

9 Maschine Krank

Dogma (the commercial side of laziness-remix)

Osökt minns jag under *Dogma (the commercial side of laziness-remix)* fina livestunder från förr då jag nästan tappade hörseln och fick allvarliga hjärnstörningar av konsekvent använd stroboskop när Atari Teenage Riot manglade sin publik. Maschine Krank är nästan lika hårda, och nästan lika bra. Vet inte om jag skulle våga se dem live dock...
www.myspace.com/maschinekrank

10 Tunic

Clap clap

De kallar sin musik pop. Men i mina öron gör denna Göteborgs-trio dansant och intrikat synt, med såväl pop- som noiseinflenser som Broder Daniel-flirtar. Och de vill ju vara allvarliga, skapa plats för allvar. De spänner bågen hårt, även musikaliskt där ljudbilden är både kraftfull och elegant, rättfram och följsam. Kul med band som använder så många olika typer av byggstenar för att fullfölja sin vision.
www.stalverk.se

11 Sunny Day Confusion

A brand new star

Jordnära. Melankoliskt. Dragspelsfyllt. Där har vi Sunny Day Confusion i ett nötskal. Med skimrande ahhh-ahhh-ahhh-körer och ledsagande komp bakom det där snirkliga och omisskännliga dragspelet öppnar sextetten tårkanalerna på vilken sittande och medgungande publik som helst. Oj, vad vacker "refrängen" är. Den skjuter musikaliska skott ut i världsrymden.
www.myspace.com/sunnydayconfusion

12 The Emersons + Sven Zetterberg

Swings and roundabouts

Bluesmannen Sven Zetterberg gästar denna hemliga orkester och skapar ett lite återhållet sväng som hela tiden hotar att bryta ut i full kraft. *Swings and roundabouts* är funkig, soulig och riktigt, riktigt härlig. Klassisk blåögd soul med blås, piano och sensuella körarrangemang, men även i botten ett pumpande hiphop-beat. Coolt. Skönt. Störtskönt, på min ära!
www.myspace.com/therealemersons

13 Kasban

Flyta med

Jävlar vilket eko till Nationalteatern som går ut över Masthugget i Göteborg när duon Kasban släpper lös *Askim*, ett spår från den gula sidan av deras 16-spårs-CD. Annars knyter Jonas och Henning an till en mer uppdaterad göteborgsk tradition från band som Almedal och Samtidigt som. Skev och kaxigt egensinnig popmusik med distad och direkt attityd. Känns grymt bra!
www.myspace.com/kasbanmusik

14 Hillman Hunter

How to spend it

Svensk bräcklig och karaktärsstark popmusik på gräsrotsnivå har, vågar jag påstå, aldrig varit starkare än för tillfället. Oräkneliga band levererar skir och fulsnygg pop i såna mängder att våra nationella gränser håller på att spricka. Och denna Uppsala-kvintett har hela paketet för att gå vidare till högsta nivån. Men kanske är de som mest spännande nu i sin högst osli-

pade och charmiga uppenbarelse. Innan de riskerar att påverkas av sin egen framgång.
www.myspace.com/hillmanhunter

15 Costa del Sol

Flying carpet

Costa del Sol bjuder på lite mer fart när de flyger iväg i sin kickass skogshuggarrock. Men de borde nog bytt bandnamn ändå. För dessa fem stockholmare vräker fram i Violent Femmes-stil och det känns mil ifrån Costa del Sol. Hur som helst är de sinnessjukt inspirerande att lyssna på. *Flying carpet* riktigt borrar sig fram genom tid och rum och drar med sig allt i sin väg.
www.myspace.com/costadelsolband

16 The Boring Sundays

Come home

Största inspirationen för skånska The Boring Sundays var ursprungligen The Jesus And Mary Chain. Nu finns via inspelningar mer kopplingar till Niccokick. Snirkliga gitarrfigurer, snygga grunder och läckra mickinsatser av Niclas Lindgren får bandet att lyfta från normal shoegaze-nivå. Och det gör att framtiden ser ljus ut för kvintetten.
www.myspace.com/theboringsundays

17 Spring Johnny!

Blåögd orkan

Party, kärlek och musik verkar vara beståndsdelarna i Trollhätte-killarna i Spring Johnny!:'s musikaliska leverne. I mina ögon är det ett framgångsrecept. Toppat med refrängen "Hon bor på andra sidan av stan/en blåögd orkan" blir de nästan till ett svenskt E Street Band. De verkar uppriktiga och har energin – så jag framgångsrecept?
www.springjohnny.se

18 Swedish Polarbears

Rewinder

Vi vänder oss så till Karlstad för att njuta lite klassisk poprock influerad av Big Star, Byrds och Teenage Fanclub. Med ett överflöd av harmonier, ett kontrollerat tempo och hög mysfaktor smider Johan Grönkvist och hans mannar en legering hård nog

att motstå kyliga vintern. Speciellt gitarrerna och de fluffiga köerna lockar mig.
www.swedishpolarbears.com

19 Alibi Tom

Fire

Debutalbumet heter *Scrapbook*, melodierna är fina, handklappen likaså och popattacken är klocker. Alibi Tom hette tidigare Out of Clouds, men nu har melodierna lyft och allt fallit på plats. I skrivande stund är bandet i England och sprider sitt budskap. Att döma av *Fire* så borde de charma brallorna av britterna på sin väg mot ära och berömmelse.
www.alibitom.com

20 Yes Please

God's terminal

Det fuzziga och muffliga ljuduniversum Yes Please skapat är både rymligt och bekvämt. Att de fortfarande är lite kantiga ökar bara autenticitetskänslan. Det mesta är gitarrbaserat och finstämt, känslösamt och rättfram. Bandet har sedan 2004 filat på något unikt som få band nåt fram till, bestående av närhet och nyfikenhet.
www.yesplease-official.com

21 Je t'aime mon amour

Anna

Ett tiotal killar och tjejer från Växjö kände ett trängande behov av att sjunga och dansa i ett stort band – och här är Je t'aime mon amour! De vill "göra musik i syfte att få folk på gott humör" och det åstadkommer de med råge när deras euforiska sirkuspop med ska-tendenser nuddar vid det som Miss Li presterar.
www.myspace.com/jetaimemonamour

22 This Morning Orchestra

Lonely dear

Visst ligger mycket av This Morning Orchestras styrka i Jonatan Lindners innerliga röst och dess interaktion med de fingertoppskänsligt spelade instrumenten. En akustisk känsla lägrar sig. Pampigt blås stöter till. Och så finns Jonatan Lindner där och förgyller det hela som den ledare han är. Fler än örebroarna kommer att få höra talas om This Morning Orchestra 2008.
www.thismorning.se

Hultsfest '08

12-13-14/6

RAGE AGAINST THE MACHINE [US], LINKIN PARK [US], HIM [FI], BABYSHAMBLES [UK], SERJ TANKIAN [US], THE HIVES [S], SÄKERT! [S], HÅKAN HELLSTRÖM [S], SIMPLE PLAN [CA], RUFUS WAINWRIGHT [US], DANKO JONES [CA], ANTI-FLAG [US], THE DONNAS [US], ROBYN [S], TAKIDA [S], LOOP TROOP ROCKERS [S], RAISED FIST [S], TIMO RÄISÄNEN [S], NEVERSTORE [S], BLACK LIPS [US], ATMOSPHERE FEAT. BROTHER ALI [US], JIMMY EAT WORLD [US], PARAMORE [US], ALTER BRIDGE [US], LYKKE LI [S], FAMILJEN [S], ARCH ENEMY [S], MISS LI [S], ADAM TENSTA [S], MANGE SCHMIDT [S], HÄSTPOJKEN [S], JOHNOSI [S], EVERGREY [S], THE ONLY ONES [UK], THE FUTUREHEADS [UK], BIFFY CLYRO [UK], MASTERS OF REALITY [US], BLOOD RED SHOES [UK], FUJIYA & MIYAGI [UK], GET CAPE. WEAR CAPE. FLY [UK], PHOEBE KILLDEER & THE SHORT STRAWS [AU], JAGUAR LOVE [US], ROONEY [US], KATHLEEN EDWARDS [CA], SUGARPLUM FAIRY [S], MARKUS KRUNEGÅRD [S], THOSE DANCING DAYS [S], THE SHORTWAVE SET [UK], THE COURTEENERS [UK], SONNY J [UK], CARIBOU [CA], MY BRIGHTEST DIAMOND [US], DISCO ENSEMBLE [FI], KEN [S], BILLIE THE VISION & THE DANCERS [S], ALL ENDS [S], DIE MANNEQUIN [CA], WORKING FOR A NUCLEAR FREE CITY [UK], V V BROWN [UK], ILIKETRAINS [UK], AA BONDY [US], BLUE FOUNDATION [DK], A BEAUTIFUL FRIEND [S], DREAMBOY [S], ANDI ALMÖVIST [S], NINA NATRI [S], WITCHCRAFT [S], KID DOWN [S], LAZEE [S], KOCKY, LA VIDA LOCASH [S], THE DEER TRACKS [S], JOEL ALME [S], FIRST AID KIT [S], DEAD BY APRIL [S], THE PROCESS [S], JIVE [S], SHILOH [S], HERBRIGHTSKIES [S], PROP DYLAN [S], PARKEN [S], LITTLE MARBLES [S], PALPITATION [S], + MÅNGA FLER...

BILJETTER FRÅN 695 KR! - WWW.TICNET.SE ELLER VIA ATG - ALLT OM ÅRETS BÄSTA FESTIVAL: WWW.ROCKPARTY.SE!

Ref: regerings 02 40000

ÖVER 100 ARTISTER, TRE DAGARS FEST OCH ETT GALET CAMPINGLIV!

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

HUVUDSPONSOR

SPONSORER:

CARLINGS

PARTNERS:

Bokrecensioner:

MELKER BECKER & MATTIAS LINDEBLAD

Hårdrock – Rundgång, Nitar och Nackspärr
SEMIC

GGGG

Mattias och Melker är bekanta för många efter radioprogrammet *Rundgång* och uppmärksamheten ökade efter de tio halvtimmessprogrammen i SVT med samma namn.

De skriver i inledningen att detta inte är grundlig genomgång av hårdrockens historia utan riktar sig till de hårdrockintresserade som gärna tar del av personliga betraktelser, möten och allmänt nonsens sett ur en hårdrockares perspektiv.

Till skillnad från TV-programmet som i mitt tycke inte riktigt klarade balansen mellan humor och allvar är *Hårdrock* en klart läsvärd bok. Genom tvåhundra sidor varvas intervjuer, minnen och diverse faktarutor med illustrationer av Henrik Lange och en del bilder. Det är lättläst och skrivet med glimten i ögat samtidigt som det är hyggligt faktspackat och att de i huvudsak driver med sig själva gör att det inte blir plumpet och tarvligt.

Även om jag sällan letar efter stavfel eller korrigeringsmissar kan jag inte låta bli att kommentera följande mening: "Men kärleken till Kiss var på långa vägar slut." Lätt hänt att ett "inte" trillar bort men det är så utmärkande att jag ändå tycker det är konstigt att de som lusläst manus missat bortfallet.

Jag, som är jämnårig med författarna, känner igen mig i mycket av deras återblickar från uppväxten och de fångar känslan av musikintresse på ett härligt sätt. Inte riktigt samma känsla för detaljer som Filip och Fredrik i *Två Nötcreme Och En Moviebox* men det är inte långt ifrån. Rekommenderas.

ROGER BENGTSOON

EVA DOZZI

Jävla John
ALFA BETA

GGG

Under ett av sina pass som hotellstädare befinner sig plötsligt musikstudierande Katja Gehrman i John Lennons rum vid Beatles besök i Sverige 1963. Det slumpartade mötet leder i förlängningen till ett komplicerat förhållande där Katja ger upp större delen av livet för en lägenhet i London där hon med allt större desperation väntar på att John ska göra allvar av löftena att lämna sin fru Cynthia och öppet erkänna sin nya kärlek. Hans svartsjuka, manipulationer och ihärdiga intag av alkohol och droger sätter ideligen förhållandet på prov och Katja känner sig alltmer trängd och missnöjd över situationen.

Författaren har lagt ner mycket tid på research vilket förstärker autenticiteten och ger denna roman läsvärde. Betyget hade hamnat ytterliggare en pinne uppåt om bokens upplösning inte tagit den vändning den gör.

ROGER BENGTSOON

CHUCK KLOSTERMAN

Sex, droger och kalaspudder
ICA BOKFÖRLAG

GGG

Den amerikanske musikjournalisten och kolumnisten premiäröversattes till svenska med följarens uppmärksamhet och storligen underhållande *Killing yourself to live – 85% av en sann historia*. Nu när det är dags för hans andra bok, som ursprungligen utgavs 2003, att kläs i svensk språkdräkt. Självklart väldigt kul och för dem som inte gärna tar sig an engelskan är det lite av en kulturgärning. Kan ändå inte komma ifrån att jag tycker att hans debutbok *Fargo rock city* varit än mer klockren. Där bland alla glamrockband kände jag mig om inte hemma så åtminstone igen mig i mycket. I denna essäsamling finner jag

mängder av nöje av hans grundliga studier av seriemördare, Pamela Anderson, Jesus Freaks, internetporr och Guns'N Roses coverband för att nämna några exempel. Ointresset är å andra sidan stort för MTV Real World, basket och *Pang i plugget* och mer därtill. I de lägena där jag varken har relation till innehållet eller ens lust att införskaffa det spelar det inte så stor roll hur vass Chuck Klosterman är med pennan.

Med andra ord kan man säga att när han är bra då är det på den nivån att han befinner sig längs en egen måttstock men hans insnöade kunskaper om ditten och datten känns inte alls lika angelägna när man inte är bekant med ämnet till att börja med.

ROGER BENGTSOON

SHARON LAWRENCE

Jimi Hendrix – Mannen, magin, sanningen
FRANK FÖRLAG

GGG

Berättelsen om Hendrix är lite av en modern askungesaga med den stora skillnaden att "så levde han lycklig i alla sina dagar" uteblev. Han växte upp tillsammans med sin pappa och bror under fattiga förhållanden i Seattle och uppmuntran och stöd hemifrån var lika vanliga som regelbundna måltider och hjälp med skolarbetet. Med gitarrens intrång förändrades tillvaron och efter långa tider i skymundan tog rampljuset honom under sina vingar och hon blev den gitarrig och fortfarande räknas som en av de största och flyhäntaste rockvärlden skadat.

Sharon Lawrence var vän med honom när det begav sig och i denna biografi berättar hon många av sina minnen från den tiden. Onekligen intressant läsning även om jag med fördel hade sett en större fördjupning i hans musik och en lite mindre del av författarens egen person invävt i texten. Kan inte heller låta bli att hänga upp mig på den offermentalitet som löper som en röd tråd genom texten; onda skivbolagsbossar, illasinnade advokater och den bittra upplösningen med arvstvister och maktkamper bland kvarlevande familjemedlemmar känns som tröttande läsning i längden. Fortfarande en bra bok men med den potential som en av rockens största mytgestalter borde ha hade jag förväntat mig mer.

ROGER BENGTSOON

PONTUS LUNDKVIST, MED FLERA

Det grymma svärdet Nr 2
LYSTRING

GGGG

När samtliga volymer av fanzinet *Mina Ögon! Mina Ögon!* samlades till en stor volym med samma namn härom året var det min första kontakt med Pontus Lundkvist. Allt var långt ifrån bra men bitvis var det riktigt underhållande. När det nya projektet, *Det Grymma Svärdet*, drogs igång var det som jag ser det av ännu större intresse. Mindre av pubertala snuskskisser och större läsvärde av texterna som dessutom var längre än tidigare.

Ganska lång väntan till det andra numret men så har man inte heller väntat förgäves. Glöm klamrade A4 stencilerade på mammas jobb. Tänk snarare bok med kartonnage och gediget sidantal (exakt hur många vet jag inte, de är inte numrerade och jag har inte räknat).

Blandad kompott i innehållet där rubriker som *På Korståg För En Intellektuell Punkrörelse*, *Posörer* och *Staffan Ling* har de bättre texterna under sig. Dessutom finns det diverse intervjuer, film-, live-, och musikrecensioner varvat med teckningar och svartvita bilder.

I huvudsak är jag helt obekant med personerna som omnämns, talas med eller de som skriver men det gör inte så mycket. *Det Grymma Svärdet 2* är väl genomarbetad och resultatet är svårt att lägga ifrån sig.

ROGER BENGTSOON

DVD-recensioner:

THE BEATLES

Rare and unseen
LIBERATION ENTERTAINMENT/TMC

G

Den inofficiella historien om Beatles är slagorden på den här filmen. Så fort jag hör inofficiell börjar jag rysa och må lite dåligt. Det brukar aldrig komma något bra ur den benämningen och inte heller bryter *Rare and unseen* min fördom. Istället möts jag av en konstig berättarröst som presenterar en dokumentär som saknar en sak, musik. Då bolaget bakom den här dokumentären inte verkar ha rättigheter eller kunnat få till att spela någon musik av Beatles så är det liveklipp utan musik som visas. Det går även väldigt fort att berätta historien om världens största band, 45 minuter så var det avklarat. Den innehåller mest intervjuer och kommenterar kring första tiden i Beatles och lite kring The Magical Mystery Tour. Jag känner verkligen att det saknas delar i den här dokumentären. Det är några intervjuklipp med John Lennon som är underhållande men annars får man hålla till godo med Phil Collins och massa ointressanta människor som kommenterar. Jag vet inte vad det är för klipp som aldrig visats förr som ska hålla mitt intresse vid liv för just nu känns det som hela dokumentären kunde skrotats.

ALEXANDRA BENGTSOON

LOW

You may need a murderer
SOULMINING/BORDER

GGG

Den holländska dokumentärfilmaren David Kleijwegt filmade amerikanska Low i 30 dagar och resultatet försöker han i dokumentären *You may need a murderer* sammanfatta på en timme och tio minuter.

Low är ett av banden som benämns som slowcore. Det är få element inblandande och musiken är försiktig, tyst, seg men innehåller fantastiska harmonier. Dokumentären fokuserar på frontmannen Alan Sparhawk men efter som han råkar vara gift med bandets trummis och sångare nummer två Mimi Parker så är hon självklart också med på ett hörn. Musiken sätts inte i centrum även om det är en del liveklipp och akustiska framträdanden i hemmet. Istället pratas det mest om hur livet som mormon, förälder och musiker går ihop.

Men jag får ingen riktigt bra bild av bandet genom att titta på dokumentären. Den berättar inte historien om Low i kronologisk ordning utan istället är det live-inslag blandat med filosofiska tankar av Sparhawk som utgör filmen. Jag kanske helt enkelt har lyssnat för lite på Low för att uppskatta den fullt ut. Även om dokumentärens upplägg är intressant så hade det nog varit mer spännande med den klassiska genomgången av bandets historia.

ALEXANDRA BENGTSOON

CD-recensioner:

AGGRESSIVE CHILL

Aggressive Chill
HELD MUSIC

GGGG

När det (för ovanlighets skull) vankas ett "riktigt" albumexemplar med konvolut och texthäfte tryckt på aningen exklusivare papper av närmast fotokvalitet då är jag inte särskilt svårflörtad. Att denna albumdebuterande Strömstad-kvartett har en stark samling låtar, hela tretton stycken, på sitt vax är så klart den viktigaste faktorn men att de lagt sig så tillräta för mig tillskrivs delvis ovanstående faktor. Stabil metal som svänger tungt i *Rectify*, slår till med stråkar i *Line em up* och till och med känns rätt lyckade i balladiga *Horse* ger en bra grogrund för fortsatta bekantskaper.

ROGER BENGTSOON

ALIBI TOM

Scrapbook
LEON MUSIC

GGG

Melodiös och uppiggande rock från Göteborgsstationerade Alibi Tom. Killarna har spelat ihop i fem år, tidigare hette de Out Of Clouds, och detta är första plattan under nya namnet.

Influenser tycks de hämta från band som The Shins och The Coral men här och var hörs även lite Strokes-liknande ambitioner. Vålgjort och trivsamt. *Sometimes I'm afraid* är skivans höjdpunkt. En medryckande låt med falsettsång och körer där musiken och texten fungerar perfekt ihop. Helt enkelt en förbanat bra låt.

Men *Scrapbook* är troligtvis inget som kommer att orsaka någon större uppståndelse. Det är lite för trevligt. Och ganska intetsägande. Vilket är lite lustigt eftersom pressinfon glatt berättar att "Alibi Tom har anlänt och har något att berätta".

LISA ANDERSSON

ANYWHALE

What you hide in your hand
B&B RECORDS

GGG

Trots att *What you hide in your hand* är en välproducerad historia berättad av ett gäng riktigt tajta musiker känns det genom hela plattan som att någonting saknas.

Storslagen pianopop måste innehålla något mer än falsettsång och imiterad Cold-play-feeling. Den måste ha slagkraftiga och högljudda peakar men också vara originell på mer än ett sätt för att bli något annat än tråkig och rent ut sagt onödigt. Speciellt med tanke på att denna subgenre ofta har väldigt lätt för att bli slätstruken och/eller smörig om man inte ständigt ruskar liv i den.

Anywhale lyckas inte direkt med något av det ovan nämnda och placerar sig därför i "bättre-lycka-nästa-gång-facket". Potentialen finns där men det gör inte det överraskande resultatet.

JOAKIM ANDERSSON

APA STATE MENTAL

Apa State Mental
HE ALMIGHTY KONG

GGGG

Eagles Of Death Metal, The Hives och Jon Spencer har alla fått mig att beundras av det och till och med tittat lite så där svenskt avundsjukt på dem för det. Och den humoristiska stela överläppssattityd som Apa State Mental levererar på sitt debutalbum hör definitivt hemma i sällskapet. De kastar sig ut direkt och spelar precis vad de vill utan att linda in det i några, åtminstone för genren, onödiga omvägar.

På bästa punkrockmanér bakar Apa State Mental in 16 låtar på den dryga 30 minuter

långa skivan vilket egentligen innebär både för- och nackdelar. De går rakt på sak och kör igenom nästan varje spår med en energi som vore det deras sista spår. Men de riskerar också att det medvetet enkla och förutsägbara blir tråkigt. Tråkigt blir det nu inte, men den intensitet som skivan bygger kring har svårt att orka hela vägen fram. Efter att jag med glädje lyssnat till två tredjedelar av skivan börjar tyvärr intresset avta allt mer. Men bandet löser det på bästa möjliga sätt. *You wanna* är skivans näst sista, och tillsammans med inledande *Plastic man* dess bästa spår. Och med den är den huggande frenesin snabbt tillbaka igen.

”Where’s the energy?” frågar sångaren Jacob Zetterlund i *Roll up*. Den är precis där den ska vara.

PETER JOHANSSON

THE ARISTOCRATS

The Aristocrats

CLUMSY CAT/SONYBMG

Två bröder från New Jersey flyttar till Stockholm och tar med sig folkmusik från tidigt 1900-tal med sångmässig inspiration från senare namn som Donovan och Woody Guthrie. Hur ska detta kunna fungera, kan man fråga sig? Kanske är det så att de tror att vi i norr inte känner till musikens åldrade rötter från USA, att den ska få någon form av nygammal renässans här i kylan. Tanken är god, men Aristocrats svajiga Hawaii-sound kommer knappast att få någon genomslagskraft idag. Däremot är musiken ärligt framförd med en positiv åkthet som får mig att känna beklagan över att jag inte kan berömma den mer. Stilen ska visserligen vara lite charmigt skev, det hör till. Det här har dock för mycket gammal urspårad stenkaka över sig för att jag ska tycka det är roligt att lyssna på. Jag vet att soundet är avsiktligt, men de kunde ha slipat stenen lite bättre och gjort något mer av råmaterialet. Däremot är det fint att de vill låta de gamla ”stenålderslåtarna” leva vidare in i nutiden.

MATHILDA DAHLGREN

ERSI ARVIZU

Friend for life

ANTI/BONNIERAMIGO

Ersi Arvizu är en legend inom latinrocken och tack vare gästspelet på Ry Cooders kritikerrödade *Chaves ravine* härom året hamnade hon åter i rampljuset.

Cooder har ett finger med även här då han står för produktionen på hela plattan. Och produktionsmässigt så finns det heller inte särskilt mycket att klaga på. Nä, svagheten ligger istället i låtmaterialet. Det är mestadels väldigt tempofattigt och säsig, och det är svårt att hålla koncentrationen uppe efter ett par låtar. Kanske spelar det också in att min spanska inte är vad den borde vara, men gäspningarna kommer tätare för varje låt. Tänk er storbandsjazzig rock blandat med latinoinslag framsjunget av Sylvia Vrethammaris rökande mexikanskamerikanska motsvarighet, och ni har en ganska klar bild av den här skivan. Är man nostalgisk barriofan från 70-talet så älskar man säkert detta, själv så har jag svårt att bli upphetsad.

THOMAS RÖDIN

BASKERY

Fall among thieves

VERANDA

Efter fyra års tystnad så är systrarna Bondesson tillbaka på skiva. Man har nu dumpat både den trummande pappan Jan-Åke och gamla bandnamnet Slaptones för att börja om på ny kula. Man har tonat ner rockabillyn och blandar nu klassisk country och rock till ett lite mer kommersiellt sound. Och bitvis är det här något av det bästa jag hört ett svenskt band åstadkomma när det gäller country-

genren. Det är särskilt i upptempolåtarna man imponerar och i svängiga *One horse down* briljerar äldsta systemen Greta totalt på sin slidebanjo. Men sen kommer tyvärr de obligatoriska balladerna och det är här betyget sjunker från en fyra till en trea. För när tempot saktas ner så hamnar man nästan mitt emellan Jill Johnson och Calaisa, i totalt menlöst radioskval.

Men *Fall among thieves* är trots allt till stora delar en övertygande comeback, och systrarna Bondesson har verkligen gjort sig förtjänta av att få lite mer uppmärksamhet och utrymme i etern. *Allsång på Skansen* nästa?

THOMAS RÖDIN

B.B. & THE BLUES SHACKS

Unique taste

CROSSCUT/BORDER

Kanske har jag fördomar om att tyskar bara kan spela taktfast marschmusik och svängig schlager, men i det här fallet stämmer det. Någon unik smak tycker jag inte att dessa tyska män har, trots att de har hela sju platror i ryggen. Det måste definitivt finnas en anledning till att jag som bluesveteran lyckats missa allihop.

Man hör tydligt hur de har influerats av svenske, betydligt mer unike, blues/soulkungen Sven Zetterberg men därifrån sparat ur till en dansbandsliknande form av blues som känns glattig, tråkig och alldeles för vanlig. Jag skulle inte kunna placera B.B. & The Blues Shacks om mina öron oförberett skulle registrera dem.

Likt många andra bluesband misstänker man nästan att de snott låtar, bytt ut lite ord här och där och satt på en ny titel för att dölja stölden. 17 låtar är för mycket, alldeles för osjälvkritiskt att ta med allt. Det som är bra försvinner nästan i mängden.

Sångaren Michael Art har dock bra känsla i rösterna som skulle kunna utvecklas, och musikerna är kompetenta. Jag önskar dock att de hade gjort lite mer av bluestolvan. Här och där svänger det riktigt bra och exempel på olika stilprov visas upp, men vi har ändå betydligt bättre bluesband bara här i Sverige.

MATHILDA DAHLGREN

BEARDFISH

Sleeping in traffic: Part two

SPV/BORDER

Gävlebandet Beardfish borde ha försett denna skiva med varningstexten ”Denna skiva rekommenderas endast för hängivna fans av gammal hederlig progressiv rock”. För lika fantastiskt som detta låter för fansen, lika långdraget och flummigt låter det nog i medelstenssens öron. Bara det faktum att titellåten klockar in på strax över 35 minuter borde avskräcka den genomsnittlige lyssnaren.

Själv så tycker jag dock att det här är ganska charmigt och det känns befriande med ett band som verkligen vågar köra sin egen grej fullt ut. Med hjälp av influenser från Zappa och tidiga Genesis så har man med *Sleeping in traffic: Part two* åstadkommit ett stabilt album utan några direkta bottenapp. Kanske tenderar sången ibland att låta lite väl svengelsk, men det kompenserar man genom att bjuda på en stor portion sväng. Klassisk retromusik i ny elegant förpackning.

THOMAS RÖDIN

BLOOD RED SHOES

Box of Secrets

V2/BONNIERAMIGO

Ginger Rogers, dansösen och skådespelerskan som virvlade sig in i den amerikanska publikens hjärtan tillsammans med Fred Astaire under 30-talet, var berömd för sin hängevighet. I en av de många anekdoter som finns kring henne så berättas det hur hon under en repetition dansade så intensivt att produ-

centerna efteråt trodde att hon hade bytt sina vita skor mot ett nytt par – skorna var ju röda. Men Ginger hade helt enkelt dansat sina fötter blodiga, och från den här berättelsen har Brighton-duon Blood Red Shoes tagit sig namn.

Inte mycket i deras musik kan kopplas till den älskvärda och spralliga ikonen Ginger Rogers. På den musikaliska fronten så är bandet snarare influerat av Nirvana, L7 och dylika gamla Sub Pop-band. Det är skrämt på det där amerikanska viset, så där så att man genast ser framför sig ett gäng killar i slitna blåjeans och collegeföjor som – hurra! – fortfarande passar trots att mamma köpte dem när man gick i high school.

Blood Red Shoes gör sitt bästa för att leva upp till sina Converse, och visst lyckas de. *Box of Secrets* har ett gäng riktigt bra låtar. Resten, däremot, är väl... okej. Bandet hukar sig bakom travarna med Mudhoney-skivor, och mycket till eget uttryck hittar man inte med förstöringsglas. Ginger Rogers har liksom inte riktigt funnit sin Fred Astaire än. Men jag har förhoppningar. Jag tror på Blood Red Shoes. När de hittar en egen identitet, så kan de nog bli något att verkligen räkna med.

REBECCA AHLBERG

BOBBY

Thursday in this universe

MEMENTO MATERIA/IMPERIAL

Bobby (Torben Doe och Julian Brandt) utgjorde en gång i tiden halva electropopbandet The Paper Faces. De var bitvis riktigt bra och svängiga och bodde i min första mp3-spelare under hela dess levnadstid. Jag gick aldrig vidare till att utforska Bobby då. Så här i efterhand är jag glad för det.

När jag nu lyssnar på Bobbys andra fullängdare, *Thursday in this universe*, slås jag av hur fruktansvärt smaklöst 90-talet var, och att det inte har gått nog lång tid för att Bobbys musik ska kännas riktigt okej. Det är 90-talet som är problemet. Bobby vältrar sig i boybandsound i ett grått ingenmansland mellan Boyzone och Savage Garden, synthsvulst i bästa Erasure-anda och texter och tongångar som för tankarna till Moulin Noir. Det är så beklämmande på något vis. Och så synd, för Bobby har det i sig och de hade kunnat vara så bra, och så slarvar de bara bort sig.

EMMA RASTBÄCK

STAYTON BONNER

Cadillac Road

BLUE TROUT MUSIC/HEMIFRÅN

Både titel och omslag ger sken av att det här är en riktig rock'n'roll-platta, men vad man får höra är istället alldaglig altcountry/rock från Texas. Man hinner aka flera mil i Cadillac-lacen innan en enda låt är över.

Den som kör bil till den här musiken behöver annars inte vara rädd för att åka fast för fortkörning, däremot är risken större att han/hon somnar bakom ratten. Easy listening är det onekligen, Stayton Bonners röst kan påminna lite om Lou Reeds laidback talsångstil kombinerat med lite Bruce Springsteen, men på en mer blygsam nivå. Berättelserna är lyssningsvärda, men musiken måste orka lyfta upp texten mer för att tankarna ska träda fram. Bonner är visserligen inte dålig, men han känns för privat och inätvänd för att jag ska kunna ta till mig musik och text fullt ut. Låtarna fastnar inte i minnet utan stannar i bakgrunden.

Jag tolkar skivans budskap som att stråvan efter att uppnå ”the American dream” kan riskera att man ”kör i diket på kuppen”, att lyxlivet inte behöver göra en så lycklig som man tror; inga nya tankar, men fortfarande aktuella. En smärtråkig känsla lägger sig ändå över helheten och inte förrän på slutet vaknar Bonner till i *Armadillo boogie woogie*, men då är resan redan slut och jag sover tungt i baksätet.

MATHILDA DAHLGREN

BULBUL

Bulbul 6

SOUTHERN/BORDER

I tron att Bulbul skulle återuppliva Jesus Lizard för mig med en gnutta av Melvins som pressmeddelandet försökte tulla i mig kom en besvikelse. Istället är det en väldigt mixad skiva som ibland får mig att tänka på en dålig version av Mike Patton.

I öppningsspåret hör jag Devos *Girl U want* i verserna för att sedan i andra låten *Lack of key* höra sångaren i det österrikiska bandet bryta ut i ett dålig metalgrowl från ingenstans. Det är även en del jobbiga språkbyten från engelska till tyska.

Någonstans är det ändå intressant när det händer mycket. Att sen lättexterna emellanåt är underhållande hjälper till att ta upp *Bulbul 6* från botten. Tyvärr så är skivan alldeles för lång med sina 15 spår men de lyckas ändå behålla mitt intresse en längre tid. *Fremder hingepisst* innehåller en favorit från min sida. Precis som tyska hardcoreband brukar vara bra på så är det ett tyskt samtal inklipt i låten. Kanske enda gången det språket låter snyggt i mina öron. Även om de inte lyckas komma upp i Mike Pattons skaparglädje så finns det ändå något experimentellt och nyskapande som jag gillar.

ALEXANDRA BENGTSOON

T-BONE BURNETT

Tooth of crime

NONESUCH/WARNER

Mannen som producerat soundtracket till bröderna Coens *Oh brother, where art thou?* och förra årets kritikerhyllade duettplatta med Alison Krauss och Robert Plant är nu tillbaka som soloartist. Låtarna på *Tooth of crime* var ursprungligen tänkta att användas i en ny uppsättning av Sam Shepards pjäs med samma namn, men bara enstaka låtar kom med i den slutgiltiga pjäsen.

T-Bones patenterade tredimensionella produktion är genomgående plattan igenom och ibland blir det nästan för mycket intryck för att jag ska kunna smälta helheten. Melodierna trasas samman till en enda stor kakofoni av o ljud och det blir mest överarbetat och svårlyssnat. Men så i nästa stund blir det istället bara ändlöst vackert och melodiskt som i underbara *Killzone*, skriven tillsammans med Roy Orbison strax innan dennes alltför tidiga bortgång.

Tooth of crime är en spännande, men likväl väldigt ojämn skiva. Lite som en musikalisk version av *Twin peaks*. Jag måste dock ändå ge en eloge till den innovativa T-Bone som aldrig tvekar att ge sig in på nya stigar och som alltjämnt är en av världens mest geniala och egensinniga musikproducenter.

THOMAS RÖDIN

CHILDREN OF BODOM

Blooddrunk

SPINEFARM/UNIVERSAL

Det var en väldig haussning kring *Hate crew deathroll* (2003) och det var bra nära att ett ex införskaffades den gången. Så blev inte fallet och fast att jag länge haft det i bakhuvudet blir *Blooddrunk* det första jag hör av denna finska metallorkester.

Besvikelsen är, om inte total, så i alla fall rätt kraftig. Avsaknaden av minnesvärda låtar är det riktigt stora problemet, ett flitigt brukande av inte helt tilltalande keyboard följer i dess spår och det hela rundas av med att sången i mitt tycke hamnat för långt bak i mixningen och låter tämligen kraftlös. Att skivan dessutom avslutas med en slakt av Johnny Cashs *Ghostriders in the sky* får mig inte på andra tankar.

ROGER BENGTSOON

THE CINEMATIC ORCHESTRA

Live at the Royal Albert Hall

NINJA TUNE/PLAYGROUND

GGG

Här bjuds det på jazziga toner med behagliga fusion- och soulinfluenser. Live är ofta trevligt och det gäller även här. Stämningen känns levande och intressant och musiken fångar lyssnarens uppmärksamhet, utan att för den skull ta över.

The Cinematic Orchestra kommer från England och grundades av Jason Swinscoe, före detta skivbolagskille på Ninja Tune. Bandet har funnits sedan 1999 och innehållit flera olika bandkonstellationer, Swinscoe har dock alltid funnits med. The Cinematic Orchestra har tidigare gett ut två studioalbum och turnerat på flera olika festivaler runtom i Europa.

Ett av mina favoritspår, *To build a home*, är inte särskilt jazzigt och för tankarna till Jack Johnson (eller *Grey's Anatomy*) – gitarrplink och en lugn, eftertänksam stämma att kontempleras till. Tyvärr sjunger Patrick Watson enbart här. *Time & space*, outrospariet, är drömskt, stilistiskt och sju minuter långt. Det osar filmmusik om hela skivan, vilket inte är helt osökt då en kompis till Swinscoe skapade filmscener till alla demoversioner av låtarna innan de producerades klart.

KARIN KNAPE

GAVIN DEGRAW

Gavin DeGraw

SONYBMG

GGG

Gavin DeGraw tog med första singeln *I don't wanna be* hela världen med storm, men sedan lyckades han aldrig riktigt följa upp den framgången. När det nu är dags för andra studioplattan så känns det som om det är nu han ska visa att han inte bara var en dagslånda utan att det finns fler ess i rockärmen.

Och det inleder lovande med den fulländade powerpopkaramellen *In love with a girl* som säkert kommer gå varm på reklamradion under våren. Här finns elva spår till i samma stil och de som gillade förra skivan *Chariot* kommer inte att bli besvikna. Gavins musik känns ganska så tidlös och flertalet av låtarna skulle lika gärna vara skrivna på 70-talet som nu.

Det är så amerikanskt det bara kan bli, men till skillnad från kollegor i genren som Nickelback och Staind, så känns det ändå catchy och fullt av spelglädje. Han har en bra kraftfull rockröst med stänk av soul och även texterna känns genomarbetade och ärliga.

Produktionen är solid, men kanske lite väl förutsägbar och bombastisk ibland. *Gavin DeGraw* är knappast den mest nyskapande skiva du kommer att höra i år, men är det amerikansk radiorock du går i gång på så kan det här vara en av årets absoluta höjdpunkter. Själv så hoppas jag att han slutar snegla på topplistan och vågar experimentera lite mer med sitt sound på nästa platta.

THOMAS RÖDIN

”DEMONS”

Ace in the hole

SOUND POLLUTION

GGG

Kandidaterand till Hellacopters arvtagare har startat. ”Demons” från Stockholm tillhör de som kan tänkas vilja tillhöra de hetaste kandidaterna. De har inte nått ut till den breda massan än, trots sina tre fullängdsalbum, men däremot långt utanför landets gränser. Och är det något en punkare ska göra så är det att spräcka gränser.

Med frenetisk energi får de inte bara demoner utan också människor att vilt kasta sig hit och dit. Men själva har de valt att sätta sitt namn mellan citationstecken, vilket visar att de inte är så värst onda. De röjer på helt okej, men jag skulle ändå säga att de hamnar inom mainstream-garagepunkrocken och spelar i

en lägre division än Hellacopters. Inga direkt bakläxor men inte heller några guldstjärnor får de av mig.

Problemet, misstänker jag, är att de inte har äkta, blödande själar och desperata känslor utan mer imiterar sina idoler med uttänkt, kommersiell punk som resultat. Är den nya punken välklädd för att påverka smygvägen, kan man fråga sig? ”Demons” känns i alla fall mer självcentrerade än samhällskritiskt upproriska. Men det bor säkert en liten punkare inuti varje kostymnisse. ”Demons” själva vinner ju på en rikare publik, om inte annat.

MATHILDA DAHLGREN

CHERI DENNIS

In and out of love

BAD BOY/WARNER

GGG

Jag tror inte det är att jag är extra gnällig, det är snarare det överdrivna utbudet av välpolerade r'n'b-artister som överbelastar mitt system. Alla dessa snyggt sjungande näst-intill-photoshoppade kids som levererar fläckfri soulpop börjar gå mig på nerverna. Och då är Diddy-protégéen Cheri Dennis ändå en av de bättre jag hört på sistone.

Diddy signade henne redan 2001, men debuten har väntat på sig ända tills nu. Kärlekens positiva och negativa sidor är ämnena för dagen och Cheri låter trovärdig vid micken. Producenterna är de rätta och gör sålunda sitt jobb och ändå gör *In and out of love* inte något stort intryck. Cheri är ingen Mary J. Men hon kan bli. Jag är till och med säker på att jag kommer att gilla *In and out of love* mer om en månad. För Cheri har embryot till star quality.

GARY LANDSTRÖM

DEVIL IN THESE GUYS

All those songs were picked out by a dice

EGENUTGIVNING

GG

Det är inte varje dag man stöter på ett handmålat skivkonvolut. Det är en blyertsteckning med gulddetaljer och varje gång skivfodralet ska in eller ut ur sin plastficka suddas blyertsen ut lite. Det hemmasnickrade konvolutet tyder på en lika hemmasnickrad produktion, vilket inte behöver vara negativt, men Devil In These Guys låter tidvis riktigt snyggt. Men bara tidvis. Devil In These Guys är ett emnansprojekt och den avspända electropopen pendlar mellan att vara snygg och cool till att vara seg och otajt. Ibland kommer små pustar av Karin Dreijer och inbjudande takter, mystik och spänning, men under andra spår känns musiken istället som en långsam film utan final.

Jag hoppas inte att de här låtarna var, som titeln antyder, valda genom tärningslag, för tänk hur bra det kunde ha varit om allt var lika bra som det allra bästa.

MARIA PETERSSON

ESSIE JAIN

We made this ourselves

THE LEAF LABEL/DOTSHOP.SE

GG

We made this ourselves är ett debutalbum. Men egentligen släpper Essie Jain sitt andra album i samma veva. I Storbritannien har de redan fått lyssna på *We made this ourselves* i över ett år och de får ett nytt album att lyssna vidare på. Men först nu är det dags för resten av världen, som inte hänger på myspace och redan lyssnat, att få ta del av Essie Jain-kakan.

Nu bor londontjejen i New York men beskriver sig själv som väldigt brittisk. Hennes musik är dock några världshav ifrån Arctic Monkeys, Lily Allen och typisk britpop. Essie Jains stämma är så svävande, skör och mjuk att tillsammans med det ledsamma, långsamma ackompanjemanget blir låtarna närmast hymner. Essie Jain får mig att tänka på psalmer. Melankoliska, lågmälda melodier och lika melankolisk och lågmäld sång. Det är vackert, väldigt vackert, men låtarna flyter ihop till en enda väldigt tunn massa och det

blir tråkigt. Så fort Essie Jain släpper taget lite grann, låter tempot öka och fler instrument får vara med och spela blir hennes musik mer lockande och fångslande. Musiken går inte sönder trots att den får ta i lite mer än annars.

We made this ourselves skulle kunna kallas intim och öm, men det gör den automatiskt inte spännande utan snarare slätstruket.

MARIA PETERSSON

FAITHFUL DARKNESS

In shadows lies Utopia

GOLDENCORE/UNIVERSAL

GGG

Debuterande höganäsare med forna Soilwork-trummisen Jimmy Persson som namnkunnigast i skaran. Här trakterar han gitarren, som jämte keyboardisten Andrea och den fenomenala growlaren Erik är färgstarkast.

Emellanåt tycker jag detta är lysande. Snygga partier med rena sånginsatser i refrängerna varvas med passager i rent otroliga hastigheter samtidigt som det rörs ner både döds och svartpisk i grytan. Dragonforce i hårdare jaktmarker om man så vill. Tyvärr blir det aningen spretigt och jag hade gärna sett att de hushållit en smula med keyboarden som är väl framträdande. Men *Pure silence* och *Fields of yesterday* – det är grejer det!

ROGER BENGTSOON

JACOB FELLÄNDER

Letters from the trenches

BRITA/BORDER

GG

Populärkulturella referenser ur samtiden kan vara knepiga, de bygger på att alla känner till allt. Jag försöker ändå. I senaste säsongen av *100 höjdare* kallades finaldeltagaren LBK för ”Kreativitetensmannen”. Allt han gjorde skulle vara kreativt och storslaget och livsbejakande. Jag får samma känsla av Jacob Felländer. Utöver att göra konstfull musik som nu släpps på skiva är han fotograf och har bland annat gett ut en fotobok.

Kreativiteten flödar. Hur blir resultatet? *Letters from the trenches* är inte en dålig skiva, men Jacob anstränger sig så hårt för att vara arty och originell att den känns splittrad och forcerad. Att ena sekunden leka Jarvis Cocker över skrivmaskinsknatter och strax därefter göra en traditionell singer/songwriterlåt med countryvibbar blir lite för hattigt. Speciellt som hela skivan dras med viss tråkighet.

EMMA RASTBÄCK

GÖRAN FRISTORP

Min lyckas hus

DAWORKS RECORDS

GGG

Göran Fristorp har genom åren gjort sig känd som en duktig tolkare av både egna och andras visor. Efter diverse kyrkoturnéer och julskvivor är han nu tillbaka med ett regelrätt visalbum. Eget material blandas med tonsatta dikter av Fröding och Karlfeldt, och ni som följt Fristorp kommer känna igen er. För här är det inte frågan om några omvälvande stilbyten utan han vandrar tryggt vidare i gamla invanda fotspar. Och även om *Min lyckas hus* som helhet håller en klart godkänd nivå så är jag lite besviken på att ingen låt riktigt höjer sig över genomsnittet. Trots duettpartners som Helen Sjöholm och Herborg Kråkevik så lyfter aldrig materialet riktigt, kanske är det för att de inte riktigt lyckas sätta sin egen prägel på låtarna utan mest blir besökare i Fristorp-landet. Göran Fristorp har en bra röst och är en riktigt duktig klassisk gitarrist, men kanske hade han tjänat på att våga ta ut svängarna lite mer. Varför inte bjuda in Miss Li, Laleh och Håkan Hellström som gästartister nästa gång?

THOMAS RÖDIN

ERIC GADD

Stockholm står kvar, men jag ligger

UNIVERSAL

GGG

Eric Gadd är tillbaka med sin första svenskspråkiga platta på 19 år, och det känns som något av en nytändning för Sveriges okrönte funk- och soulking. Förstasingen *Tvåhund-ratusen* är nåt utav det svängigaste jag hört hittills i år och personligen hade jag hoppats på en hel platta i samma stil. Nu blev det inte riktigt så utan huvuddelen av *Stockholm står kvar, men jag ligger* består istället av avslappnad svensk soul i ganska lugnt tempo. Som en slags hybrid av det bästa hos Kaah och Bo Kaspers orkester hanterar Gadd det svenska språket med yttersta perfektion och texterna får ett helt annat liv än om de hade varit på engelska. Plattans akilleshäla blir istället bristen på tempo, låtarna glider ibland nästan helt in i varandra med resultatet att det här och var blir lite väl säsig. Kanske kunde det varit idé att plocka in en producent från rockgenren nästa gång för att få till en lite ruffigare och mindre välpolerad ljudbild? All heder dock åt en artist som en gång i tiden var med och grundade den svenska soulscenen och som än idag känns både vital och tämligen unik i sitt slag. Eric Gadd står kvar, när de andra faller.

THOMAS RÖDIN

GAIA

Maricopa

EGENUTGIVNING

GGG

Demobandet Gaia har hållit på ganska länge med olika uppsättningar varav den senaste bestående av den traditionella sammansättningen bas, trummor och två gitarrister, där den ena dessutom sjunger, har spelat ihop under fyra år.

Maricopa innehåller fem låtar där inriktningen pekar åt hårdare progressiva tonkonster. Här finns stor potential i ett flertal musikaliska passager men sammantaget känns det inte helt klockrent i nuläget. Materialet är helt enkelt inte tillräckligt starkt över. Med bättre gallring kan Gaia dock bli väldigt intressanta.

ROGER BENGTSOON

GEMINI FIVE

Sex drugs anarchy

WILD KINGDOM/SOUND POLLUTION

GG

Gemini Five spelar glammig sleaze med roten i metal snarare än pop och rock'n'roll. Det är så klart inget nytt under solen, men poängen är att bevara 80-talet lika oförstört som en arkeolog gräver fram relikier.

Om man jämför *Sex drugs anarchy* med Sveriges bästa ansträngning inom detta område, Crashdiets *Rest in sleaze*, så hamnar Gemini Five långt bakom. Men gruppens låtar har blivit bättre sedan debutens *Babylon rockets* 2003, och bevisar det på spår sex och sju, särskilt i refrängerna.

Men när killarna i *Something's gotta give* stjal hela introt och versmelodin från Cinderellas klassiker *Somebody save me* fattar jag inte poängen. Särskilt inte eftersom originalet är en låt som brottar ner tio Gemini Five-låtar med bara lillfingret. Därför outar jag denna lilla önskan: att alla ”unga” band inom denna genre slutar upp med alla flörtar och respekt-passusar till de stora LA-banden. Vi fattar att Gemini Five dyrkar Mötley Crüe utan de där umlaut-prickarna på vokalerna som bandet har på sin hemsida.

Det räcker att se frisyrenna.

TORBJÖRN HALLGREN

AL GREEN

Lay it down
BLUE NOTE/EMI

GG

Formeln för Al Greens tredje skiva på Blue Note är lika enkel som tröttsam. Be de gästande svänga auktoriteterna Ahmir ”?uestlove” Thompson (The Roots) och James Poyser lämna kreativiteten hemma och lägga några konservativa soulkomp å la 1970-tal. Snubbla sedan runt all eventuell melodi som en enbent ballerina och uppnå ylande klimax när kören gör entré och påminner lyssnarna vilken låt de lyssnar på. Det behövs – de är alla identiska.

Lay it down är första skivan utan producenten/låtskrivaren Willie Mitchell sedan Greens comeback 2003 och han är saknad. Fingertoppskänsla och auktoritet har nu ersatts av jamsessioner och formstöpt soulospel med storögda lärjungar till producenten och gästartister. Visst, ”?uestlove”, Poyser, John Legend, Corinne Bailey Rae och blåsarna i Dap-King Horns är ett begåvat urval – men uppenbarligen helt fel för att hålla den store soullegenden på rätt spår.

DAN ANDERSSON

STERLING HARRISON

South of the snooty fox
HACK TONE/BONNIERAMIGO

GGG

Soultraditionen är lång och med varierad kvalitet. Sterling Harrison var en kompetent artist, men trots en lång karriär fick han aldrig särskilt mycket uppmärksamhet under sin livstid. Nu har man gett ut hans sista inspelningar postumt. Det är klassiskt svarta soulballader med inslag av slowblues som präglar skivan. Visst är det smätrevligt att lyssna på, dock ingen so(ul) som tittar fram mellan molnen. Harrisons röst har rätt karaktär, men mycket faller på att han enbart spelar covers, som tolkas på ett neutralt sätt. Jag tror tyvärr inte att han får så mycket stjärnglans däruppe i sin himmel nu heller. Detta trots att han var en synnerligen seriös artist, med höga krav på sig själv, som repade i timmar inför varje spelning och aldrig uppträdde i samma kläder. Kanske är det just korrektheten som gör att musiken känns för platt och inte riktigt lyfter, spontaniteten och variationen saknas såpass mycket att jag redan efter några låtar märker att musiken passerar förbi, utan att lämna några spår efter sig. Harrison lär inte bli någon soulens Van Gogh efter sin död. Men medelvägen höll han, ända till slutet.

MATHILDA DAHLGREN

H.E.A.T.

Heat
STORM VOX/PLAYGROUND

GG

Säga vad man vill om transexualitetens eviga romantiserare – Mötley Crüe, Twisted Sister eller Crash Diet – de har alla denna gemensamma nämnare. Men de har i alla fall ett jävlar anamma i sig, som övermjåkiga AOR-band i stil med H.E.A.T. saknar. Debutplattan *Heat* är totalt befriad från allt vad kreativitet och inspiration anbelangar. Det enda som inte får betyget att rasa i bött är att grabbarna helt utan skam i kroppen faktiskt verkar stå för vad de gör.

CHRISTIAN THUNARF

JOHN HIATT

Same old man
NEW WEST/PLAYGROUND

GG

John Hiatt har gjort ett antal riktigt stora låtar och album genom åren, med sin hemgjorda variant av blues och Costello-pop. De gånger John Hiatt blivit lite trädig och långrandig har han oftast rört sig mot dylansk folkblues utan att profilera sig med något som gör det intres-

sant ens i genren, något som han verkade kunna göra utan problem tidigare.

Tyvärr har de senaste livestecknen Hiatt lämnat varit mer och mer grundmurat rotade, nästan cementerade, i det senare; allt trögare att lyfta, allt trögare att ta sig upp från de allt mer inkörda färor. Det är inte mycket som får en att lyfta på ögonbrynen här på *Same old man* heller. Visst är det habit, visst är hans karaktäristiska röst ständigt närvarande och bara den en kvalitetsfaktor, visst är det i sig ett styrkebesked att inget faller ur ramen och allt tuffar på enligt tidtabell. Att han fortsätter på den trygga linjen som visserligen också producerat stora ögonblick. Men John Hiatt har varit så mycket mer, John Hiatt är så mycket mer genom tid. Och precis som med Van Morrison väntar man på att det där extra som både Hiatt och Van the Man kunde gödsla med i forna dagar ska om inte forsa över en, men i alla fall krydda de småputtriga senaste alstren. Men det händer tyvärr aldrig här. Och förtröstansfullt naivt fortsätter jag vänta.

MAGNUS SJÖBERG

THE HUSH SOUNDS

Goodbye blues
DECAYDANCE/WARNER

GGG

The Hush Sounds skiljer sig med sin piano-drivna och ibland lite swingjazziga pop-ganska mycket från sina övriga lite mer punkiga bolagskamrater som Panic At The Disco. De första spåren på *Goodbye blues* bär spår av gammal klassisk americana uppblandat med swing, men sen mynnar det hela ut i melodisk gitarrpop. Att det ibland blir ganska tvära kast mellan stilarna beror på att bandet 2006 var på väg att upplösas. Medlemmarna började skriva låtar till respektive soloprojekt, men man ångrade sig och använde istället materialet till en ny skiva med hela bandet. Det blir aldrig dåligt, men sångerskan Greta Salpeters låtar står i en klass för sig. Allra bäst blir det när hon får ta plats med sitt piano och ge bandet det där lilla extra som hjälper dem att sticka ut från mängden. Ett stort plus också för den högklassiga stämsången.

THOMAS RÖDIN

INTERSTATE 40 RHYTHM KINGS

Livein' the wild life
LAST BUZZ/BORDER

GG

Visst kan det kännas lite befriande att höra klassisk rhythm'n'blues emellanåt. Visst kan det vara skönt att låta den eventuella latente 50-talsamerikanaren få komma till tals någon gång emellanåt. Interstate 40 Rhythm Kings från Borås gör sitt bästa för att locka fram den delen av en själv. Själva är den delen av mig inte speciellt intresserad, och blir det inte heller i längden här. Det är visserligen gjort med inlevelse och passion, och i de låtar som börjar sniffa mot det mer mjuka gunget i rumban känns det faktiskt riktigt bra. Men tyvärr är det den gamla bugg-själen som börjar protestera. Och då går inte jag igång heller.

MAGNUS SJÖBERG

IT HUGS BACK

The record room: First four singles
TOO PURE/PLAYGROUND

GGG

It Hugs Back är ett ynglingaband från Kent i Storbritannien. De skulle kunna sammanfattas som ett gäng pojkar som fastnat i ett Sonic Youth/Thurston Moore-träsk och inte lyckas komma upp igen. När jag sedan besöker deras MySpace och ser Sonic Youth och Wilco högst upp på influenslistan blir jag inte förvånad. Det finns inget negativt med att låta som ett bra band men jag saknar mer pepp i låtarna då det blir lite för mycket sega gitarrer emellanåt. Höjdpunkten på *The record room* kommer i låten *Lights in the trees* där sången tar över istället för gitarrerna. En catchy melodi kommer fram och första raden påminner om

The Hard-Ons *The ballad of Katrin Carlidge* men slutar som vanligt med att låta Sonic Youth.

ALEXANDRA BENGTSOON

JADE STONE & LUV

Mosaics: pieces of stone
SUBLIMINAL SOUNDS/BORDER

GGGG

Det distar i membranerna när Jade Stone klämmer i med sin breda pipa. Det handlar om cool, tillbakalutad soulrock av typiskt 70-tals-snitt. Som klipt och skuret för sommarens roadtrips.

Att inte återutgivning av sådana bortglömda (på den tiden förmodligen överflödiga) plattor blivit en större trend idag? Det får vi väl skylla på dagens övermätta marknad. Att begrunda: vad betyder det egentligen att 40 år gammal musik ofta känns piggare än det mesta vi matas med i samtiden?

CHRISTIAN THUNARF

JAMES

Hey ma
POLYDOR/UNIVERSAL

GGG

Det har gått mer än 20 år sen Manchester-bandet James släppte sin första skiva, men kreativiteten har inte sinat för det. *Hey ma* är bandets tionde skiva, och dyker upp efter sju års tystnad. Den är på sätt och vis en ganska blek variant av bandets tidigare hitskivor. Visst håller spåren hög klass, och visst funkar James gamla recept på indiepop fortfarande, men *Hey ma* är nog ändå en skiva som glöms bort hyfsat snabbt. Undantagen skulle vara spåren *Oh my heart* och första singeln *Whiteboy*.

JENNY BRINCK

SCARLETT JOHANSSON

Anywhere I lay my head
RHINO/WARNER

GGGG

Skådespelare som försökt sig på en karriär som sångare har varit en ganska vanlig syn de senaste åren. Kvaliteten har dock varit väldigt skiftande och det är tyvärr sällan man lyckats föra över sina kvaliteter som skådespelare och berättare till musiken. Därför är det så underbart att få höra det som Scarlett Johansson åstadkommit på *Anywhere I lay my head*. För hon har verkligen lyckats med att få det att låta både personligt och ärligt.

Istället för att anlita de hetaste låtskrivarna för att kränga så många plattor som möjligt har hon istället bestämt sig för att tolka några av ikonerna Tom Waits låtar. Med sin mörka stämma, som påminner en del om sena Ronnie Spector, så omfamnar hon Waits material och gör det till sitt eget. Det är mörkt och ödesmättat, men mest av allt otroligt vackert.

Kanske är albumet lite väl svårsmält för de som hoppats på en trallvänlig och kommersiell popplatta, men rent konstnärligt är det en fullträff. Allra bäst blir det i singelspåret *Falling down* där gamle legendaren David Bowie är med och duetterar. Med på plattan finns även egna låten *Song for Jo* som hon skrivit tillsammans med producenten David Sitek. Mina damer och herrar: Det här är bra på riktigt!

THOMAS RÖDIN

LAURIE JONES

Laurie Jones
REVERSING/HEMIFRÅN

GGG

Amerikanska singer/songwritern Laurie Jones släpper nu sitt tredje album och fortfarande är det samma mix av americana, folk och gitarrock som bildar grunden. Men enligt egen utsägo så har hon den här gången även vävt in influenser av gospel och sydstatsrock i melodierna.

Och resultatet är faktiskt inte alls oävet. Lauries röst låter både tonsäker och laddad med attityd och flertalet av låtarna får åtminstone undertecknad att stampa takten. Särskilt gillar jag den avslappnade attityd och de sköna riffen som kan anvjutas i trallvänliga *Another road trip*. I sina mest poppiga ögonblick så är hon inne och sniffar på Sheryl Crow's domäner och den här skivan innefattar flera låtar som skulle passa fint i P4:s låtlistor i sommar. Musik som gjord för lata och soliga dagar i hängmattan.

THOMAS RÖDIN

THE JUNKIES

Teleport Nation
EGENUTGIVNING

G

Ett av de finaste ögonblicken i mitt liv var när jag som 14-åring såg The Posies på Debaser, och Ken Stringfellow hoppade ner i publiken och lät mig stå bredvid honom och sjunga med i *Solar Sister* i mikrofonen. På sin MySpace har The Junkies från Uddevalla lagt upp en cover på Posies-låten *Grant Hart*, där Seattlebandet hyllar Hüsker Dü-trummissen som låten är döpt efter. I The Junkies tappning är det istället en förmodad hyllning till The Posies. Jag känner mig alltså väldigt skyldig att gilla det här.

Det är – säklart – känsliga popmelodier över distade och aggressiva gitarrer, och The Junkies var säkert också på den där konserten. Det bådär gott, men bandet låter inte alls som The Posies rättmätiga arvtagare. De låter som ett förband till huvudakten på fritidsgårdens fredagsspelning. Låtarna är helt enkelt inte tillräckligt bra, och hur mycket jag än vill så bär det emot varje gång jag tänker att jag ska ge skivan en chans till. Det är absolut inte personligt.

Om jag bara slipper lyssna på dem så tycker jag verkligen om The Junkies. Enligt bilden i konvolutet så verkar de vara fyra städade småbarnspappor i flanellskjortor, om än med ett gräsligt illa valt bandnamn. Vi hade säkert kunnat utbyta tankar om en hel del gemensamma favoritband, men jag vill helst låta det stanna där.

REBECCA AHLBERG

SIRI KARLSSON

Mellan träden
TOMBOLA RECORDS

GGGG

Siri Karlsson är en duo bestående av Maria Arnqvist på altsax och Cecilia Österholm på nyckelharpa. Kombinationen sax och nyckelharpa ger naturligtvis ett uttryck som närmar sig folketon, men det finns mycket mer att upptäcka här.

Ibland ger sig musiken iväg på nästan experimentella utflykter som kantas av besök i både jazz- och mer experimentljudande miljöer, men det är ändå oftast folkgreppet som dominerar. Saxen bidrar till att minna om svensk prog, precis som Eric Malmerbergs gästande hammond, i allt det folkliga.

Men oavsett hur man kan och vill definiera Siri Karlsson kommer man, trots några mer lite slentrianmässiga passager, inte undan att *Mellan träden* ofta är så pass trolsk i sin uppenbarelse att det är svårt att motstå den. Den lockar, pockar, fyller ens jazz- och folksjäl med så mycket kärlek och gift att man längtar, trängtar och i trans följer den i spåren varthän den än må vilja locka med en. Lekfullt, skirt och öppet, ofta gemensamt, men sen kommer locktonerna, av respektive instrument, var för sig, viljandes uppmärksamhet.

Öppningslåten *Nästa Bandhagen* är den i sanning perfekta locktonen, och sedan är det bara att låta alla visioner, alla möten och all sommarnatt uppsluka en. Jag bryr mig inte om vad som händer mig, jag bara följer...

MAGNUS SJÖBERG

KEEP OF KALESSIN

Kolossus

INDIE/SOUND POLLUTION

GGGG

Om man delar in Nordens länder enligt en metalkarta så blir den så här:

Finland = Symfonimetal å la HIM och Nightwish, Sverige = Döds och trash metal typ At The Gates och In Flames, Danmark = Vet inget som liknar metal förutom Konkhra och Boghandle men de har lagt av så det blir inget alls på Danmark, Norge = Black metal såsom Mayhem och Dimmu Borgir.

Keep Of Kalessins musik fångar hela Nordens alla typer av metal. Läggs till måste även en stor portion hitpotential. Summan av detta blir då episk och aggressiv metal.

Keep Of Kalestin är ett av raden av skitbra norska band som harvat alltsedan Satyricon gick i kortbyxor. Det här är bandets sjätte skiva. Mixen som norrmanen visar upp är både imponerande och förvirrande. Från smöriga Michael Nyman-pianopassager, breda och vråkiga dödsgitarrer och en sångare med stämband av taggtråd. Jag älskar det. Eller "Reeespect!" som Snoop skulle sagt.

PER LUNDBERG GB

KILL HANNAH

Until there's nothing left of us

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

GGG

Glöm akter som HIM, My Chemical Romance och Neverstore. Kill Hannah var där redan 1997 och gjorde sin grej. Still going strong. På samma envisa, självömkande, dramatiska vis har de prånglat ut sin goth-pop i över tio år.

Mustiga 15 spår Kill Hannah är på gränsen till dödsstraff. Men jag måste säga att det här låter långt mer äkta och ärligt än någon av de mer sentida akterna ovan presterat. Men, å andra sidan har väl musiken aldrig varit det centrala för en publik bestående av svåra, svartklädda ynglingar vilse i puberteten.

CHRISTIAN THUNARF

KLINTBERG

Vägen ut

BOLERO RECORDS

GGG

Göran Klintberg har ett förflutet som sångare i soulinfluerade 80-talsbandet Thirteen Moons som rönt en del uppmärksamhet utomlands, men aldrig fick något större genomslag i Sverige. *Vägen ut* är hans andra soloplatå och det här är vemodig vuxenpop som för tankarna till såväl Peter LeMarc som Plura och Van Morrison.

Även om melodierna jäms över håller bra kvalitet så är det framför allt texterna som är Klintbergs största tillgång. En medelålders mans blickar tillbaka i backspegeln och delger oss sina betraktelser av kärlek och relationer, ibland med en religiös underton. I kombination med en stark och personlig röst så får det låtarna att sticka ut litet från resten av utbudet i genren.

Uppbackad av kända namn som Elin Sigvardsson, Irma Schultz och Micke "Nord" Andersson så har han fått till en riktigt trevlig liten platta som säkert kommer gillas av landets P4-producenter.

THOMAS RÖDIN

KONRAD KORABIEWSKI

Stateless

D'ORHINGE L'ORANGE

GGG

Ibland glömmar man bort det, men electronica är faktiskt gammal och anrik nog för att tåla reminiscenser och nostalgiserande old schoolestetik. Och det verkar det vara allt fler som tycker. Donnacha Costello fick nyligen en fantastisk nytändning, då han bestämde sig för att enbart arbeta med analoga syntar och trummaskiner, och Aphex Twin verkar ha fått för sig att han var på rätt spår redan för 15 år

sedan, då han strupdjupt satt fast i syraträsket, invirad i knorrande acidslingor.

Konrad Korabiewski är nog inne på samma spår, och tycks sakna electronican som den lät i början av 90-talet, då Warp slog genom på allvar, då B12, LFO och The Black Dog lät som elektriska ekon från framtiden. Korabiewskis debut *Stateless* osar nämligen av den där lekfulla men samtidigt gravallvarliga electronican, den som oblygt växlar mellan fätöljtechnolunk och betonggolvsstempo, som förenar intrikata rytmer och spröda melodier, och som ströslar obskyra samlingar och sluddrande robotröster över allt. Albumet samlar visserligen material inspelat mellan -98 och -08, men eftersom Korabiewskis musik likväl alltid låter -93, ger det ändå ett både jämnt och sammanhållet intryck.

Och jag är ju barnsligt förtjust i just den där eran – Warp-eran – och jag har en mjuk fläck i bröstet för ovan nämnda grupper. Så även om Korabiewski inte får några poäng för banbrytande originalitet, får han det i alla fall för känsla, stämning och ton. Av mig, åtminstone.

FREDRIK FRANZÉN

MARIA KVIST

I read a review

WIDE MEADOW/CDA

GG

Maria Kvist har en röst som låter förvillande likt Frida Öhrns och hon skriver lättsamma texter som stundtals blir till små underhållande berättelser. Musikaliskt sett har jag dock väldigt svårt att bli engagerad av *I read a review*.

Det här är klassisk pianobaserad jazz, förvisso välspelad, men samtidigt erbarmligt tråkig och händelselös. Att musik är avslappnad brukar i många fall vara ett positivt tecken, men här skapar det istället en loj känsla av att man bara ansträngt till hälften. Det här kommer säkert göra sig bra hemma i många av de svenska folkhemmen där lagom är bäst. Men jag kräver lite mer än så här för att bli exalterad.

THOMAS RÖDIN

PETER LEMARC

LeMarcLive!

SONY/BMG

GGG

Det råder väl vid det här laget ingen tvekan om att Peter LeMarc är en av Sveriges skickligaste låtskrivare och efter mer än 25 år i branschen så har det blivit en ganska diger skattkista av låtar att ösa ur. Att han dessutom har en röst som är lika underbart mjuk som den är personlig har ju dessutom genom åren gjort honom till alla P4-producenters våta dröm. Och vid det här laget kan man nog dessutom trots hans ganska sällsynta tv-framträdanden kalla honom för en folkkär artist med fans i alla generationer.

På den här dubbel-CD:n sammanfattas vinterns turné som bestod av en repertoar av låtar från hela Peters karriär. Den ena klassikern avlöser den andra och publiken fullkomligt öser kärlek över den blyge mannen från Trollhättan. Ändå är det som om den där känslan och euforin inte riktigt när ända fram till mig. Jag sitter mest och sörjer att jag inte själv tog chansen att se konserten live utan nu får nöja mig med en ljudupptagning utan det visuella inslaget. Dock kan jag inte undgå att spricka upp i ett leende när jag hör *Så gott att må gott igen*. För mer uppriktigt, äkta och medryckande kan inte en låt bli.

Dock så saknar jag en del av mina favoritlåtar, men det hade väl behövts åtminstone fyra CD-skivor för att täcka upp allas önskemål. Det här kan säkert vara ett kul minne för er som besökte någon av vinterns livekonserter. Men för alla er andra så rekommenderar jag istället två år gamla *Sjutton sånger* – *LeMarc sjunger LeMarc* där han gav sina gamla låtar ett nytt avskalat liv.

THOMAS RÖDIN

LESS THAN JAKE

Losers kings and things we don't understand

Pezcore

Goodbye blue and white

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GGG

Tre feta de luxe-versioner av gamla svängiga ska-punkplattor med kultbandet Less Than Jake har Cooking Vinyl fläskat ut. Förutom att varje platta innehåller precis 20 låtar så innehåller varje maxade digipack även en DVD-skiva med roliga grejor på. Originalutgåvorna av dessa album kom vad jag förstär ut under mitten av 1990-talet. Då gick de mig totalt förbi ska jag erkänna. Men Less Than Jake är ett gäng värda vår uppmärksamhet.

Det handlar om samma typ av ska-influerade punkrock som spelas av band som Rancid och NOFX, för att nämna två mer kända gäng. De visar ofta upp en humoristisk ädra i sina låtter. Som till exempel i *Johnny Quest thinks we're sellouts* och *Scott Farcas takes it on the chin*. På *Goodbye blue and white* gör de även HC-punk-covers på Twisted Sisters *We're not gonna take it* och Dion & The Belmonts klassiker *Teenager in love* från 1959. Egna röjarhöjdare från dessa tre album är *I think I love you*, *Liquor store*, *Boomtown*, *Pez king* och *Soundman/soundcheck*.

Less Than Jake är glad, medryckande och munter HC-punk. Festligt och kul.

CARL THUNMAN

LIQUID LIQUID

Slip in and out of the phenomenon

DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

Rytterna från tunnelbanans pendlande. Yrande vokala läten från storstadsdjungeln. Skitiga basgångar likt tunga, monotona steg på smutsiga trottoarer. Marimba som illustrerar förvirrande, hysteriska neonskyltar. Manhattans Liquid Liquid tonsatte 80-talets New York redan då jag knappt ens var född. Ett genidrag då av Domino Records, att ge ut deras samlade låtskatt en sisådär 30 år i efterhand.

Det handlar om vit stortstadspunkfunk stöpt i en alldeles egen form, med ett ljudlandskap som fullkomligt trollbinder. Och som ingen kommit i närheten av sedan dess.

CHRISTIAN THUNARF

THE LOOSE ACOUSTIC TRIO

Sorrow be gone

BIG BOOK/BORDER

GGG

The Loose Acoustic Trio gör sitt bästa för att kombinera cajun, blues och country till något eget, lättviktigt i positiv bemärkelse, och upplyftande. Och visst kan man upptäcka viss originalitet här. Framför allt verkar det som att den amerikanska trion lärt sig sin musik-historiska läxa bra, kanske lite för bra för att hela grytan ska kunna börja koka.

För det brinner sällan till, det hettar sällan till och överhuvudtaget känns det som att det finns lite väl långa transportsträckor mellan de roligare avsnitten. Även om det ibland går bortom de traditionella greppen i genren, tacksamt, blir det lite för uppfostrat och akademiskt. Roligast egentligen att höra covern av The Whos *Pinball wizard*, men den blir inte heller vad man hoppats det kunnat. Vällovligt grepp med amerikanskt rotgroove, men lite för tradigt i längden.

MAGNUS SJÖBERG

MAN MAN

Rabbit habits

ANTI/BONNIERAMIGO

GGG

Man Man från Philadelphia satsar all sin kraft på säregenhet. Så mycket att de glömmar bort låtarna. De Tom Waits-stökiga influenserna i deras variant av rockmusik tar jag emot med öppna armar. *Rabbit habits* är allt annat än

usel. Men i det långa loppet är den helt enkelt för plöjig och "tokig" för bandets eget bästa. Nästa gång kanske de bör sänka piratflaggan, skippa attityden och framföra låtar som får mig att gå i taket.

CHRISTIAN THUNARF

AIMEE MANN

@#%&! SMILERS

SUPEREGO RECORDS

GGGG

Aimee Mann fick i hemlandet USA sin hittills största framgång med soundtracket till filmen *Magnolia* för snart tioåret är sen, men här i Sverige är hon fortfarande ett ganska okänt namn. Med sin mogna singer/songwriterpop har hon alltid gått hem hos recensenterna, men det stora kommersiella genombrottet har uteblivit. Skam den som ger sig dock och här på sin sjunde soloplatå är hon tillbaka i samma gamla goda form som vi vant oss vid.

Inledande *Freeway* påminner om det sena 90-talets glada indiedagar och får mig att vilja ge mig ut på vägarna med tanken full och huvudet tomt. Resten av materialet är kanske lite mer nedtonat, men den sköna lyckokänslan finns hela tiden kvar. Tolv av sångerna är signerade Aimee själv, och undantaget *True believer* är skriven i samarbete med kollegan Grant Lee Phillips. För övrigt ännu ett ypperligt bevis på Aimees förmåga att skriva effektfulla låtar.

Det här är en i grunden ganska klassisk singer/songwriterskiva, men kvaliteten hamnar långt över genomsnittet i genren. Sorgligt nog så känns det väl lite som om popstjärnetaget redan lämnat perrongen för Aimee, men jag hoppas verkligen att den här skivan kan få en helt ny publik att upptäcka hennes storhet. Köp!

THOMAS RÖDIN

THE MATCHES

A band in hope

EPITAPH/BONNIERAMIGO

GGG

Bad Religion-legenden Brett Gurewitz bolag Epitaph är kanske inte mest kända för att ge ut bra indie-pop/rock. Men nu gör de det i alla fall. The Matches. Ett drivet gäng från Oakland. Faktum är att det inte bara låter indie om detta. Det låter tidvis faktiskt mycket post-progressiv rock av dinosaurietyp också. Andra får säga vad de vill. Men jag hör ekon från såväl Queen (speciellt påtagligt i låten *Darkness rising*) som från diverse 80-tals-spöken.

Jag är övertygad om att detta amerikanska band skulle tilltala många hardcorefans av The Ark. De är också ett band som blandar det storslagna och pompösa med det indiepopiga och enkla. The Matches är även de mycket medvetna om sin image, sina kläder och det visuella. Man börjar efter ett tags lyssnande och nätforskande nästan undra om The Ark är deras förebilder?

CARL THUNMAN

SCOTT MATTHEW

Scott Matthew

GLITTERHOUSE/PLAYGROUND

GGG

Scott Matthew, som lämnade Australien för att bli new yorker, har en röst som en ung David Bowie å la *Life on mars*. Tillsammans med forne Smiths-trummisen Spencer Cobrin blir den här skivan bitvis riktigt vacker. Mycket på grund av Scott Matthews röst. För musikaliskt är det inte banbrytande. Ledsen kille som sjunger om hjärta och smärta ackompanjerad av piano, akustiskt gitarr och stråkar känns igen allt för väl. Vet inte hur det skulle låta intressantare heller. Om han enbart hade kompats av en gitarr?

För det som utmärker sig allra mest med Scott Matthew är och förblir hans röst. Den är minst lika inlevelse full, sårad och färgrik som Anthony Haggertys.

PER LUNDBERG GB

EUGENE MCGUINNESS

The early learnings of Eugene McGuiness
DOUBLE SIX/PLAYGROUND

GGG

Eugene McGuinness föddes för 22 år sedan i London-stadsdelen Leytonstone. Vakna läsare känner till att även Blur-mannen Damon Albarn föddes här. Och kanske är det något med de här trakterna, där Eppingskogens södra delar murats in av höghus.

För McGuinness lyckas uppdatera, föra vidare och göra något eget av den urbrittiska poptradition som Blur skakade liv i för snart 20 år sedan. Och jo, i övrigt är det är en hel massa farbröder man hör spöka i kompositioner som *High score* och *Bold street*. Syd Barrett, Luke Haines och Bill Pritchard till exempel. Och så naturligtvis Ray Davies.

Men det är, som sagt, högst moderna berättelser Eugene McGuinness bjuder på. Eller tidlösa, snarare. Det handlar om lördagar på falska amerikanska diners, att supa ihop med folk som läser på scenskolan, om Burberry-kläder, brun-utan-sol-krämer och talkshow-vårdar. Och det usla engelska vädret, förstås.

The early learnings of Eugene McGuiness är på alla sätt en älskvärd debut och jag inbillar mig att en högst intressant karriär precis börjar.

DANIEL SWEDIN

THE MEDALIST

The Medalist
CLODBERRY RECORDS

GGG

The Medalist verkar vara ett genomtrevligt band. Det må vara ett högst ovetenskapligt antagande efter att bara ha lyssnat på deras debut-EP och läst deras myspace-presentation, men jag tror det. Trevlig brukar inte vara en jättespännande egenskap, men det här är den sortens trevlig som får dig på gott humör och som sprider ett lätt leende på läpparna.

The Medalist är fyra killar från Göteborg som spelar sommardoftande pop. Musiken låter som om Beach Boys och The Thrills möter svensk 90-talspop. Körer, trumpet och saxofoner samsas med gitarrer, tamburiner och en massa andra instrument. Och det är just allt det där – körer och instrument – som bygger upp deras enkla melodier och gör dem lockande. EP:n *The Medalist* är lätt att tycka om, den är trallvänlig och samtidigt skönt avkopplande. Det är helt enkelt rätt bra att vara trevlig.

MARIA PETERSSON

MOONSPELL

Night Eternal
STEAMHAMMER/BORDER

GGG

Trots att Moonspell nu kommit fram till sitt nionde album var kunskaperna väldigt begränsade innan jag läste på lite i samband med inlyssnandet av den färska produkten. Jag visste att de kom från Lissabon, Portugal, gjorde visst väsen av sig med debuten *Wolf-heart* för tioalet år sen och att de idémässigt troligen håller till vid bortalagets flank utifrån mitt frikyrkliga synfält.

Av mina nyförvärvade kunskaper är den mest framträdande som följer: symfonisk mörkermetall av ett pompöst snitt som förmedlar känslan av den eventuellt stundande apokalypsen. Liknande vibbar som domedagsbandet framför andra, Savior Machine, har fulländat på sin ännu oavslutade *Legend*-svit utan att riktigt nå upp till samma klass. *Night eternal* är annorlunda mot vad jag trodde på förhand och dessutom bättre men i mina öron har det gjorts bättre förr.

ROGER BENGTSSON

JASON MRAZ

We sing, we dance, we steal things
ATLANTIC/WARNER

G

Om Jason Mraz var ett TV-program så skulle han vara det där inslaget i *TV-shop* där de försöker kränga någon sorts magisk köksapparat som skivar grönsaker. Publiken säger ooh och aaah och det är vita tänder, lite välpolerad religiositet och så där vedervärdigt TREVLIKT. Och det är tittarna som köpte den där apparaten som kommer att lyssna på *We sing, we dance, we steal things* och tycka att det är en riktigt festlig skiva. Vilken rar ung man, kommer de att tänka. En hynens kille. Och rolig är han också! Se sådana finurliga ordvändningar. Lite som om Patrik Isaksson skulle ställa upp i *Parlamentet*.

Men där *TV-shop* blir fantastiskt underhållande i all sin uselhet, så är Jason Mraz enbart provocerande värdelös. Singeln *I'm yours* har rönt stora framgångar i hemlandet, och även i Sverige har den all potential i världen att bli den sämsta sommarplågan sedan Maroon 5. Detta är Antikrist.

REBECCA AHLBERG

MUDCRUTCH

Mudcrutch
REPRISE/WARNER

GGG

Tillsammans med några av killarna ur Heartbreakers och två andra originalmedlemmar ur sitt gamla band återförenar Tom Petty Mudcrutch. Några av Pettys senaste skivor har känts relativt fräscha, men aldrig nått riktigt fram, och man undrar ju om det är just flytten ur den invanda kostymen som till sist gör att han gör något som känns, tja, vitalt. Visst, det är inte speciellt originellt, det är hela det amerikanska spektrat mellan blues, rock och sköra strängar i folklika bergsmiljöer, men hela soundet känns stint av inspiration och idéer. Faktiskt. Till och med när han blir än mer klyschig i sitt rock- och bluesökande. Visst, vi har hört mycket av det förr, och visst, Mudcrutch bryter ingen ny mark. Men vissa stråk kan man faktiskt gå igen.

MAGNUS SJÖBERG

MUDHONEY

The lucky ones
Superfuzz bigmuff deluxe edition
BORDER

GGG
GGGGG

Mudhoney la egentligen av för två plattor sen, men det var så kul att spela ihop att de började skriva låter igen för en platta. *The lucky ones* är tredje skivan sen dess. Skillnaden från förr är att det är ett heljobb nu. Så när det den här gången var dags för en ny platta bokade de en studio, och fastän de hade två månader på sig så var allt klart och mixat på tre och en halv dag. Mudhoney lyssnade på det och tyckte det lät så rätt och bra att de lämnade studion och släppte plattan. Känns som nån borde ringa Axl Rose.

Men hur låter det då? Det låter förbannat bra, det är en ny Mudhoney-platta och de är alltid lika stabila och är sällan varken bättre eller sämre än förra plattan. Men det råare ljudet höjer den definitivt ett snäpp och Steve Turners gitarr spottar verkligen och fräser lite mer än vanligt. Öppningen *I'm now* är en härlig Stooges-dänga och *Next time* är en överfuzzad träskblues som lätt hade platsat på första plattan.

Men Mudhoney firar också 20 år i år och det firas med en deluxe edition av den klassiska EP:n *Superfuzz bigmuff*. Och den här versionen är fylld av singlar och B-sidor och obskyra låtar från diverse samlingar alla samlade på en fullpackad CD. Men inte nog med det, i samma paket är också en andra CD med två lysande livekonserter från 1988. Det visar ett ungt argt band som helt och hållet

gick sin egen väg och som kanske på grund av det aldrig riktigt slog igenom.

Ett måste om man gillar smutsig rock.

MATHIAS SKEPPSTEDT

MUSICMUSICMUSIC

Everybody digs
HOOB/BORDER

GGG

Modern instrumentalljazz är inte min melodi, måste jag erkänna. Men det är inte utan att jag hör att den är skickligt framförd, av erfarna musiker med både lekfullhet och allvar i tonerna. Pianistens fingrar dansar fram över tangenterna och trumvirvlarna flyger och far. Trion har även valt att göra en cover på gamla Steve Miller-hiten *The joker*, med den kände bluesmannen Bengan Blomgren på sologitarr, vilket jag tycker är ett uppfreskande inslag i den annars, åtminstone skenbart, traditionella jazzen. Ett annat fyndigt inslag är att ta med show-klassiker med samma namn som bandet i en busigt muterad form.

Lätthet och upptäckarlusta är egenskaper som genomsyrar hela produktionen. Skivan är således inte mastig att spisa, även om jag trots allt känner mig mätt efter ett tag. Skicklighet och glädjerus hos musikerna, men för mig blir det ändå inte särskilt entusiastiskt, utan skapar snarare hispig värkänslor som är svåra att få ordning på. *Everybody digs*, men inte riktigt jag, blir slutsatsen.

MATHILDA DAHLGREN

MY DYING BRIDE

An ode to woe
PEACEVILLE/PLAYGROUND

GGG

My Dying Bride släpper en live-CD, och frågan jag ställer mig är: hur sjutton väljer man låtar för en spelning om man är My Dying Bride? Vardera låt på *The light at the end of the world* och *Turn loose the swans* hade lämpat sig. Men från de albumen kommer bara två stycken. Och *Into the lake of ghosts* är tyvärr inte en av dem.

Jag kan namndroppa fler låtar jag saknar, men å andra sidan är det gagnlöst. Bara att sätta på studioalbumen så är det problemet löst för min del. Och då slipper jag det sunkiga ljud som den här live-CD:n kommer indränkt i.

Nej, jag är inte något stort fan av livealbum. Istället väntar jag med spänning på det nya albumet. I slutet av mars gick bandet in i studion.

TORBJÖRN HALLGREN

NINE INCH NAILS

The slip
EGENUTGIVNING

GGG

Det tog Trent Reznor tio år att göra sin tre första plattor, sen tog det sex år innan *With teeth* kom 2005. Men i och med den skivan så var Trent helt ren och hade lämnat New Orleans för Los Angeles där han verkar ha hittat en harmoni och kreativitet som inte kunde komma en dag för tidigt. Han har nu släppt fyra plattor på tre år, något som skulle få vilket storbolag som helst att dra fram alla advokater de har för att dra i handbromsen. I dagens skivbolagsklimat får man inte släppa mer än en skiva vartannat år för att de ska kunna sälja den ordenligt. Att Trent Reznor släppte sin förra skiva som download för ynka 30 kronor och hade en miljon nerladdningar första veckan verkar vara helt främmande för storbolagen.

Och nu knappt två månader efter den plattan släpper Trent en helt ny skiva igen, gratis! Som ett tack för att fansen stött honom under alla år. Och har man följt NIN så är *The slip* inget nytt, man skulle kunna säga att det är en best of av alla hans skivor fast med helt nya låtar. Man hör ekon från alla skivor ändå upp till mars månads *Ghosts*. Största skillnaden är egentligen att det är en gång är ett helt nytt band han omger sig med, Robin

Finck är tillbaka efter att han lämnade NIN 1996 för Guns'n Roses.

1.000.000 skulle kunna varit inspelad samtidigt som *The downward spiral* medan *Head down* lyckas kombinera det digitala oljudet från *Year zero* med NIN:s rockigare sidor – riktigt bra. Men bäst är de fyra sista låtarna som tillsammans bygger upp en ny värld. Speciellt den ambienta *Corona radiata* som övergår i *The four of us are dying*. För att sen avsluta skivan med den *Fragile*-doftande *Demon seed*.

MATHIAS SKEPPSTEDT

NO AGE

Nouns
SUB POP/BORDER

GGG

En sjungande trummis och en gitarrist utgör bandet No Age som härstammar från Los Angeles. Plattan *Nouns* släpps på det alltid lika uppskattade skivbolaget Sub Pop. Tyvärr så är No Age inte i närheten av storheterna som kommit fram genom bolaget.

Det är däsig rock med låg sång som i stort sätt förstör det mesta. Inte nog med att musiken inte innehåller några intressanta gitarriff utan till det också sång som får mig att tröttna väldigt lätt. Några låtar kommer upp i någon slags högre standard, som *Teen creeps* och *Eraser*, men de hjälper inte till att höja upp helheten.

ALEXANDRA BENGTSSON

NO MACHINE

A terrible thing
ARION

GGG

Detta brittiskt baserade fullängdsdebuterande rockgäng bjuder upp till dans med elva låtar av ingenting som blir till en såsig smet av ljudmattor och tilltalar mig noll och intet. Den västkustiga rock med symfoniska inslag de presterar låter för mig lika platt som det Photosop-omslag vars like man sällan skäddar och de placerar sig en bra bit ifrån vad jag självvalt väljer att sätta tänderna i. Jag har verkligen försökt, efter konstens alla regler, att hitta ljuspunkter i *A terrible thing* men inte en låt vill jag höra igen. Någonsin.

ROGER BENGTSSON

NO USE FOR A NAME

The feel good record of the year
FAT WRECK CHORDS/BORDER

GGG

Här var vi ett minst sagt legendariskt HC-band som vägrar ge sig. Och varför skulle de göra det? Efter mer än 20 år fortsätter de med Duracell-kaninens uthållighet att pumpa ut melodios, snabb, hård och bra HC-punk.

Nya plattan med den fyndiga titeln är producerad av en snubbe som proddat mycket bra genom åren. Bill Stevenson har bland annat legendariska inspelningar med Black Flag och Descendents på sitt samvete.

Låtmaterial på detta album är mycket starkt. Speciellt tredje spåret *Yours to destroy* är ett litet mästerverk i mina öron. Likt Bad Religion hänger NUFAN fortfarande med och även de med all heder i behåll.

CARL THUNMAN

M. A. NUMMINEN

Gör ont i Sverige
ROCKADILLO RECORDS

GGG

Efter 13 års frånvaro från den svenska skivmarknaden så är den kultförklarade sångaren och komikern M. A. Numminen tillbaka igen. Frågan är väl bara om det finns någon plats för den här typen av musikalisk buskiskomik nu för tiden?

Huvuddelen av materialet är inspelat live på jazzklubben Fasching och Uppsala konsert-hus. Och även om herr Numminen sjunger hellre än bra och en del av skämten är tunnare än svallisen i april, så finns det ändå så

mycket hjärta i det här så att jag inte kan låta bli att charmas lite. Det låter allt som oftast som om man korsat Nils Poppe med både Eilert Pilarm och Muminpappan. Sammanfattat så är det här väl knappast någon högtidsstund för musikaliska finsmakare, men den brutala massakern av Lena Ph:s *Det gör ont* borde kunna få de flesta att dra på smilbanden.

THOMAS RÖDIN

INGRID OLAVA

Juliet's Wishes

EMI

GG

Norska Ingrid Olava har ett rykte om sig på hemmaplan att vara en fantastisk sångerska och en välbevarad norsk hemlighet. Så långt kan jag också hålla med. Men *Juliet's wishes*, som är inspelad i Svenska Grammfonstudion i Göteborg, är en ganska långtråkig historia. För trots att Ingrid har fint besök på skivan i form av jazzmusikerna Erlend Dahlen och Berger Myhre samt att Madrugada-basisten Frode Jacobsen är med på ett hörn så blir resultatet inte speciellt roligt. Inte ens hennes pianoversion av Bob Dylans *It's alright ma (I'm only bleeding)* som mer visar på brist på egna idéer. Hem och gör om.

PER LUNDBERG GB

OLD 97'S

Blame it on gravity

NEW WEST/PLAYGROUND

GGG

Old 97's börjar låta ganska gamla på sitt sjunde album. Det är fyra år sen gruppen släppte sist och låtar som öppningsspåret *The fool* vittnar om att den poppiga indierocken från förr finns kvar, men det är inte längre det som dominerar. Old 97's börjar istället låta som vilket gammalt amerikansk band som helst, med lite Bruce-känsla och stora countryinslag.

För det är countryn och folkpoppen som slår högst för Dallas-bandet numera, det är låtar som *Colour of a lonely heart is blue* tydligt bevis på, även om *Blame it on gravity* innehåller en del låtar av det gamla stuket som mer eller mindre räddar skivan från att bli tråkig.

JENNY BRINCK

PAINTED VOICE

Painted voice

EGENUTGIVNING

GGG

De fyra killarna i Helsingborgsbandet Painted Voice lärde känna varandra på gymnasiet och har spelat tillsammans i flera olika konstellationer genom åren. På den självbetitlade debutplattan är ledordet amerikansk radiorock och mina tankar går direkt till namn som Goo Goo Dolls, Gavin DeGraw och 3 Doors Down. Men här finns även drag av soul och sena Europe.

Man slås av hur samspelt bandet är och det märks att det handlar om en kvartett individuellt väldigt skickliga musiker. Det finns en tanke bakom varje litet ackord och ingenting lämnas åt slumpen. Kanske är det också detta som är skivans svaga punkt, för ibland känns det lite väl tillrättatlagd och radioanpassat. Det hade varit kul att få höra bandet kasta skyggglapparna och bara rocka loss på ren känsla någon gång. Nu känns det istället som om man håller igen lite hela tiden. Ett plus dock för den snygga stämsången.

Sammanfattat så känns det här som en lovande debut, och slipar man bara till de sista detaljerna och ruffar till soundet lite så ligger framtiden vidöppen för bandet.

THOMAS RÖDIN

PAL

EP

EGENUTGIVNING

GGG

Albin Johansson lyckas med små medel bygga upp stora låtar. Melodier som med lugn och tålmod broderas ut och växer, Albins halvt hypnotiska röst som vaggar in en i det trygga universum som rymms på denna EP. *Disturbing me* snärjer dig, och sedan vill du inte slita dig förrän *Going to* tonar ut. Jag lyssnar och lyssnar om, gång på gång. Och det är så bra. Men sedan kan jag ändå för mitt liv inte påminna mig hur denna samling låtar låter om jag försöker, utifrån minnet. En vag känsla av första tonerna i första låten, därefter är allting svart. Ett mjukt och gillande konturlöst svart, som jag inte kan få grepp om. Jag lämnar minnet därhän och återvänder till skivan. Lyssnar om, och allt är glasklart. Pal är bra, och jag tycker om, men jag vill kunna minnas och återvända till känslan när som helst.

EMMA RASTBÄCK

THE PIGEON DETECTIVES

Emergency

DANCE TO THE RADIO

GG

The Pigeon Detectives säger sig ha Buzzcocks som sina största influenser. Det låter bra, tänkte jag. Pete Shelley, punklegendernas desperata sångare och låtskrivare, hade på sin tid ett av pophistoriens finaste brustna hjärtan. Så jag lyssnade på *Emergency*, men det enda som egentligen gick upp för mig var hur mycket jag älskar Buzzcocks.

The Pigeon Detectives har tillspetsat sina idolors sound med ett axplock av de musikaliska farsoter som just nu blåser omkring på de brittiska öarna – som tidningen NME, slyngelkomplex och en air av jeansreklam. Vad vi har här är alltså snarare en jämntjock röra av gitarrer och skinnjackor än ett knippe fantastiska poplåtar. Det är aldrig riktigt dåligt, men aldrig speciellt kul heller. Fina *Keep on your dress*, energiska *She's gone* och lakoniska *Nothing to do with you* höjer spänningen något, men annars så erbjuder skivan inte speciellt mycket annat än för de som anser att Pete Doherty uppfann dekadensen.

REBECCA AHLBERG

LA PUMA

La Puma

NIGHTLINER/UNIVERSAL

GGG

Med en diger sommarturnélista framför sig (trots att två av medlemmarna precis fått tillökning i familjen) drar La Puma i maj igång sin karriär med denna självbetitlade debut. Den riffstinna CD:n ryker av QotSA-speed och Maja Ivarsson-sångskrik samt coola bryggor och stick likväl som maffiga refrängbyggen. Så är du ute efter dieseldoftande rockrökare ska du söka upp La Puma på ett eller annat sätt, de känns som en frisk fläkt av pumpande rockkomp, gitarryllningar och expressiv sång – precis vad doktorn ordinerade som för- och efterfest vid sommarens campingområde. Bandet känns definitivt fräschare än genren de verkar i. Därför får de godkänt betyg.

GARY LANDSTRÖM

SADMAN

Cold in the state of mine

MEMENTO MATERIA

GGG

Lars Fernström och Mattias Räftegård som utgör duon Sadman är erfarna musiker från tidigare konstellationer, och erfarenheten hörs. *Cold in the state of me* är en välgjord mix av electro och rock, där influenserna är tydliga. Särskilt de från bandets stora förebilder Depeche Mode. Vilket kanske snarare stjälpes än hjälper.

Den här debuten låter snarare som en kopia än något eget och nytt. Fernströms

röst är stundtals identisk med Dave Gahans, och ibland tycks även musiken hämtad från Martin Gores syntar, vilket drar ner mycket. Sadman är tillräckligt bra för att stå på egna ben, därför är det synd att det här för det mesta låter mer som ett coverband än en egen release.

JENNY BRINCK

SAMTIDIGT SOM

Denna sida mot fienden

LUXURY

GGG

På en EP med fem låtar som totalt klockar in på strax över 13 minuter hinner göteborgarna i Samtidigt som besjunga sina brustna hjärtan ur så många vinklar som det är praktiskt möjligt. I barndomsvännernas energiska punkpop hörs tydliga influenser både från Buzzcocks och stadens store son Håkan Hellström, och den göteborgska andan ligger som en tung öldoftande fond över hela EP:n.

De välformulerade texterna varierar olyckligt kärlek med desperation, och även om *Denna sida mot fienden* inte tillför mycket nytt så är allt framfört med sådan uppriktighet att man inte kan låta bli att tycka om det. Som ett Hästpojken minus drogromantik plus självdistans är Samtidigt som ett ovanligt begävat alternativ i den västgötska popfloran.

REBECCA AHLBERG

SEMIFINALISTS

2

V2/BONNIERAMIGO

GG

Semifinalists ett sådant där härligt gäng som träffats på en konstskola och som bestämt sig för att de ska ha ett band som gör musik som låter precis som deras klurigaste favoritband.

Tänk Grandaddy, tänk Flaming Lips, tänk Secret Machines, tänk Islands och Animal Collective. Tänk allt det där, fast kryddat med lite 00-talistisk neonnostalgi och förment danssväng.

”Det här kan ju vara hur bra som helst!” tänker du och rättar till hipsterbrillorna. Ingalunda! svarar jag.

Semifinalists andra album är nämligen ljudet av ett band som vill, men inte kan. Och som liknöjt accepterar sitt öde. På 2 hör vi ett band som, för att kompensera bristen på kreativitet och förmågan att ta en bra idé ända in i mål, nervöst kastar sig mellan halvtaskiga låtskisser.

Det är infallsrikt javisst, men ack så hafsigt. Och i slutändan mördande tråkigt.

DANIEL SWEDIN

RON SEXSMITH

Exit strategy of the soul

V2/UNIVERSAL

GG

Det går inte att komma runt, hur begävad singer/songwritern Ron Sexsmith än är, han är en tråkmån av bibliska proportioner. Precis som sin musikaliske själsfrände Rufus Wainwright gör han smäktande melodisk och snudd på felfritt orkestrerad pop. Precis som Rufus framför han dem med en så affekterad stämma att man nära nog kan se hur hans tunga ögonlock sluter sig när han sträcker sig efter de höga tonerna. Och precis som Rufus så har Sexsmith blivit allt tröttsammare över sina senare album.

Åttonde studioplattan *Exit strategy of the soul* gör inget för att bryta den trenden. Halvulls genom de 14 högst kompetenta – och fullkomligt udd- och tandlösa – låtarna är Sexsmith inte den enda som har svårt att hålla ögonen öppna.

DAN ANDERSSON

SHALLOW SENSE

Here goes nothing

EGENUTGIVNING

GG

Shallow Sense blivit benämnda som en mix av The Killers och Bloc Party och visst kan små inslag av de båda banden höras någonstans, men riktigt där är Shallow Sense inte än. Åtminstone inte på denna debut-EP.

De fem spåren visar tydligt att bandets sound präglas av ganska stillsam poprock med små elektroniska influenser där ångestladdade gitarrer får spela en stor roll. Men låtarna blir snabbt långgrandiga, vilket förmodligen är ett tecken på att Shallow Sense ännu inte nått dit de vill, förutom på öppningsspåret *No place to hide* som sticker ut.

JENNY BRINCK

SOFIA

Search & destroy: a punk lounge experience

WILD KINGDOM/SOUND POLLUTION

G

Undrar vad Iggy skulle tycka? Undrar vad Iggy skulle göra? Massakern av Iggy & The Stooges odödliga *Search & destroy* är fullkomligt osmaklig. Plastiga, äckliga, digitala instrument och en sömning, apatisk sångerska tar kål på allt vad rocken handlar om och vad känsla innebär. Men det stannar inte där. Ramones, Zeppelin och Clash är några av övriga gudar som hådas.

Inte för att cover-idén i sig är särskilt pjåkig. Har ni hört bandet Hellsongs? Det är en helt annan grej. Där bevaras själen under hela metamorfosen. Där framförs låtarna med känsla och värdighet.

Sofia är inget annat än anti-rockens ansikte när det är som allra fulast.

CHRISTIAN THUNARF

STEFAN ROSQVIST BAND

The guitar diaries

LIQUID NOTE RECORDS

GGGG

Gitarrvirtuosen Stefan Rosqvist är tillbaka, den här gången med sin första skiva i eget namn.

Det är en riktig buffé av olika stilar och smaker vi bjuds. Med rötterna i hårdrockens skalor rör han sig smidigt genom genrer som blues, folk och funk med samma självklara och distinkta steg. Tillsammans med musiker som gitarristen Bo Eriksson från Ominox och Peter Wildoer från Darkane så har Stefan gett sig ut på ett instrumentalt äventyr utan några som helst begränsningar. Man kan riktigt känna hur melodierna leks fram och skiftningsarna i tempo och intensitet gör att man aldrig tappar fokus från låtarna. Ska man hitta några jämförelser bland andra gitarrister så är väl namn som Joe Satriani och Steve Morse de första som dyker upp i mitt huvud.

Kanske kan man tycka att det emellanåt blir lite väl mycket gitarronani och flummiga utsvävningar, men det hör liksom till genren. Kort sagt en jämn och tekniskt fulländad platta från en av Sveriges många talangfulla gitarrister som tyvärr verkar i det dolda. Bästa spår: *Singlemalt*.

THOMAS RÖDIN

STILLE OPPRÖR

S.O2

KARMAKOSMETIX/SOUND POLLUTION

GGG

André Cederberg är mannen bakom Stille Opprör som tog sin början 2001. I vanliga fall tillhör han det norska punkbandet Animal Alpha.

Det här är deprimerande gitarrrock som jag inte riktigt kan koppla till någon punkverksamhet. Någonstans i musiken skymtar det en stämma som för tankarna till Mark Lanegan med mindre whiskey i rösten, men bättre än så verkar Cederberg inte kunna bli. Någonstans känns det som en 80-tals

hårdrockare som soflat ner sig för att göra en i sina tankar bra skiva.

ALEXANDRA BENGTSSON

SUIDAKRA

13 Years Of Celtic Wartunes

STEAMHAMMER/BORDER

NACHTGESCHREI

Hoffnungsschimmer

MASSACRE

Hårdare rock som sägs vara inspirerad av medeltida musik eller på något sätt går under den märkliga benämningen pagan blir jag inte klok på hur mycket jag än försöker. Tyska Suidakra är aktuella med en samling om 17 spår där två av dem spelats in på nytt och resten remastrats. Inte så tokigt när det öses på ordentligt på dödsmetalmanér men knätofsrockandet ogillar jag skarpt. Inbitna fans kan säkert glädja sig åt den fullmatade DVD:n som medföljer där en spelning från Wacken samt en akustisk konsert är lejonparten. För egen del är det tveksamt om jag skulle orka en hel konsert om de så lirade i min egen trädgård så jag gläds inte till fullo. Kompetent musikaliskt hantverk dock.

Vad gäller landsmännen i Nachtgeschrei är det större fara på taket. Inledande raden i den medskickade biografien är tillräcklig förklaring: "Mystic bagpipe sound mix with weird Drehleier melodies, while huge guitar walls fall down on sizzling flutes..." Rakt igenom en obeskrivligt olidlig skiva.

ROGER BENGTSSON

SURROUNDED

The nautilus years

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Surrounded hade kunnat vara så bra, och *The nautilus years* börjar riktigt lovande med *21st century paradise traveller*, en experimentell poplåt av rang. Sedan är fokuset borta. Jag tappar tråden gång på gång och förstär inte riktigt var bandet vill komma med sina fragmentariska kompositioner och drömska texter. Sjänt kan funka, men i det här fallet känner jag mig bara okoncentrerad. En bit in på albumet kommer *The oceanographer* som en räddare i nöden, innan jag lessnar och slutar lyssna. Fångar mig, lockar mig tillbaka, får mig att komma ihåg uppgiften. Lyssna noga. Återigen en låt som är så bra, med ett tydligt fokus. Sedan tar det sig. Även *Human pelagic* och *Swimming to Galapagos* återuppväcker intresset, och skivan avslutas lika bra som den börjar.

Tyvärr räcker inte det. Om svävande och drömsk popmusik ska vinna mitt gillande krävs ändå något slags substans, en melodi eller en text eller något som håller mig kvar. *The nautilus years* är för konturlös för mig.

EMMA RASTBÄCK

KEITH SWEAT

Just me

KEIA/WARNER

Denna gamla skönsjungande Harlem-kille återkommer sex år efter sitt senaste album med än mer snygg list-r'n'b världen inte behöver. Det handlar om mycket bling, kärlek och sex för denna kille vars ansiktsbehåring är noggrant ansad. Det gäller så klart musiken också. Inget vildvuxet eller överraskande här inte, han ger sina fans "vad de förväntar sig av honom". Av mig får han en stor gäspning.

GARY LANDSTRÖM

MATTIAS TELL

Äntligen

BORDER

Efter att de senaste åren ha verkat i bakgrunden som gitarrist åt David Urwitz så är det nu dags för Mattias Tell att göra solodebut på skiva. Och jag vet inte riktigt vad man ska säga om den här blandningen av 90-talsindie, syntslingor och gitarriff. Jag kan bara konstatera att trots upprepade lyssningar på *Äntligen* så lyckas aldrig vare sig texter eller melodier beröra märkbart.

Textmässigt så känns det mest som ett enda långt staplande av klyschor och nötta fraser. Jag tror säkert att Mattias är en skicklig och driven gitarrist, men kanske borde han låta andra stå för låtskrivandet.

Botox Dollface kan för övrigt vara en av årets värsta låtitlar alla kategorier.

THOMAS RÖDIN

TRICKY

Knowle West boy

DOMINO/PLAYGROUND

Vad vill Tricky? Och varför? Efter att ha lyssnat ett antal gånger på *Knowle West boy* är det fortfarande inget som står ut. Jag hajar till lite när covern på Kylie Minogue-låten *Slow* plötsligt uppenbarar sig (varför, Tricky?), men det är mest för att jag känner igen texten. Skivan som helhet försvinner förbi utan att lämna så mycket som en fnurra på hjärnbarken. Låtarna följer Tricky-mall 1A: sätt ihop några samlingar till nåt slags komp, mumla nåt ovanpå det och hyr en vokalist at sjunga refrängen. Lyssnar man på låtarna en och en kan man säga, "ja, där var en cool basgång, där var en snygg användning av stråkar, där var en vokalist som nästan märktes". Och sen när det är över var det ändå inte mer än en axelryckning.

HENRIK STRÖMBERG

KARIN TURESSON

Källan

MAKE/BORDER

Jag brottas med mig själv när jag lyssnar på Karin Turesson. Det finns en del av mig som tycker att det övervägande intrycket är lätt pretentiösa texter till rätt ljumma vitioner. En annan del av mig tycker att samma texter känns ärliga och nakna och att det eventuellt naiva anslaget bara stärker intrycket. Musiken är rätt klassisk vackert episk visa i svensk tappning, med flirtar både mot bossanova och Gershwin, för att prata ytterligheter. Det är en jämn kamp mellan mina delade jag, mest uttryckt i *Tänk om där vi båda* där vi båda står och avvaktar och hänvisar till ovanstående argument. Det som slutligen gör att jag känner mig positiv är att låtarna ändå växer hela tiden man lyssnar till dem, och att den mörka bossan *Ingenting* börjar äta sig in i mig. Och med den inom sig känns mycket av funderingarna rätt fadda.

MAGNUS SJÖBERG

TWINS CREW

Twins Crew

EGENUTGIVNING

Tvillingparet Janglöv är vassa gitarrister med en förkärlek för traditionell hårdrock som Helloween, Judas Priest och Iron Maiden. Tillsammans med sina bandkollegor har de nu färdigställt en femspårsdebut som funkar skapligt. De fyra första låtarna är helt okej så jag låter det bero att avslutande *Different kind of love* är riktigt bedrövlig i sin AOR-suktande inramning. Bandets största dilemma är det grava Iron Maiden-komplexet som genomsyrar både gitarrspel och vokalisterna. En egen identitet borde stå överst på dagordningen

vid nästa bandmöte om Twins Crew vill något seriöst med sina tekniska färdigheter.

ROGER BENGTSSON

WATERDOG

Laborieux parcours

FACTORY ROAD/HOT STUFF

Klippanbandet Waterdog är nu inne på sitt elfte år och hittills har man rönt mer uppmärksamhet utomlands än på hemmaplan. Kanske är *Laborieux* skivan som ska ändra på det.

Det handlar om klassisk rock'n'roll med drag av såväl syntpop som 80-talets sleazerock. Och bandets styrka ligger i att man på huvuddelen av plattan lyckats snickra till riktigt catchy melodier och allsångvänliga refränger.

Det märks att det här är ett band som kamperat länge ihop för det låter riktigt tajt, och särskilt imponerad blir jag av duktige gitarristen Patrik Berglin. Tyvärr tenderar man ibland dock att soundmässigt närma sig band som The Rasmus och Nickelback, vilket drar ner rock'n'roll-faktorn något.

Jag anar att Waterdog gör sig allra bäst live, och därför hoppas jag hinna få se bandet på någon av Skånes scener i sommar. Kompetent och inspirerad rock med attityd.

THOMAS RÖDIN

WEDNESDAY 13

Skeletons

DEMOLITION/SOUND POLLUTION

Hur jag än försöker låta bli så ser jag det framför mig. Sångaren Wednesday 13 tar av sig hörlurarna i musikstudions sångbås och tittar glatt upp mot teknikern bakom mixerbordet: "Låt jag fräck när jag lå saängen?".

Det låter nämligen lite vääää ansträngt när han krämar sång till sin tonårsindustrimetall. Till råga på allt är refrängerna så enkelt komponerade att små barn kan göra samma sak.

Som tur är har han även lyckats få till några riktigt bra låtar. *Put your death mask on* och *From here to the hearse*, och min favorit *My demise*. Den påminner – lägg märke till det vaga ordvalet – om en ung Alice Cooper under *I love the dead*-eran.

TORBJÖRN HALLGREN

X-WORLD/5

New Universal Order

AFM

Magnus Rosén har inte legat på latsidan sedan han lämnade Hammerfall. Tillsammans med vokalisten Nils K Rue (Pagan's Mind), trummisen Big Swede och gitarristerna Andy La Roque (King Diamond) och Reeves Gabrels (David Bowie) vankas det heavy/power metal med utlovat syfte att spekulera i vad framtidens HM har i sitt sköte.

Känner inte direkt att jag går igång på stornym om världen tusen år fram i tiden där blott fem utvalda hårdrockare överlevt och ska fullfölja uppdraget att hålla metalen levande. Betydligt roligare hade det varit om musiken stöpts i en mer futuristisk form och inte som nu är fallet kvala in som ännu ett sedvanligt stycke inom denna genre. Har inte mer än så här hänt på tusen år är det fullt förståeligt att hårdrocksfansen tröttnat.

ROGER BENGTSSON

ELIN ÖREBRAND

Här står jag

KOMMUNIKATION/SOUNDCARRIER

Norrländska före detta dansbandssångerskan och numera utbildade kantorn Elin Örebrand gör med *Här står jag* solodebut, och slutresultatet är inte alls oävet. Det handlar om vispop på svenska med countryinfluenser och kan säkert tilltala fans av såväl Ainbusk som Lisa Ekdahl.

Elin har gått den långa vägen och blev upptäckt först efter många års nötande på lokala spelställen. Hon har en personlig röst, en känsla för enkla, men direkta melodier och det märks att hon är trygg i sin roll som sångerska. I farvattnet efter genrens kvinnliga gigant Sofia Karlsson så kan kanske Elin få genomslag, och bli den som sätter den lilla Umebyn Klabböle på kartan.

THOMAS RÖDIN